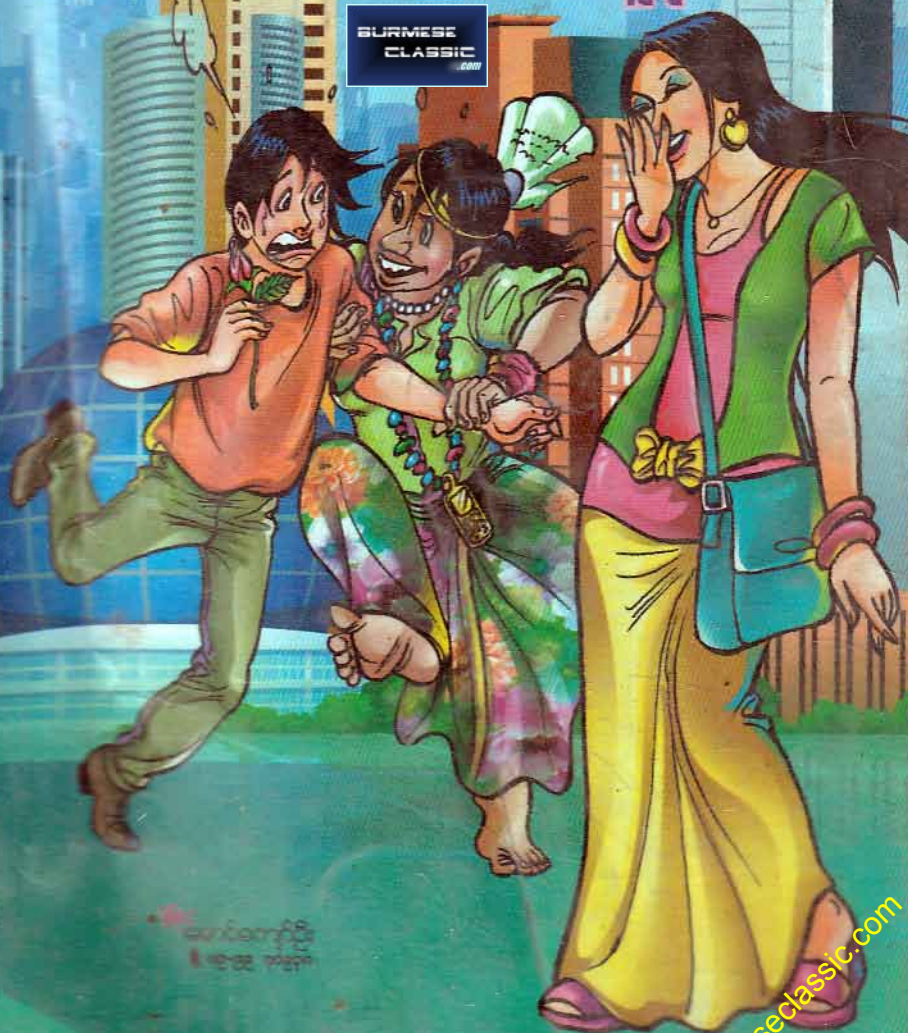

ချစ်စရာမိန်းမ

ဟန်ဆောင်
ကာလီ

BURMESE
CLASSIC
COM

မြန်မာ့စာပေ
စာပေ

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချွန်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ယဉ်ကျေးမှု၊ နိုင်ငံခြားရေး၊ အရေးကြီးသော အချက်အလက်များကို ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေရေး၊ နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်အလက်များအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသားဖြစ်လည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ★ နိုင်ငံသားတို့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတီမို့ဖြူတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုက်ငြိမ်ရေးကိုအခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ရောနှောစီးပွားရေးစနစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ယန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်ပေးရေး။
- ★ အမျိုးရုတ် ဓာတ်ကိုဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု၊ ဓလေ့အနစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ ခြွေးမျက်စိတစ်စုံတစ်ရာ ဝှက်သန်အကဲဖြတ်ရေး။
- ★ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုင်ရာ ကဏ္ဍများတွင် နိုင်ငံရေးနှင့် ပညာရပ်ဖြင့်ပေးရေး။

မိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း
ပန်ဆာတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
☎ - 095163764

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၈၇၀၅၁၀

မျက်နှာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၂၁၀၆၁၀

ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)

ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ယိုးဒယားတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အပုံးပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ယိုးဒယားတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။

အုပ်ရေ ◆ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး ◆ ဖိုးလှိုင်စာပေ

အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း၊

ယိုးဒယားတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

-095163764/-095089804

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

စာအုပ်-၈၃

ချစ်မျှားရှင်

ဟန်ဆောင်ကာမူပို/ ချစ်မျှားရှင်။

- ရန်ကုန် ၊

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။

၁၇၀ စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီ။

(၁) ဟန်ဆောင်ကာမူပို

အခန်း(၁)

မျက်ထောင့်နီနီ၊ မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့် ထိုင်နေသည်ဆိုရင်ဖြင့် မွေးသမိခင် ကျေးဇူးရှင် စိတ်တိုနေသည်ကို အံ့ထွဋ်ညီက သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်သည်။

သူ့အရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သည့်အခါ ချောင်းဟန့်သံ(လုပ်သံ) ကြီးက တဟမ်းဟမ်းနှင့် ထွက်လာလေသည်။ မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ ဖြတ်လျှောက်မည်အပြု...

‘ဟဲ့... ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား’

‘ဗျာ... ခေါ်တဲ့အသံလည်း မကြားမိဘူး၊ သားက အမေ ချွဲကျပ်နေတယ် ထင်တာ’

‘လျှာမရှည်နဲ့၊ အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်’

‘သွားချင်ရင် သွား၊ Bus ကားတိုးစီးသွား၊ ငါ ကားသိမ်း လိုက်ပြီ’

‘ဟာ... အမေရာ၊ ဘာလို့လဲ’

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။ စာမေးပွဲတစ်ခါကျ တာကို ဒီလောက် အရေးမယူသင့်။

‘ညက ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်လဲ’

ဖိုးလှိုင်စာပေ

‘၁၂:၀၀ ခွဲ’

‘ဘယ့်နှယ်တော်... ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ Day ကျတဲ့သူရယ်လို့ မကြားဖူးပေါင်၊ အလွန်ဆုံး ဆပ်ပလီပဲ၊ အခုတော့ စိန်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ညိုမမကြီးရဲ့ သားက ပထမနှစ်ကို ကျတယ်တဲ့၊ ကြားလို့ကောင်းရဲ့လား’

အင်း... အဲဒီအပေါက်မျိုးကြောင့် ရပ်ကွက်နဲ့ မတည့်တာ၊ ထောင်လွှားလိုက်တဲ့ မာန်မာနဆိုတာလည်း သူ့အပြင် နှစ်ယောက်မရှိ။

‘မနေ့တစ်နေ့ကမှ သူဌေးသားတက်ချင်လို့ ကြီးပွားသွားတဲ့ မိန်းမ’ဟု ရပ်ကွက်က မကြားတကြားပြောသည့်အခါ ဒေါ်ညိုမမကြီးက ‘ဟဲ့... သူဌေးသားတက်ချင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိလို့ရတာဟေ့၊ နင်တို့လို ငါးကျည်းခြောက် ပေါင်ဒါရိုက်ထားတဲ့ရုပ် မဟုတ်ဘူး’ဆိုပြီး ပြန်ပြောရတာ။

နာမည်အရင်းက ဒေါ်ညိုမမပေမယ့် ကြီးပွားချမ်းသာလာတဲ့ အခါ နာမည်ခန့်ညားအောင် နာမည်၏နောက်မှာ ‘ကြီး’တစ်လုံးထည့်လိုက်တာပင်။ တကယ်တော့ ဒေါ်ညိုမမ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းလို့ သူဌေးသားကို ရဲခဲ့တာမဟုတ်။ သူဌေးသားကိုခွဲညှိကိုယ်တိုင်က ဆင်းရဲသမ ညိုမမကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်ခဲ့တာ။

‘ဟဲ့... ငါပြောတာ ကြားလား’

‘ကြားပါတယ်၊ ကြားပါတယ်’

‘ကြားရင် မုန့်ဖိုးဖြတ်မယ်’

‘ဟာဗျာ... ဘာဆိုလို့လဲ’

‘ဆိုင်တာ မဆိုင်တာ မသိဘူး၊ ရှက်လွန်းလို့ ဒီမျက်နှာကြီး ဘယ်သွားထားရမှန်း မသိဘူး’

‘အဲဒီအတွက် မပူနဲ့ အမေ၊ သားရေသားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ မျက်နှာဖုံးစွပ်လေးတစ်ခု ဝယ်ပေးမယ်၊ မုန့်ဖိုးတော့ မဖြတ်နဲ့နော်’

‘အံ့ထွဋ်ညို... နင် ငါ့ကို နောက်နေတာလား’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘အမေ မျက်နှာမပြရဲဘူးဆိုတော့...’

‘တော်... မွေးရကျိုးမနပ်တဲ့ကောင်’

‘ဟာ... ညှိကလည်းကွာ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ’

လှေကားမှဆင်းလာသော အဖေဖြစ်သူကို တွေ့လျှင် အံ့ထွဋ်ညိုမှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားသည်။ ဒေါ်ညိုမမကြီး မျက်နှာတွင်တော့ စိတ်ရှုပ်မှုများ ပေါ်လာသည်။

‘ကိုစွဲ... ရှင် အသာနေ’

‘ဒီနှစ် မအောင်ရင် နောက်နှစ်အောင်မှာပေါ့’

‘နောက်နှစ်မအောင်ရင်ရော’

‘ဟာ... ဖတ်... ဖတ်... ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ မေမေရာ’

‘အောင်မာ... ကျုပ်ကပဲ ပါးစပ်ပုပ်ရဦးမယ်’

ဒေါ်ညိုမမကြီးက သားဖြစ်သူကို လှည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

‘ကဲ... ညို၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒီနေ့ ညို့မွေးနေ့လေ။ ဘုရားစောစောစီးစီးသွားရအောင်’

‘ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီနေ့ မေမေမွေးနေ့ပဲ၊ မေမေ ဘာလိုချင်လဲ၊ မျက်နှာစွပ်တဲ့ မျက်နှာဖုံး လက်ဆောင်ပေးမယ်၊ ဟဲ... ဟဲ...’

‘သားကလည်း သားအမေကို စိတ်တိုအောင်လုပ်နေတယ်’

‘ချစ်လို့ပါ ဖေဖေရ’

‘မျက်နှာကို ပြောင်တယ်’

‘မေမေနဲ့တူလို့ နေမှာပေါ့’

‘ကြည့်စမ်း... ငါ့ကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေတယ်’

‘ကဲ... စိတ်လျှော့ ညှိရယ်၊ သွားရအောင်’

ဦးစွဲညို ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ဒေါ်ညိုမမကြီး ပါသွားရသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ မရှိတော့မှ အံ့ထွဋ်ညိုက ဝမ်းသာအားရ ထနုန်လိုက်သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

ခြံဝင်းထဲမှ ကားထွက်သွားတာကို မြင်လျှင် သော့လေးတစ်ရင်းရင်းဖြင့် ကားဂိုဒေါင်သို့ လျှောက်လာသည်။ ကားဂိုဒေါင်မှ သော့ခလောက်က သူ့ကို လှောင်နေသလို။ ဒေါသထွက်သွားသည်။

‘ဦးခင်မောင် ကားဂိုဒေါင်သော့ခရာ’

‘မမလေး ယူသွားတယ်လေကွယ်’

‘ဟာ... သေလိုက်ပါတော့ဗျာ’

‘သားရယ်... ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ သားကို ဦးခင်မောင် ထိန်းကျောင်းလာတာ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက၊ သား ဒီလိုပြောတော့ သား ငရဲကြီးမှာစိုးလို့’

‘ဟာ... ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သေခိုင်းတာပါဗျာ၊ ဦးခင်မောင်ကို မသေခိုင်းရပါဘူး’

‘ဪ... အဲလိုလား’

ဦးခင်မောင်က နားလည်သည့် မအူမလည်ရုပ်နှင့် ထွက်သွားမှ မြေကြီးမှာပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

‘ဟာ... ကျန်ခဲ့ပြန်ပြီ’

‘ကြယ်စင်... နင် ဒါပါနဲ့ဆို (၃)ခေါက်ရှိပြီနော်’

‘ကဲ... ဘာကျန်ခဲ့ပြန်တာလဲ’

‘ငါ နောက်ဆုံးဝယ်ထားတဲ့ ဖိနပ်လေး၊ အဲဒါ အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ တော်ကြာ မိငယ် လက်ချက်ထဲ ပါသွားလိမ့်မယ်’

ကြယ်စင်တို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၊ အရွယ်ချင်းလည်း အရမ်းကြီးမကွာတာမို့ တစ်ယောက်ပစ္စည်း တစ်ယောက် မျက်စောင်းထိုးနေကျ။

‘ဟယ်လို... မိချိုလား၊ အေး... ငါ့ရဲ့ ဖီရိုအောက်ဆုံးထပ်က

ဖိနပ်လာပို့ပေးလို့ သိလား၊ မြန်မြန်နော်၊ ကားထွက်တော့မယ်’

မေဦးက ကြယ်စင်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းအရှည်ကြီးချလိုက်သည်။ ကြယ်စင်မှာ ဖုန်းရှိလို့သာ တော်တော့တာ။ နောက်မို့ဆို လမ်းဘေးဖုန်းသာ ဆက်နေရရင် ဖုန်းပြောခပင် သိန်းချီကျမည့်ကိန်း။

အခုလည်းကြည့်၊ ဖုန်းပိတ်မည်ကြံကာမှ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။

‘ဟယ်လို... ချစ်စရာလား’

‘... ..’

‘အေး... အေး... ပြောလိုက်မယ်၊ ပါတယ်၊ မေဦးရော...’

မေဦးနဲ့ ပြောဦးမလား၊ အေး... ဒါပဲနော်’

‘ဘာတဲ့လဲ ချစ်စရာက’

‘တခြားတစ်မြို့မှာ သွားတက်တာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပြီး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေပါတဲ့’

‘သင်းက အဲလိုပြောလား’

‘အဲဒါ သက်သက် တို့ကိုကျော်တာ မေဦး’

‘ဟုတ်တယ် မေဦး၊ ငါတို့ ရန်ကုန်မှာ သွားတက်မှာ၊ အထူးသဖြင့် နင်သွားမှာကို သူက ပျော်နေတာ၊ နင်ကို လိုက်တဲ့ ကောင်းမြတ်စိုးဆိုတဲ့ကောင်ကို သူက ကျိတ်ကြိုက်နေတာ’

‘အဲဒီဘဝင်ရူးကို ကြိုက်တဲ့သူက ရှိသေး’

သီရိနှင့် နွေဇင်က ချစ်စရာကို ကြည့်မရ။

‘ကဲ... တက်တော့လေဟယ်၊ ကားထွက်တော့မယ်’

‘စောပါသေးတယ် ကြယ်စင်ရဲ့၊ ဒီကား တို့မပါဘဲ မထွက်ရဲဘူး၊ စိတ်ချ’

နေကြာစေ့ ဝါးမပျက်သော မေဦးကိုကြည့်၍ ကြယ်စင်က မေးလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မေဦးရဲ့’

‘ဖေဖေဆီမှာ လာပြတဲ့ လူနာထဲမှာ ဒီကားပိုင်ရှင်လည်း ပါတယ်၊ ငါတို့အိတ်တွေ ထွက်ခါနီး လာသယ်လိမ့်မယ်’

‘ဟဲ့... ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ အရူးမဝင်းဝင်းမလား’

နွေဇင် လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည့်နေရာသို့ အားလုံးအကြည့် ရောက်ကုန်သည်။

‘ဟာ... ခင်ဗျား လိုက်လို့မရဘူး၊ သွားဆင်း’

‘ဟဲ့... ငါ လက်မှတ်ဖြတ်ပြီးသားနော်၊ အကျင့်မယုတ်နဲ့’

‘ပြန်အမ်းမယ်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ် အရူးက ခရီးသွားမယ်လို့ ဆင်းဗျာ’

‘နင်သာ အရူး၊ ငါ မရူးဘူး၊ ဖယ်စမ်း... ငါ့ခုံ ဘယ်မှာလဲ’

‘ဆရာရေ... လာပါဦး၊ ဒီမှာ အရူးမက ကားနဲ့ လိုက်မလို့တဲ့’

‘ဟာ... မင်းတို့ကောင်တွေကလည်း နှင်ထုတ်လိုက်၊ တခြား ခရီးသည်တွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကုန်မယ်၊ သူနဲ့လည်း ဘယ်သူမှ ယှဉ်ထိုင်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

သီရိက သနားတတ်သူပီပီ အရူးမကိုကြည့်ပြီး သနားနေသည်။

‘သနားပါတယ်ဟယ်၊ အရူးတွေကို ခရီးသွားလာခွင့်လိုင်စင် ထုတ်ပေးရမလို့ ဖြစ်နေပြီ’

‘ငါရှင်းမယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့’

မေဦးက ဦးဆောင်ပြီး အရှေ့မှလျှောက်သွားတော့ နွေဇင်၊ ကြယ်စင်နှင့် သီရိကလည်း နောက်မှလိုက်လာကြသည်။

‘ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ဦးဩကြီး’

‘ဩ... ဒေါက်တာသမီးလေး၊ ဒီမှာကွယ်’

‘သိတယ်... ကြားပြီးပါပြီ၊ သူလည်း လူပါပဲ၊ ဘာကြောင့် ခရီးသွားခွင့် မရှိတာလဲ’

‘ဒါပေမဲ့ သူက လူကောင်းမှမဟုတ်တာ’

‘သူနားမှာ မေဦး ထိုင်မယ်၊ ခုံချင်းလဲလိုက်မယ်၊ ဘယ်သူမှ မထိုင်ချင်လည်း မေဦး သူနားမှာ ထိုင်လိုက်မယ်’

‘ဖြစ်ရဲ့လားကွယ်’

‘ရတယ်... ကိစ္စမရှိဘူး’

‘ဟယ်... စိတ်ကောင်းမလေး၊ ကျေးဇူးတင်တယ်နော်၊ စိတ်ကောင်းမလေးကို’

ကားစထွက်ထွက်ချင်း မေဦးက အရူးမကို စကားစပြောလိုက်သည်။

‘နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘ပုလဲဝင်း’

‘ရုပ်ရှင်မင်းသမီး နာမည်ပါလား’

‘ပုလဲဝင်း မင်းသမီးမဖြစ်ခင်ကတည်းက အမေပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ပါအေ’

‘အင်းပါ... မသိလို့နော်၊ ဒီက နာမည်လည်း မှတ်ထားနော် မေဦးတဲ့၊ မေဦးနောင်ချိုပေါ့’

‘ဖူးစာရှင်ဆီ သွားနေတာပဲ’

‘ရှင်...’

အရူးမ ဝင်းဝင်း၏ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်သံကြောင့် မေဦး အံ့ဩတကြီး ‘ရှင်’ဟူ၍ ထွက်သွားသည်။

‘မင်းသွားမယ့်နေရာမှာ ဖူးစာရှင်ရှိတယ်’

‘ဟယ်... မေဦးက ကျောင်းသွားတက်မှာ ဝင်းဝင်းရဲ့’

‘အဲဒီကျောင်းမှာပေါ့ ယူနီဗာစတီ University လို့ခေါ်တယ်’

လေ

ဝင်းဝင်း စကားကြောင့် မေဦး ရယ်ဟဟဖြစ်သွားသည်။

‘ဟယ်... မရယ်နဲ့ အတည်၊ ချောချောလေး၊ စိတ်ကောင်းမလေးကို သိပ်ချစ်မှာ’

‘ကဲ... ဟုတ်ပါပြီ၊ အခု ဝင်းဝင်းက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ’

‘ဌာနေပြန်မှာပေါ့၊ နန်းတော်လေ၊ အဲဒါ တို့ဌာနေပဲ၊ လူမျက်စိနဲ့တော့ မမြင်နိုင်ဘူးပေါ့လေ’

ပြောပြီးပြီးချင်း မျက်လုံးများကို မှေးစင်းပြီး နောက်ကိုမှီလိုက်သောကြောင့် မေဦးက ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ ပါလားသည်။

□ □ □

အခန်း(၂)

‘သူရ နေပူလှပြီကွ၊ မင်းသူငယ်ချင်းက မရောက်လာသေးဘူးလား’

‘ကားဝင်တော့မှာပါ၊ နောက် ၁၅ မိနစ်လောက်ဆို ရောက်ပါပြီ’

‘တောသားလား’

‘ဘယ်ကတောသားလဲ၊ သူ့မိဘတွေက မိုးကုတ်က သူဌေးတွေ’

‘နာမည် ဘယ်သူ’

‘သီဟနိုင်လေကွာ’

‘ဪ... အေး... အေး...’

သိပ်မကြာမီ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။

‘အဲဒီကားပဲကွ၊ သီဟ အဲဒီကားနဲ့ ပါလာမှာ’

‘သူရ... ကျော်စွာကို ခေါ်လိုက်ဦး၊ ကားထဲမှာ အိပ်ပျော်နေပြီလား မသိဘူး’

‘အေး... အေး...’

အံ့ထွဋ်က ကားကိုကြည့်နေစဉ်အတွင်း ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ မြင်ဖူးသလိုလိုနှင့်။ ကောင်မလေးဆီကို လျှောက်သွားလိုက်သည်။

‘ဟဲ့... ကောင်မလေး၊ နင့်ကို ငါ မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ’

‘ရှင်... မသိဘူးလေ’

‘ဟာ... နင်အန်တီရီတူမလား၊ ကြည်စိန်ဆိုလား’

‘ဘာကြည်စိန်လဲ၊ ကြယ်စင်ပါ’

‘ဪ... ဟုတ်တယ်၊ ကြယ်စင်... နင် ငါ့ကို မှတ်မိ

လား’

‘သိတော့ သိသလိုပဲ’

‘အံ့ထွဋ်ညိုလေ’

‘သိပြီ၊ ဦးခွဲရဲ့သား၊ အံ့ထွဋ်... သိပြီ၊ နေဦးနော်... ဟိုမှာ

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့မို့လို့’

‘ကြယ်စင် ထွက်သွားပြီး သူရက အနားရောက်လာသည်။

‘အံ့ထွဋ် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ငါ့သူငယ်ချင်း ရောက်နေ

ပြီ’

သူရက အံ့ထွဋ်ကို လိုက်ခေါ်ပြီး သီဟနှင့် မိတ်ဆက်ပေး

သည်။

‘သီဟ... ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း အံ့ထွဋ်၊ ဆယ်တန်းတန်းက

အတူတူကွ၊ ဒီကောင် သစ္စာဖောက်ပြီး First Year ရောက်သွားတာ၊

အခု တစ်နှစ်ကျသွားတော့ ကျော်စွာနဲ့ ငါနဲ့ အံ့ထွဋ်ရယ် အတူတူဖြစ်

သွားတာ’

‘ဘော်ဒါပေါ့ သီဟ၊ ကျောင်းမှာ ငါတို့ပဲ တွေ့ရတော့မှာ၊

ငါ့ဘော်ဒါအားလုံး အောင်ကြတယ်၊ ငါသာ မအောင်တာ၊ မင်းလည်း

ဆယ်တန်းတစ်နှစ်ကျတာလား’

‘ငါက တစ်နှစ်မဖြေတာကွ’

သီဟက အဆောင်မှာနေတာ မဟုတ်ဘဲ သူ့ကြီးတော်အိမ်မှာ

နေမှာ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် သီဟကို လိုက်ပို့ပေးကြသည်။

‘ကျော်စွာ... မင်း စကားနည်းလှချည်လား’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ဒီကောင် ညစ်နေတယ် သူရ၊ ညက အချီကြီးထိသွားတယ်၊

အိပ်ရေးလည်း ပျက်သွားတယ်’

‘ဘယ်နည်းတောင်လဲ’

‘သိချင်ရင် မေးကြည့်ကွာ’

အံ့ထွဋ်က ကျော်စွာကိုကြည့်ပြီး မသက်မသာနေပြလိုက်

သည်။

ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနေလိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင် ဘယ်လောက်လဲ’

‘မင်း စိုက်ပေးမလို့လား’

‘ဟာ... မင်းကလည်း ငါ့မှာ ရှိမလား’

‘ကဲ... ကဲ... ဘော်ဒါဖြစ်ကွာ၊ ငါမေးမယ် ကျော်စွာ’

သီဟက ဝင်၍ ကျော်စွာကို ပြောသည်။ ကျော်စွာက အံ့ထွဋ်

ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သဘောက ဘယ်လောက်ထည့်လိုက်ရင်

ကောင်းမလဲဆိုတဲ့သဘော။ အံ့ထွဋ်က ခပ်ပြင်းပြင်းမေးဆတ်ပြီလိုက်

သည်။ သဘောက ကြိုက်သလောက်ထည့်ကွာဆိုတဲ့သဘော။

‘ငါးပုံးပါကွာ’

‘အင်...’

မိုးကုတ်သား သီဟ နည်းနည်းအင်တင်တင်ဖြစ်သွားသည်။

‘ကဲ... ထားပါတော့ကွာ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ငါပေးပါမယ်၊ အင့်...’

သီဟက တစ်ခါတည်း သူ့အိတ်ထဲက ထုတ်ပေးသည်။ သီဟ

ကို သူ့အပေါ်အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး ပြန်လာကြသည်။

‘ကျော်စွာ... မင်းထည့်လိုက်တာ မများဘူးလားကွ’

‘သူရ အဲဒီလောက်မှ...ထည့်ရင် အဆင်မပြေဘူးကွ’

‘ဟုတ်တယ် သူရ၊ အိမ်ကလည်း ငါ့ကို မုန့်ဖိုးဖြတ်ထား

တယ်’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘မင်းအိမ်ကလည်း မင်းကို မူလတန်းကလေးမှတ်နေလား၊
မသိဘူး’

‘ဒီကားတောင် သမ်းထားတာ၊ ငါ့အဖေကို အတင်းကပ်ထား
ရတာ’

‘သေလိုက်ပါတော့ကွာ’

□ □ □

‘မေဦး ထတော့ဟဲ့၊ ကားဂိတ်ရောက်နေပြီ’

ကားစီးရင် မအိပ်ဘဲမနေနိုင်သူမို့ အခုလည်း မေဦး အိပ်ပျော်
သွားတာ။ နွေဇင် လာရှိုးကာမှ မေဦးမှာ ‘အင်း... အဲ’ နှင့် နီးလာ
တော့သည်။

‘ဟဲ့... ငါ့ဘေးက ဝင်းဝင်း ဘယ်ရောက်သွားတုံး’

‘ဆင်းသွားတာ ကြာနေပြီ၊ ငါတို့ပစ္စည်းတွေ အကုန်ချပြီး
နေပြီ၊ နှင့်နှိုးဖို့ပဲ ကျန်တော့တာ၊ ထတော့’

‘အား... ထလိုမရဘူး’

‘ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ’

‘ခြေထောက်ကျဉ်နေတယ်’

‘ကဲ... ထ... ထ... အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ’
နွေဇင်က မေဦးကို တွဲထူလိုက်သည်။

‘ဟဲ့... နှစ်ယောက် မြန်မြန်လာ၊ ဒီမှာ ကားလည်းငှားပြီး
သွားပြီ’

ကြယ်စင်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်နှင့် မစိမ်းသူမို့ အခု
ကျောင်းလာတက်သည့်အခါ အကုန်လုံး သူပဲဦးဆောင်ဦးရွက်လုပ်ကိုင်
သည်။

‘ကဲ... ဦးလေး၊ မောင်းတော့’

ကြယ်စင်က မြည်လာသည့်ဖုန်းကို ထုတ်ရင်း ဒရိုင်ဘာကို
လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ဟယ်လို... ဦးနွေလား’

‘.....’

‘ဟုတ်ကဲ့... လာခဲ့ပါ့မယ်၊ အန်တီရီ မှာတာတွေလည်း
ရှိသေးလို့၊ ဟုတ်ကဲ့... လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲနော်’

ကြယ်စင် ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့ သီရိက လှမ်းမေးသည်။

‘ဦးနွေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘အန်တီရီရဲ့ မောင်လေး၊ ပစ္စည်းတွေချတုန်းကတော့ သူ့သား
နဲ့ တွေ့သေးတယ်’

‘သီရိ ခုံချင်းလဲလိုက်တော့၊ နင် ဘယ်သူနဲ့ကျတာလဲ’

‘ငနဲတစ်ကောင်ပါ၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့၊ ရွယ်တူလောက်
ရှိတာကို အစ်မကြီး အစ်မကြီးနဲ့ ခေါ်လွန်းလို့ ငါဟောက်ပစ်လိုက်
ရသေးတယ်’

‘သမီးတို့နေမယ့်အဆောင် ရောက်ပြီ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့’

ကြယ်စင်က ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်သည်။

‘နေဦးနော်... ငါ အဆောင်ပိုင်ရှင် သွားခေါ်ဦးမယ်’

ကြယ်စင် ထွက်သွားသောအခါ မေဦးက သူ့သဘောကို
ပြောလာသည်။

‘ငါတော့ အဆောင်မှာမနေချင်ပါဘူး၊ တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်း
ငှားနေလည်း ဖြစ်တာပဲ’

‘မိန်းကလေးချည်းပဲဆိုတော့ ဖေဖေတို့က သဘောမတူဘူး
တဲ့’

‘ဟာ... နင်ကလည်း နယ်က မိန်းကလေးတွေ ဒီလိုပဲ
တိုက်ခန်းငှားပြီးနေကြတာပဲ’

“နင့်ကို နင့်အဖေက စိတ်မချလို့ မေဦးရဲ့ နင်က ပေါက်ကရ
တွေ လျှောက်လုပ်တတ်လွန်းလို့ အဆောင်မှာ ထားတာ၊ အဆောင်
ပိုင်ရှင်က နင့်အဖေ့ သိတယ်လေ”

“အောင်မာ... ငါကပဲ ပေါက်ကရလုပ်တတ်တာလား၊ နင်တို့
တွေကတော့ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိတွေပေါ့”

အားလုံးက အတူတူနှင့် အနုနုချည်းသာ။ ကျောင်းတက်
ကတည်းက မေဦး၊ သီရိ၊ ငွေဇင်၊ ကြယ်စင်ဆိုရင် အားလုံးက
ဝေါင်ဝေါင်ရှေး။ ဒါကြောင့် အတန်းပိုင်ဆရာမက သူတို့ကို ဝေါင်
ဝေါင်ရှေးအဖွဲ့ဟု အမည်ပေးထားတာ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက
တော့ “သာလိကာတွေ”ဟု ခေါ်သည်။

တစ်ခါကလည်း ကျောင်းသားတစ်ယောက် မြောက်ကြွ
မြောက်ကြွဖြစ်နေတာကို ကြည့်မရဆိုပြီး နှိပ်ကွပ်လိုက်လို့ ရုံးခန်း
ရောက်ကြရသေးသည်။ အဲဒီကတည်းက မည်သူမဆို မေဦးတို့နှင့်
တွေ့လျှင် အမောက်မထောင်ရဲကြ။

“ဟဲ့... လာကြ၊ လာကြ၊ အပေါ်မှာနေမလား၊ အောက်မှာ
နေမလား”

မေဦးက ကြယ်စင်တို့ကို ဤည့်လိုက်သည်။

“အောက်မှာနေမလား”

“အပေါ်မှာနေရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အပေါ်က တက်ရဆင်းရဲနဲ့ အောက်မှာပဲနေလိုက်မယ်ဟယ်”

“ဟယ်... အပေါ်က ပိုကောင်းတာ၊ အောက်မှာဆို လမ်း
လျှောက်တဲ့အသံတွေနဲ့ ဆူညံနေမှာ”

“ဟာ... အောက်က ပိုကောင်းတာ၊ နင့်လို လျှပ်တီးလျှပ်ပြာ
က လှေကားနဲ့မဖြစ်ဘူး၊ အောက်မှာပဲနေ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ပြောနေကြသော မေဦးတို့
လေးယောက်ကိုကြည့်ပြီး အဆောင်ပိုင်ရှင်က ခေါင်းမူးလာသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

“အန်တီ”

“ရှင်...”

“အောက်နဲ့ အပေါ်နဲ့ တစ်ပတ်ဟစ်ခါပြောင်းနေလို့ မရဘူး
လား”

“ဟင်... အဲလိုတော့...”

“အပေါ်မှာနေမယ့်သူနှစ်ယောက်၊ အောက်မှာနေမယ့်သူ
နှစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပါ”

“အန်တီအနေနဲ့က”

“သမီးတို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခွဲဖူးတာမဟုတ်
ဘူး အန်တီ၊ အဲလိုနေမှ ဖြစ်မှာပါ”

မေဦးက ဟိုဘက်အပြောကို မစောင့်ဘဲ ဇွတ်တင်နေသည်။

“သမီးတို့ချင်း ညှိပါဦးကွယ်၊ အောက်မှာဖြစ်ဖြစ် အပေါ်မှာ
ဖြစ်ဖြစ်”

“ကောင်းပြီလေ... အန်တီဘက်က ဒီလောက်တင်းမာနေမှ
တော့ သမီးတို့ဘက်က စိစဉ်စရာရှိတာ စိစဉ်ရတော့မှာပေါ့”

မေဦး ပြောနေပုံက သူကပဲ အိမ်ရှင်ပုံနှင့်။

“ကဲ... အပေါ်မှာပဲ နေကြတာပေါ့”

မေဦးက အထုပ်ကိုဆွဲပြီး ဆောင့်ဆောင့်နှင့် ထသွားလေ
သည်။ မေဦးက အထုပ်ဆွဲပြီး ထွက်သွားလျှင် သီရိတို့ကလည်း
ထက်ကြပ်မကွာ ဆောင့်ဆောင့်နှင့် လိုက်သွားကြလေသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း(၃)

‘ဖေဖေ ဟိုမှာ အန်တီရီတူမ ကြည်စိန် လာနေတယ်’

ခြံထဲမှာ ယန်းပင်ရေလောင်းရင်း အန်တီရီတူမကို တွေ့တာ မို့ အံ့ထွဋ်ညှိက ဖခင်ဖြစ်သူကို အပြေးကလေး လာပြောလိုက် သည်။

‘ဪ... ဟုတ်လား၊ မမရီ ဘာမှာလိုက်သေးလဲ မသိဘူး’

အံ့ထွဋ်ညှိနှင့် ကြယ်စင်က အမျိုးတော့ မတော်ပေ။ ကြယ်စင် က အန်တီရီရဲ့ယောက်ျား ဦးဇော်ထက်ရဲ့ တူမအရင်း။ ဦးဇော်ထက်ရဲ့ အစ်ကို ဦးဇော်ဆက်က မွေးတာမို့ အန်တီရီက တူမလိုချစ်သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူရဲ့ တူမဆိုတော့လည်း သူတူမပဲပေါ့။

‘လာ... သမီး ကြည်စိန်၊ သူငယ်ချင်းတွေရော မပါဘူး လား’

ကြယ်စင် နည်းနည်းတော့ အောင့်သွားသည်။ ဘယ်နှယ် မိဘပေးထားတဲ့ နာမည်က ကြယ်စင်ကို သူတို့တွေနဲ့တွေ့မှ ကြည်စိန် ဖြစ်ရတယ်လို့။

‘ဖေဖေ ကြည်စိန်အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်နော်’

‘အေး... သား စန်းစန်းကို လုပ်ခိုင်းလိုက်၊ ဟော... ညှိ၊

စိုးလပြည့်စာပေ

ဒီမှာ မှတ်မိလား၊ မမရီရဲ့တူမလေ၊ ကြည်စိန်တဲ့ (၁၀)တန်းနှစ်တုန်း က တစ်ခါရောက်သေးတယ်မလား’

အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော ဇနီးဖြစ်သူကို တွေ့လျှင် ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဪ... ညှိသိတယ်၊ ကိုဇော်ဆက် သမီးလေးမလား၊ ကြည်စိန်တဲ့လား၊ နာမည်လေးက အလှသား’

သက်သက် နောက်နေသလား ထင်ရအောင် ဒီနာမည်ပဲ အထပ်ထပ်ခေါ်နေတာမို့ ကြယ်စင် စိတ်ညစ်လာသည်။

‘ဦးစွဲ’

‘ဪ... ပြော... ပြော၊ ကြည်စိန်အဒေါ်က ဘာမှာလိုက် သေးတဲ့’

‘အဲဒီနာမည်ကို အရင်စပြောမှာ’

‘ကြည်စိန်လား’

‘ကြည်စိန် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြယ်စင်ပါ’

‘သားက ကြည်စိန်ဆိုတော့...’

ကြယ်စင်မျက်နှာက ရှဲ့မဲ့လာသည်။

‘ကြယ်စင်ပါရှင်၊ ဒီမှာ မှတ်ပုံတင်လည်း ပါပါတယ်၊ သန်းခေါင်စာရင်းထဲမှာလည်း ကြယ်စင်ပါပဲရှင်’

ကြယ်စင်က မှတ်ပုံတင်ပါ ထုတ်ပြလိုက်သည်။

‘မသိလို့ပါ သမီးရယ်၊ ဦးက လူသာမှတ်မိတာ၊ နာမည်ကို သတိထားမိတာ မဟုတ်ဘူး’

ဒါဆို သင်းလက်ချက်ပဲ ဖြစ်မှာ။

လူကို စကွေ့ကတည်းက ကြည်စိန်၊ ကြည်စိန်နှင့် ဒီကြည်စိန် ထဲကကို မထွက်သေးတာ။

‘ကြည်စိန်... ညီမလေး၊ အင့်... လိမ္မော်ရည်ချိုချိုလေး သောက်နော်’

စိုးလပြည့်စာပေ

မချီမချဉ်ရပ်နှင့် ထွက်လာသော အံ့ထွဋ်ညိုကို ကြည့်ပြီး ကြယ်စင် ဒေါသတွေထွက်လာသည်။

‘သား ကြည်စိန်မဟုတ်ဘူး၊ ကြယ်စင်တဲ့’

‘ကိုဇွဲ... အဲဒါ ရှင့်သား သိရက်သားနဲ့ သူများနာမည်ကို ဖျက်နေတာ’

‘ဟာ... အဲဒီလိုစိတ်မျိုး လုံးဝမရှိပါဘူး မေမေရာ၊ ကြည်စိန် ကို အန်တီရီတူမလို့ သိပြီးကတည်းက ကိုယ့်ညီမလို ချစ်ပြီးသား’

ဘယ်လိုမှပြောမရဘဲ ဒီကြည်စိန်ကိုသာ အထပ်ထပ်ခေါ်နေသော အံ့ထွဋ်ညိုကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အန်တီရီ မှာတာတွေကိုသာ ပြောပြီး ကြယ်စင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ပြန်တော့... လို့လား သမီး၊ သားကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်’

‘နေပါစေ... ကြယ်စင် ကားငှားပြီး ပြန်လိုက်မယ်’

‘ဪ... သမီးကလည်း ကိုယ့်ဦးလေးပါပဲ၊ အားမနာနဲ့၊ သား ကားသွားထုတ်စမ်း၊ ညီမလေးကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်’

ဦးဇွဲညီ စကားကြောင့် အံ့ထွဋ်ညိုက ကားဂိုဒေါင်သို့သွားပြီး ကားထုတ်လိုက်သည်။

‘တကယ်တော့ ဒီမှာပဲနေပြီး ကျောင်းတက်သင့်တာ’

‘သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါသေးတော့လေ’

‘အေးပေါ့... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆို ပိုပြီးပျော်စရာကောင်းတာပေါ့’

‘ကြယ်စင်ကလည်း တစ်ခါတည်း ထမင်းစားသွားတာ မဟုတ်ဘူး’

ဒေါ်ညိုမမကြီးကပါ ဝင်ပြောပေးသည်။

‘နေပါစေ အန်တီ၊ မစားတော့ပါဘူး’

‘အကုအညီလိုလည်း ပြောနော် သမီး၊ ဦးမှာ စောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန်ရှိတယ်၊ ကဲ... သွား... သွား... ဟိုမှာ သားတောင်

ထွက်လာပြီ၊ အံ့ထွဋ်ကလည်း သမီးအစ်ကိုပဲနော်၊ ခိုင်းစရာရှိရင် သူ့ကို ခေါ်သာခိုင်း’

အမလေး...တော်ပါတော့။ ခိုင်းတာနဲ့မတန်အောင် ကြည်စိန် လို့ခေါ်ဦးမှာ။ သင်းအထာကို နပ်နေပြီ။

ကြယ်စင် ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် ကားကို တရကြမ်းမောင်း ထွက်သွားသည်။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဖြည်းဖြည်းလုပ်ဟဲ့၊ ငါ ကားအဲဒီလောက် မြန်မြန် မစီးရဲဘူး’

‘ကိုယ့်ညီမကလည်း ကားအရှိန် ဒီလောက်လေးနဲ့များ ပြောရသေးတယ်’

‘ဟဲ့... ကြောက်တယ်ဟဲ့’

‘အခုမှ ပထမနှစ်တက်မှာနော်၊ ဘာယူထားလဲ’

‘သင်္ချာ’

‘ဪ... သင်ရင်း သင်ရင်း ချာကုန်ဦးမယ်’

‘စကားကို ကြည့်ပြော၊ FI သမားကများ’

‘ငါ့ကို ကျချင်တိုင်းကျလို့ ရတယ်များ အောက်မေ့နေလား’

စာမေးပွဲကျတာများ စာမဖြေနိုင်လို့ ကျတာပေါ့။ ဘာဂုဏ် ပုဒ်တွေ တင်နေဦးမှာလဲ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။

‘ငါက အင်္ဂလိပ်စာ ယူထားတာ၊ အင်္ဂလိပ်စာ ပြောင်းလိုက်ပါလား’

‘သင်္ချာယူမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေးဇူးတင်တောင် မဆုံး ချင်တော့ပါဘူး’

‘ဟာ... နင်ကလည်း ပြောစမ်းပါဟ၊ ငါကူညီလို့ရရင် ကူညီမှာပေါ့’

‘နင့်လို တစ်နှစ်ကျကျ ဘာကူညီနိုင်မှာလဲ၊ တော်စမ်းပါ’

အံ့ထွဋ်ညိုက ကားကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

‘အထင်သေးလိုက်တာ၊ ငါ အကျခံတာ၊ တစ်ယောက်တည်း
ကျောင်းတက်ရတာ ပျင်းလို့၊ ငါ့ဘော်ဒါတွေကို စောင့်လိုက်တာဟ’

‘သစ္စာရင်ကြီးပဲ’

‘အတည်ပြောတာဟ၊ နင်မပြောင်းရင် နင့်ကို ကြည်စိန်လို့
ခေါ်မှာနော်’

‘နင်နော်’

‘ဟဲ... ဟဲ... ဒါဆို ပြောင်းလိုက်လေဟာ’

‘မပြောင်းဘူး၊ မပြောင်းဘူး၊ နင့်ဟာနင် ကြည်စိန်မကလို့
တင်စိန် ခေါ်ခေါ်’

နောက်ဆုံးတော့ အံ့ထွဋ်ညှိက စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး အဆောင်
ကို ပြန်ပို့လိုက်ရသည်။

စလိုကောင်းပါတယ်ဆိုကာမှ။

‘ကြည်စိန်တဲ့၊ ဟား... ဟား... လှလိုက်တဲ့နာမည်’

ကြယ်စင်က သူ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြတော့ မေဦး
က ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး ရယ်လေတော့သည်။

‘ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဟယ်၊ ကြည်စိန်တဲ့’

ပြောမိတာ ငါးပါးမှောက်တော့သည်။ ရယ်လို့ ဟားလို့ မပြီး
တော့။

‘ကြည်စိန်... ရေတစ်ခွက်လောက်၊ မှားလို့ မှားလို့ ကြယ်စင်၊
ဟဲ... ဟဲ...’

‘မခပ်ပေးဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထခပ်’

‘ဟယ်... ပုပ်စပ်လိုက်တာ ကြည်စိန်ကလည်း’

‘မေဦး’

ကြယ်စင်က မေဦးကို အော်ပစ်လိုက်သည်။ သီရိနှင့် နွေဇင်
ကတော့ ကြယ်စင်နှင့် မေဦးကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေကြသည်။

‘ကြယ်စင် ဖုန်းမြည်နေတယ်လေ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒေါသထွက်ရတာနဲ့ ငါ့မှာ ဖုန်းလာတာတောင်
မသိတော့ဘူး’

ကြယ်စင်က ဖုန်းကို ဖွင့်နားထောင်ပြီး မျက်နှာက မချိုမချဉ်
ဖြစ်လာသည်။

‘ကိုကြီးလား’

‘အေး... ကြယ်စင်၊ မေဦးရှိလား’

‘ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်တော့ ဟဲ...
ဟဲ...’

‘ကြယ်စင် ညည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

‘ငါ ငွေလွှဲပေးမလို့၊ သူ အနားမှာမရှိလည်း နင် မှတ်ထား
လိုက်၊ ငါ့ငွေနှစ်သိန်း သူ့အတွက် ဘဏ်ကလွှဲလိုက်တယ်’

‘ငွေလွှဲလိုက်တာကိုး၊ ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး၊ ကြယ်စင် ပြောလိုက်
မယ်’

‘အေး... အေး... ဒါဆို ဒါပဲနော်’

ကြယ်စင်က ဖုန်းကို ဟန်ပါပါပိတ်လိုက်ပြီး မေဦးကို ကြည့်
ကာ လှမ်းခန့်လိုက်သည်။

‘ကြယ်စင် ကိုကြီးဖုန်းလား’

‘ဟုတ်ပါ... ငွေလွှဲပေးမလို့တဲ့’

‘ဟယ်... ဘယ်လောက်လဲ၊ ဘယ်ဘဏ်ကလဲ’

‘ဘယ်ပြောမလဲ၊ နင် ငါ့ကို ကြည်စိန်လို့ခေါ်ထားတာ’

‘ဟယ်... သယ်ရင်းကလည်း အချင်းချင်းကို’

‘မရပါဘူးလေ’

‘နေဟယ် မပြောလဲ၊ သူ့မှာ ဖုန်းရှိတယ်ဆိုပြီး ကြီးကျယ်နေတာ၊ အောက်ထပ်က ဖုန်းသွားဆက်ပြီး မေးမယ်’

‘ကိုကြီးက အခုပဲ ရွာဘက်ဆင်းရတယ်တဲ့၊ အခု မြို့ကကား ဂိတ်ကနေ လှမ်းဆက်တာတဲ့၊ အခုလောက်ဆို ကားပေါ်တက်လောက် ပြီပေါ့’

အိမ်မှာ မေဦးအလိုကို လိုက်တာဆိုလို့ မေဦးအစ်ကိုတစ်ယောက်သာ ရှိတာ၊ အခု ငွေပို့လိုက်တာလည်း ဖေဖေ မေမေတို့ မသိအောင် ညီမ အသုံးရကျပ်မှာစိုးလို့ လှမ်းပို့တာနေမှာ၊ အိမ်ဖုန်း လှမ်းဆက်ရင်လည်း သိမှာမဟုတ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက ညီမဖြစ်သူကို ပိုက်ဆံလှမ်းပို့ပေးတာသိရင် နှစ်ယောက်စလုံး ကွဲမယ့်ကိန်း။

ကြယ်စင်ကလည်း ဟိုဘက်က ပြောတဲ့အထဲမှာ ရွာဆင်းရမယ် ဘာရယ် မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ပေါက်ကရလျှောက်ပြောတာ။ မေဦး အညံ့ခံတောင်းပန်တာကို လိုချင်လို့ ဒီလိုဇာတ်လမ်းဆင်လိုက်တာ။

‘မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်လေဟယ်၊ နော်’

‘ဘာကျွေးမှာလဲ’

‘ဝက်သားတုပ်ထိုး စားမလား’

‘ငါကြိုက်သလောက်နော်’

‘စားပါ’

‘ငါ့ကို ကြည်စိန်လို့ထပ်ခေါ်ရင်’

‘ကြိုက်တာလုပ်ဟယ်’

‘အဲမယ်... ငါ့ကို အခုပြောတော့ ဒီလေသံနော်၊ သိရီ...

နင်တို့ ကြားတယ်နော်’

‘အေးပါ’

‘ငါ့မခေါ်လည်း နင့်ကို ဟိုတစ်ယောက်က ခေါ်မှာပဲ’

‘တိတ်’

ကြယ်စင်က မေဦးကို အော်လိုက်သည်။

‘ကဲ... ပြော၊ ဘယ်လောက်လဲ’

‘(၂)သိန်း၊ ဘဏ်ကနေလွှဲမှာ’

‘ကျေးဇူး ကြည်စိန်ရေ’

ပြောပြီးပြီးချင်း အခန်းထဲမှထွက်ပြေးသွားသော မေဦးကို

ကြည့်ပြီး ကြယ်စင်မှာ ဒေါသတွေထွက်ပြီး ကျန်ခဲ့ရသည်။

မေဦးကတော့ အဆင်ပြေသွားပြီပေါ့။

အခန်း(၄)

‘ဟိုမှာတွေ့လား၊ ငါ့အဒေါ်တူမဆိုတာ အပြာလေးကွာ’
‘ချောသားကွ’

သင်တန်းရေးရာမှာ လူကြိတ်ကြိတ်တိုးနေရင်း အံ့ထွဋ်က
သူငယ်ချင်းတွေကို ကြယ်စင်အကြောင်း ပြောပြသည်။

‘သူနာမည်က ကြယ်စင်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက သူနောက်ပြီး
ကြည်စိန်လို့ခေါ်တာ’

‘ဘေးက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တူတယ်နော်’
‘ဟိုတစ်ယောက်ကွ’

သီဟက လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာလဲကွ... ဘာကို ဘယ်တစ်ယောက်လဲ’

‘အဖြူကွက်လေးနဲ့ကွ၊ ကားပေါ်မှာတုန်းက အတူတူထိုင်
လာတာ၊ ငါ စိတ်ဝင်စားလို့ကွ’

‘ဪ... မင်းက ဆိတ်ဝင်စားတာကိုး၊ တိရစ္ဆာန်ကနေ
လူ့ဘဝရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်မဟုတ်ဘူး’

‘ဟာ... သူရဲကလည်း ငါက သူ့အပေါ် ချစ်မေတ္တာသက်ဝင်
နေပါတယ်လို့ ပြောတာ’

‘ဘယ်သူလဲကွ အသက်ငင်နေတာ’

‘သက်ဝင်နေတာကွ၊ ဘာလဲ... အသက်ငင်တာ၊ မင်းတို့
ကောင်တွေ ခံစားချက်မရှိဘူးလား’

စိုးလပြည့်စာပေ

သီဟက သူခံစားချက်ကို ထိပါးလာသဖြင့် စိတ်မရှည်ချင်
တော့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောတော့ဘဲ ကောင်မလေးကို လိုက်ငေးနေ
လိုက်သည်။

‘ဟာ... အံ့ထွဋ်၊ မင်း ကျောင်းလာအပ်တာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

‘မင်း ကျတယ်ဆိုလို့ ငါ အံ့သြနေတာ’

‘အကျခံလိုက်တာ ဆရာ၊ ဘော်ဒါတွေစောင့်ရင်း’

‘ဟာကွာ... တစ်နှစ် အလကားကုန်သွားတာပဲ၊ ကျောင်းပိတ်

ထားတုန်း Training ဆင်းဖြစ်ရဲ့လား’

‘ဆင်းဖြစ်တယ် ဆရာ၊ ဒီနှစ်တော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
တည်းမဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတွေလည်း

ပါတယ်၊ သူတို့တွေလည်း ဆရာကြီးတွေပဲ ဗိုလ်စွဲစေရမယ် ဆရာ’
‘ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ’

‘ဆရာ... ဒါကျွန်တော်သူငယ်ချင်း သီဟနိုင်၊ သူရမင်းခေါင်
နဲ့ ကျော်စွာမျိုးပါ’

‘အေး... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ဆရာက ထက်လူ
ပါ၊ အကူအညီလိုရင် ပြောပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

ဆရာနှင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး ဆရာ ထွက်သွားတော့
မှ...

‘ငါ့ကို ကျောင်းလက်ရွေးစင် ရွေးထားတယ်’

‘မင်း Training ဆင်းလို့လား’

‘ဘယ်လိုလုပ် ဆင်းဖြစ်မှာလဲကွာ၊ သက်သက် ဖိန်လိုက်တာ’

‘ကောင်းကွာ’

မေဦးက လူကျပ်နေတဲ့ကြားထဲ ဝင်တိုးရတာကို စိတ်ညစ်
လာသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

‘လူကုန်မှ တိုးမယ်ဟာ၊ ချေးပြန်လာပြီ’

‘လူက ဒီတစ်သက် မကုန်ဘူး၊ စိတ်ချ... လူတိုင်း ဒီလိုပဲ တိုးနေတာ၊ နင်က တစ်မူထူးချင်လို့ ရမလား’

‘ငါ့အတွက် တင်ထားဟာ၊ ငါ အသက်ရှူကျပ်လာပြီ၊ ထွက်တော့မယ်’

မေဦးက လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးထွက်လာပြီး သင်တန်းရေးရာ၏ ဘယ်ဘက်အခြမ်းဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

လူလည်း ရှင်းနေသည်မို့ စိတ်က ကြည်လင်သွားသည်။ အကွေ့နားရောက်သွားလျှင် Toilet ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် သူပဲ မျက်စိလျှမ်းသလား မသိ။ ကျားနှင့်မ ခွဲခြားထားခြင်းမရှိ။ လူကလည်း ရှင်းနေသည်မို့ ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟာ... အောင်မလေး...’

မေဦး လန့်သွားသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒီလောက် လန့်တာမျိုး မကြုံဖူးခဲ့။

‘ဆော... ဆောရီးနော်... မသိလို့၊ အဟီး...’

မေဦး ပြန်ပြေးထွက်လာရသည်။ Toilet ထဲကလူ ဘယ်လို နေသည်မသိ။ မေဦးမှာတော့ ရငတွေပန်းတွေ တုန်သွားသည်။

‘ဟေ့ကောင် အိုကေပြီလား’

အံ့ထွဋ်က လက်ခါပြလိုက်တာကြောင့် မေးသည့် သူရ စိတ် ဝင်စားသွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ Toilet ထဲမှာ မြွေတွေ့လို့လား’

‘တိုးတိုးပြောပြမယ်ကွာ၊ ငါ့အဖြစ်က လူကြားရင် ရှက်စရာ’

အံ့ထွဋ်က သူငယ်ချင်းတွေကို လူတိတ်ဆိတ်သည့်နေရာခေါ် သွားပြီး အကြောင်းစုံရှင်းပြသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

‘သင်တန်းရေးရာက Toilet က ကျားမ ခွဲထားတာမရှိဘူး လေကွာ၊ ငါလည်း လူလစ်တာနဲ့ အထဲမဝင်တော့ဘဲ အပြင်မှာပဲ အပေါ့လည်း အပေါ့ဆိုတော့’

‘ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါနဲ့ ပါမောက္ခနဲ့တိုးပြီး ပါမောက္ခက အရေးယူလိုက်တာမလား’

‘သေချာနားထောင်စမ်းကွာ’

‘ကျော်စွာ ဖြတ်မပြောနဲ့၊ အေးဆေးနေစမ်း’

ကျော်စွာ ဇက်ပုသွားသည်။

‘ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ ဝင်လာတာကွ၊ သူလည်းမြင်ရော ငါလည်း ဟိတ်ဆိုဟိတ်၊ တိတ်ဆိုတိတ် ဖြစ်သွားရော၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ကွာ’

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

အံ့ထွဋ်အဖြစ်ကို အံ့ထွဋ်သူငယ်ချင်းအားလုံးက ဝိုင်းရယ်ပေးသည်။

‘ကဲ... တော်ပါတော့ကွာ၊ Form တင်ပြီးပြီလား’

‘ကျတောင် ကျနေပြီ၊ ဓာတ်ပုံသွားရိုက်ရဦးမယ်’

ကျောင်းသားကတ်အတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ သွားရတော့သည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်သည့်အခါ အံ့ထွဋ် မျက်နှာက အရက်သည်းနေတုန်း။

‘ဟဲ့... မေဦး၊ ဟိုမှာ တွေ့လား၊ တစ်ယောက်တည်းဝင်လာတဲ့ ဘဲ’

မေဦးက ကျွတ်ခနဲ စုပ်သတ်လိုက်သည်။ အားလုံး၏ အကြည့်များက ကြယ်စင်စကားကြောင့် ထိုနေရာသို့ အကြည့်ရောက်သွားသော်လည်း မေဦးကတော့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလိုက်သည်နှင့် မျက်စိကို အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ ဒီကျောင်းပရဂုဏ်ထဲမှာ ရုပ်ခန့် လုပ်ကြံတဲ့ FI သမားကို သိတာပေါ့။ ပိုပြီးအတိအကျပြောရရင်

စိုးလပြည့်စာပေ

Toilet မှာ ဆုံတဲ့လူ။ မေဦးကလည်း သူနဲ့မတွေ့အောင် ရှောင်သည်။
သူကလည်း မေဦးနှင့်တွေ့တာနှင့် ဖုန်းနှင့်တင်ပါး တသားတည်း
ကျအောင် ပြေးပါလေရော။

‘အဟိ... အဖြူနဲ့ အနက် တွဲဝတ်ထားတာ ချစ်စရာလေး
တော့’

‘အင်း... ဂုတ်ကျားပေါ့’

နွေဇင်က ခံစားချက်အပြည့်ဆိုသော်လည်း မေဦးက ပယ်ချ
လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါ့ဟယ်... ခန့်ချောကြီး’

‘လဲ့ချည်လေ’

မေဦးက ကပျက်ကယက်ဆိုသော်လည်း သူ့စကားကို မည်သူ
မျှ စိတ်မဝင်စား။ ရှေ့နားခပ်လှမ်းလှမ်းထိ မိန်းကလေးလူနွေ အပြည့်
အဝဖြင့် လိုက်ငေးကြတုန်း။ မှန်ဝါးဝါးသာ ကျန်တော့မှ အကြည့်များ
ကို ရုပ်လိုက်ကြသည်။

‘မေဦး... နင် သူ့ကို သိလိုလား’

‘သိသားပဲ... အီးက အန်ထွက်ညီဆိုတာ သူပဲ’

‘ဘာ...’

နွေဇင်က မေဦးစကားကို နားမလည်။

‘နွေဇင် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး လိုက်ငမ်းလိုက်တာ’

‘ဟဲ့... ကြည့်ကောင်းလို့ ချောလို့ကြည့်တာ၊ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ကြိုက်နေလား’

‘မကြိုက်ပါဘူး၊ ငါ့ရဲ့ချစ်သူဖြစ်မယ့်သူက အဲလောက်ချော
ဖို့ မလိုဘူး’

‘အဲဒါဆို ဘာလို့ လိုက်မေးနေတာလဲ’

‘ဗဟုသုတပေါ့’

မေဦးက နွေဇင်ကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

ညီ

‘ကဲပါဟယ်... တော်ပါတော့၊ E မေဂျာက King အံ့ထွဋ်

ကြယ်စင်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘ဪ... ပထမတစ်နှစ်တုန်းကလည်း King ပဲလား’

‘အေး... King နဲ့ပဲ တူတယ်’

အံ့ထွဋ်ညီသတင်းက ကျောင်းမှာတော့ မသိသူမရှိ။ အံ့ထွဋ်
ညီ၏ သမိုင်းကို အကုန်သိ။ နောက်ဆုံး ဘယ်ကောင်မလေးကို
ဘယ်လိုလိုက်စတာကအစ သိကြသည်။ သို့သော် အံ့ထွဋ်ညီ၏ ရှက်
ဖွယ်ရာအဖြစ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြ။ မသိဆို ကာယကံရှင်
ဖြစ်တဲ့ အံ့ထွဋ်ညီရော မေဦးရော လုံးဝမဟုတ်။ အံ့ထွဋ်ကမှ သူငယ်
ချင်းတွေကို ပြောဖြစ်သေးသည်။ မေဦးက လုံးဝမဟုတ်။

‘မေဦး... နင် သူ့ကို လူလယ်ကောင်မှာ ကြောင်ပြရဲလား’

ကြယ်စင်က မေဦးကို စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ မေဦးကတော့
ခူးနှုတ်မပျက်။

‘ကြောင်ပြတာပဲ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ သူကတော့ ပြန်ပြောမှာ
ပေါ့၊ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်က ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူးလို့’

‘အေးလေ... ကြယ်စင်ကလည်း ဒီထက်ခက်တာမျိုး လုပ်
စမ်းပါ’

သီရိကပါ မေဦးစကားကို နင်းပြီးပြန်ပြောသည်။

‘ဒီနယ်လိန်းတုံးကတစ်မျိုး၊ မသိရင် မသိသလိုနေတာမဟုတ်ဘူး’

စကားနည်းရှာတဲ့ သီရိခေမာ တစ်ခွန်းပဲ ဝင်ပြောရသေးသည်။

တစ်ခွန်း အဆူခံလိုက်ရသည်။

‘ဒီလိုဟာ... မေဦးကနေပြီး အံ့ထွဋ်ကို နင်းဆီပန်းလေး
သွားပေးရမယ်’

‘အမလေး... ဘာခက်လဲ၊ နင်းဆီပန်းပေးတာပဲ ဘာဖြစ်လဲ၊
ပေးရဲသားပဲ’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ဒီတိုင်းတော့ ဘယ်ရမလဲ’

‘ဟုတ်တယ် ကြယ်စင်ရဲ့၊ ဟိုက ယောက်ျားလေးပဲ၊ ယူမှာပေါ့၊ မေဦးကလည်း ပေးရဲမှာပဲ’

‘သိတယ်လေ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီလုပ်ရပ်ပေါ်မှာ အံ့ထွဋ်ညှိက ရှက်သွားရမယ်၊ စိတ်ဆိုးသွားရမယ်လေ’

‘လောင်းကြေးစားကြေးသဘောလား’

မေဦးက အသေအချာစဉ်းစားပြီးမေးလိုက်တော့ ကြယ်စင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘မေဦးဘက်က ငါနေမယ်ဟေ့’

‘သိရိက မေဦးဘက်ကဆိုတော့ ကြယ်စင်ဘက်မှာ ငါနေမယ်’
နွေဇင်က ကြယ်စင်ဘက်တော်သား ဖြစ်သွားသည်။

‘အိုကေလေ... ဘာကြေးလဲ’

‘ရှုံးတဲ့ နင်တို့က တစ်ရက်စာ စားရေးသောက်ရေး တာဝန်ယူရမယ်’

‘ငါတို့က ရှုံးစရာလား၊ အချိန်က ပြောပြသွားမှာပါ၊ စောင့်ကြည့်နေလိုက်’

‘အေးပါ... စောင့်ကြည့်ပါ့မယ်’

‘စိန်လိုက်လေ... မေဦးနောင်ချီတဲ့၊ စိတ်ဆတ်မယ်’

‘အကြွေးမဆပ်ဘူး’

‘ဟိုး... ဟိုး... အရေးကြီးတာတစ်ချက် ကျန်ခဲ့လို့’

‘ဘာတုံးဟ အလန့်တကြား’

ကြယ်စင်က အရေးကြီးဆုံးအချက်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

‘လူစည်တဲ့နေရာမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဥပမာကွာ... ကျောင်းပေါက်ဝလို ဂိတ်လိုနေရာမျိုး၊ canteen လိုနေရာမျိုးပေါ့’

‘စိန်လိုက်လေ ကြာသလားလို့’

စိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း(၅)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သီရိ၊ ကြယ်စင်နှင့် နွေဇင်တို့က ကြို၍ရောက်နေကြသည်။

‘သီရိ အချိန်မနှောင်းခင် ငါတို့ဘက် ရွှေ့လာလို့ရတယ်၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းမို့ သနားလို့နော်’

‘ဟဲ့... ငါ နင်တို့ဘက်ပါရင် မေဦးတစ်ယောက်တည်းကျန်မှာ’

‘အေးလေ... နင့်သဘောပါ’

‘ကြယ်စင်ရေ... မေဦးတော့ ကြောက်လို့ပြေးပြီနဲ့တူတယ်’

‘အပြောမစောပါနဲ့ကွာ နွေဇင်ရ၊ ငါ့ရဲ့မေဦး ကြွလာပါပြီတော်’

သီရိက သူ့ဘက်တော်သား မေဦးကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ကြိုဆိုလိုက်သည်။

‘ထိုင် မေဦး’

‘မေဦး နောက်ကျလှချည်လား’

‘အေး... စိစဉ်စရာတွေ စိစဉ်နေတာ’

‘ကြယ်စင် မေဦးနောက်က ပါလာတာ ငါတို့အဝေးပြေးကားမှာ ပါလာတဲ့ အရူးမဝင်းဝင်းမလား’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘အေး... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဝင်းဝင်းက ဘယ်က ပါလာတာတဲ့’

‘တို့ ရုံးမယ်နော်’

‘ဟာ... အသာနေစမ်းပါ နွေဇင်ရဲ့၊ ငါ လှမ်းပြီးတိုက်ထားပြီးသား၊ အံ့ထွဋ်ညိုနဲ့ ငါနဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်၊ ငါ ကြိုပြီး request လုပ်ထားပြီးသား၊ အံ့ထွဋ်ညိုရေ... မေဦး နင့်ကို နှင်းဆီပန်းလာပေးရင် ပြုံးပြုံးလေးလက်ခံယူထားလို့၊ ဟဲ... ဟဲ... ငါတို့နိုင်မှာ၊ စိတ်ချ’

ကြယ်စင်နှင့် ငွေဇင်က သီရိ ထသွားစဉ် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်တိုင်ပင်နေကြသည်။

‘ဟိုမှာ လာနေပြီ အံ့ထွဋ်ညို’

နွေဇင်က လှမ်းမြင်လိုက်တာကြောင့် ပြောလိုက်သည်။ အချစ်ကိုတွေ့ရှိခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ရင်ခုန်နေကြသည်။ အံ့ထွဋ်ညို လျှောက်လာပုံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ မျက်နှာက ချိုမြနေသည်။

မေဦးက အံ့ထွဋ်ညိုဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားလိုက်သည်။ မေဦး လှုပ်ရှားချက်က လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ခဏလေးမှ ခဏလေး။ မေဦးက အံ့ထွဋ်ညိုလက်ထဲသို့ နှင်းဆီပန်းလေး ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် မေဦး ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် အံ့ထွဋ်ညို၏ မျက်လုံးများက ကြောက်လန့်တကြား အရူးမဝင်းဝင်းဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

အရူးမဝင်းဝင်းကလည်း အံ့ထွဋ်ညို၏ ညှို့မျက်ဝန်းကို ခိုက်သွားရောထင်။ အံ့ထွဋ်ညိုအပါးဆီသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ဝင်ရောက်လာပြီး ကြီးမားသော အနမ်းတစ်ပွင့်ကို ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သည်။

‘အောင်မလေး... လာကြပါဦးဗျ’

အံ့ထွဋ်ညိုနှင့် အရူးမဝင်းဝင်းကို ကြည့်၍ အားလုံးက တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသည်။ အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးလို အံ့ထွဋ်ညိုဘဝက ခိုကိုးရာမဲ့။

အံ့ထွဋ်မျက်နှာတွင် ရှက်တာရော၊ ဒေါသထွက်တာရော ရောယှက်၍ နီမြန်းနေသည်။ ဖက်ထားသည့် ဝင်းဝင်း၏ လက်များကို အတင်းဖြေချပြီး ပြေးလေတော့သည်။

‘ဖယ်နော်... ဖယ်...’

‘ဟာ... မပြေးနဲ့လေ မောင်၊ အချစ်ဆီ ပြန်လာခဲ့’

မေဦးက ကြယ်စင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အကြည့်မှာ ရိုးရှင်းလွန်းပါ၏။ ‘ဘယ်လိုလဲ’ဟူသော အကြည့်။

‘နှင်းကန်စားနေကြတယ်၊ နင်တို့ ဖုတ်ဝင်နေကြလား’

‘ဟား... ဟား... မေဦးများ လာယှဉ်ချင်သေးတယ်၊ ခဲလိုက်ပေါ့ သယ်ရင်းတို့ရယ်’

ပလုတ်ပလောင်းစားနေသော မေဦးနှင့် သီရိကို ကြည့်ပြီး ကြယ်စင်မှာ ဒေါသတွေ့ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် ထွက်လာသည်။

‘မျိုကြ... မသဒ္ဓါရေစာတွေ မျိုကြ၊ အစားပုပ်ရိုက်သေပါစေဟယ်’

‘မသဒ္ဓါရေစာမကလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဗိုက်ပြည့်ဖို့ အရေးကြီးတယ်နော် သီရိရယ်’

‘ဒါပေါ့... စားရမှာပေါ့၊ ဟိတ်... အုန်းနှို့ခေါက်ဆွဲ တစ်ပွဲ’

‘တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ ဗိုက်တွေ’

ကြယ်စင်က ဘေးမှာပုံလာပြီဖြစ်တဲ့ ပန်းကန်တွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်လာသည်။ ငွေဇင်မှာတော့ ငုတ်တုတ်မေ့နေသလို။

‘နင့်ကို ငါ ယုံမိလို့ ကြယ်စင်ရဲ့၊ အခုတော့ စုထားသမျှ ကုန်ပါပြီဟယ်’

တကယ်ပင် ငွေဇင်မျက်နှာက ပုပ်အက်လာသည်။

‘ကြယ်စင် နင်မှတ်ထား၊ သိလား... နင်လည်တယ်ဆိုတာ
ငါ Toilet ဝင်တာလောက်ပဲရှိတယ်’

‘အမ်... ဘာဆိုလို့လဲ’

မေဦးစကားကြောင့် ကြယ်စင် အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား
သည်။

‘ဆိုင်ပါသကော... ဆိုင်သကော၊ နင်က လည်နေတုန်းမှာ
ငါက Toilet ဝင်ပြီး ထိုင်ဦးမယ်၊ အေးဆေးထိုင်နေပြီး ကာတွန်း
စာအုပ်နဲ့ ငြိမ်ဦးမယ်၊ ကိစ္စဝိစ္စရှင်းပြီးထွက်တော့မှ...’

‘ကဲ... တော်ပါတော့ မေဦးရယ်၊ ဒီမှာ ဒကာရှိတုန်း ဝပြ
အောင် စားနေတာ၊ အစာနှင့်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့’

‘အေးပါ... ငါ ထွက်လာမှ လည်တောင် သူထက်လည်
တယ်လို့ ပြောမလို့ပါ၊ အကြောပေးတဲ့သဘောလေ၊ ဟဲ... ဟဲ...’

သီရိက စားနေရင်း မေဦးကို လှည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်
သည်။

‘အောင်မာ... ငါကြောင့်လည်း စားရသေးတယ်၊ ငါ့ကို
မျက်စောင်းတချို့နဲ့ ငါမွေးတဲ့မျောက်က ငါပြန်ခြောက်နေသေးတယ်’

‘နင့်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါဦးနှောက်က နင့်ဘက်က
ပါရမယ်လို့ သတိပေးအချက်ပြနေလို့’

မေဦးနှင့် သီရိ တစ်ယောက်တစ်ပြန် စကားပြောတာကို
ရှုံးနိမ့်သူပီပီ ကြယ်စင်က စိတ်မရှည်တော့။

‘ကဲ... တော်ပါတော့၊ နင်တို့ ငြင်းခုံနေတာ ရပ်လိုက်ပါ
တော့၊ ရှုံးလို့လည်း ကျွေးရသေးတယ်၊ နားပြီးတော့ မခံပါရစေနဲ့’

မေဦးကတော့ အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့်ပင် နောက်ထပ် ကြက်
သားပလာတာတစ်ပွဲ ထပ်မှာလိုက်သေးသည်။ အခုတင် မေဦးက
မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲနှင့် ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ ကုန်သွားပြီဖြစ်သ်။

‘ကာလည်းကာနိုင်တဲ့ ဗိုက်တွေ၊ လူတွေနဲ့တောင် မလိုက်ဘူး’

မိုးလပြည့်စာပေ

‘ဟုတ်ပါ... သင်းတို့နှစ်ယောက် ရတဲ့ယောက်ျားကတော့
မွဲဖို့ပဲ’

‘နင်တို့နှစ်ယောက် အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ငါတို့ရှုံးရင်လည်း
နင်တို့ စားဦးမှာပဲ၊ ငါတို့ထက်တောင် အကြောင်းဆိုးဦးမယ်’

ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာမို့ ကြယ်စင်နှင့် နွေဇင် ပါးစပ်ပိတ်
သွားသည်။

‘နင်တို့ ပိုက်ဆံလောက်ရဲ့လား၊ အခုမှ မနက်ကနေ၊ lunch
နဲ့ dinnerနဲ့ လာဦးမှာ၊ ဟဲ... ဟဲ...’

‘အဲဒီ ဟဲဟဲကြီးမထည့်ဘဲ ပြောစမ်းပါ၊ နောက်မို့ ကျွေး
လည်း ကျွေးရသေးတယ်၊ အကုသိုလ်ပဲ ရနေတယ်၊ သဒ္ဓါစိတ်လေး
ပေါက်အောင် နေစမ်းပါ’

မေဦးက ပြုံးနေစဉ် သတိတရ တစ်ခုပြောလိုက်သည်။

‘ဪ... နင့်ဟိုဘက် အစ်ကိုအံ့ထွဋ်ညိုကို ပြောလိုက်
ပါဦး၊ Giordanoတစ်စုံမရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့၊ ငါ့မှာ ဒီမှာမှ
မကာကွယ်ရင် နင်တို့ကို ဒကာခံရမှာ’

‘ဟင်... နင်သိတယ်’

မေဦးစကားကြောင့် ကြယ်စင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ကလေးရယ်... နဲ့လိုက်တာ’

‘ဟင်... ဘာလဲ မေဦး၊ ကြယ်စင်က ဘာလုပ်ထားတာ
လဲ၊ Contact တစ်ခုခုရှိတယ်မလား’

‘ဗေဒင်မေးမနေနဲ့၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ’

‘ကဲ... တော်တော့၊ နင်တို့ မျှီတာရပ်ပြီး အတန်းတက်စို့’

‘ပြီးပါပြီ၊ ထပါပြီ’

‘မပြီးလည်း ထ၊ ဒီနေ့တော့ မေဦးနဲ့ သီရိတို့ ဗိုက်ခွေးနမ်း
ခံရလိမ့်မယ်’

ကြယ်စင်က မေဦးနှင့် သီရိကို ကျွေးရတာနှင့်တန်အောင်
နှိပ်ကွပ်လိုက်သေးသည်။

□ □ □

မိုးလပြည့်စာပေ

‘အံ့ထွဋ် အရှေ့မှာ မင်းကို နှိပ်ကွက်သွားတဲ့ ကောင်မလေး’
‘တောက်... နာတယ်ကွာ၊ လူလယ်ကောင်မှာ အရှက်ကွဲခံ
လိုက်ရတာ’

အနာဟောင်းကို ပြန်ဆွဲလိုက်သလို အံ့ထွဋ်လည်း အရှက်ကြီး
ကြီးနှင့် ဒေါသက ပြန်ထွက်လာသည်။

‘အံ့ထွဋ်... မင်းသတင်းကတော့ ကျော်စောသလား မမေးနဲ့၊
King အံ့ထွဋ်ညှိက အရူးမနဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေကြတယ်တဲ့’

‘သွားပါပြီကွာ... ငါ့အမေ ပြန်ကြားရင် ကျွိုင်တက်ဦးမယ်’
အံ့ထွဋ်ညှိက စိတ်ညစ်လက်ညစ် ညည်းညူနေသည်ကို သူရ
တို့က ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြသည်။

‘မင်းက Giordano တစ်စုံမက်တာကိုး’

‘ဟ... နည်းလား၊ ဦးထုပ်၊ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ ဖိနပ်’

‘ဟေ့ကောင်... ကြည်စိန်နဲ့ ပေါင်းကြတာလား’

‘ဟာ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘မသိဘူးလေ... သူ့ကို ကြည်စိန်လိုခေါ်တာ မကျေနပ်
လို့များ’

ကျော်စွာက ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်ကို ဝင်ပြောပြသည်။ အံ့ထွဋ်
ကတော့ ဤသို့မထင်။ ကြယ်စင်တောင် ရုံးလို့ တစ်နေကုန် စား
သောက်စရိတ် တာဝန်ယူလိုက်ရတယ်ဆိုတာ အခိုင်အမာကြားထား
ပြီးသား။

ဒါကြောင့် အံ့ထွဋ်ညှိကတော့ မေဦးနောင်ချိုဆိုသည့်
မိန်းကလေး၏ လူလည်ကျခံလိုက်ရခြင်းကို ဒေါသထွက်လို့မဆုံး။
သူမကလည်း အကွက်ကျကျစိမ့်လာခြင်းဆိုတာကို အံ့ထွဋ်ညှိက
ကြယ်စင်ဆီမှတစ်ဆင့် ပြန်ကြားပြီးသား။ အရူးမတစ်ယောက်ကို
အံ့ထွဋ်ညှိအား အသေအချာမှတ်ခိုင်းပြီး စီစဉ်လိုက်တာ။ ဘယ်လောက်
ရင်နာဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ၊

‘မေဦးနောင်ချိုက ရာဇဝင်နဲ့ကွ’

‘ဟေ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုရာဇဝင်လဲ’

‘သူက မြန်မာအကကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့
သူက မကချင်ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် မြန်မာအက တတ်တယ်လို့ သူ့ကို
ပြောရင် အရမ်းစိတ်ဆိုးတတ်တယ်’

အံ့ထွဋ် စကားကြောင့် အားလုံး ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွား
ကြသည်။ ဒါဆို ဘယ်လိုများ တတ်အောင်သင်ခဲ့တုန်း။

‘ဒါဆို သူက ဘယ်လိုလုပ် တတ်ခဲ့တာလဲ’

‘ဒီလိုကွ... ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းကပွဲတွေဆိုရင် ဘာ
အက ညာအက စသဖြင့် ရှိတယ်ကွာ၊ သူက အေရီးဗစ်အဖွဲ့ထဲမှာကွ၊
တစ်နေ့ ဆရာမက အေရီးဗစ်ဆော့ရတာ ပင်ပန်းတယ်၊ မကြိုက်ဘူး
ထင်ရင် ကဗျာလွတ်အဖွဲ့ထဲ ပြောင်းကလို့ရတယ်လို့ ပြောတာ’

‘သူက ပြောင်းလိုက်ရောလား’

‘အေး... သူက ခပ်ငယ်ငယ်ဆိုတော့ ကဗျာလွတ်ဆိုတာ
အကမှန်း မသိဘူးကွ၊ သူစိတ်ထဲမှာ ကဗျာလွတ်ဆိုတာ လက်ကလေး
ပိုက်ပြီး ကဗျာတွေကို အသံညီညီ အလွတ်ရွတ်ရမယ် ထင်နေတာ’

‘အဲဒါနဲ့...’

အားလုံးက ပြုံးစိစိတော့ ဖြစ်လာကြသည်။

‘အဲဒါနဲ့ ဘုမသိဘမသိ ကဗျာလွတ်ကလာတာ ဆိုကရေးတီး
ပြိုင်ပွဲတွေအထိပဲ’

‘ဟား... ဟား... မငြင်းဘူးလားကွ’

‘ငြင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာမတွေကလည်း ကတတ်နေတာ
သိတော့ အတင်းပြိုင်ခိုင်းတာ၊ မုန်းမုန်းနဲ့ကို ကနေတာ၊ အခု သူက
တစ်မြို့တစ်နယ်ရောက်နေပြီဆိုတော့ သူ ကတတ်တာကို ဘယ်သူမှ
မသိလောက်ဘူး ထင်နေတာ’

အားလုံးက အံ့ထွဋ်၏ စကားအသွားအလာကိုကြည့်ပြီး နည်း
နည်းတော့ သဘောပေါက်လာသလို။

‘မင်းက ဒီရာဇဝင်ကို ဖော်ထုတ်မယ်ပေါ့’

‘ဒါပေါ့ကွ’

အံ့ထွဋ်က အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် မိန့်မိန့်ကြီး။ နောက် တကယ်တမ်းဖြစ်လိုက်ရင် သူချည်းခံရတာ။

‘အခု လာမယ့်လထဲမှာ ကျောင်းကပွဲရှိတယ်လေ’

‘အေး... အေး... ဟုတ်ပြီ၊ သူ့ကို မောင်ရွှေရိုးနဲ့ မစပ်ယှက် နိုင်ရမယ်’

‘သူ ကနိုင်တာ ဟိုက ကပြမှာကျနေတာပဲ’

ကျော်စွာက သူ့အတွေးနှင့်သူ မောင်ရွှေရိုး မစပ်ယှက်အကကို မြင်လျှင် သူရက ကျော်စွာကို ငပေါဟု လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟာ... ဘယ်က မောင်ရွှေရိုးနဲ့ မစပ်ယှက်မှာလဲ၊ ဇော်ဂျီက ကရမှာ’

သီဟက ဝင်ပြောပြန်သည်။

‘ဘာတွေလျှောက်ပြောနေကြတာလဲ၊ ဒါ မင်းတို့အပူ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက သူတို့မေဂျာ တီချယ်ကို ပြောပြမှာ’

‘အားလုံးထဲမှာ မေဦးကတော့ အချောဆုံးပဲနော်’

‘သွားစမ်းပါကွာ... ငါးရှဉ့်ခေါင်း၊ တီကိုယ်လုံးနဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ self-confidence တွေသိပ်ရှိတဲ့မျက်နှာပေးနဲ့’

‘ဟာ... မင်းကလည်း ချစ်စရာလေးပါကွ’

‘သီဟ မင်းကြိုက်နေလည်း လိုက်ကွာ၊ ပြီးရင် မိုးကုတ်ပြန် ခေါ်သွား’

‘အမှန်တရားကို မြင်တာပါကွ၊ ငါ မျက်စိကျနေတာက သီရိကွ’

‘ဪ... ဝင်းနိုင်’

အံ့ထွဋ်က သီရိဝင်းနိုင်၏အမည်ကို အပြည့်မခေါ်ဘဲ နောက် ဆက်နာမည်ကိုသာ ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဟာ... မင်းကလည်း သီရိဝင်းနိုင်ဆိုပေမယ့် သီရိဆိုတာ သူနာမည်လေကွာ၊ ဝင်းနိုင်ဆိုတာ ငါ့ယောက္ခမလောင်းနာမည်ကွ၊ ဟိုကွာ... ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းရဲသားဆို ဘဝ္ဗတ်ကလင်းဘက်ခမ်း၊ အဲလို ပေါ့ကွ’

‘ဟေ့ကောင်... သီဟ၊ ဒီထဲမှာ ဘေးသားတစ်ယောက်မှ မပါဘူးနော်၊ လူတတ်ကြီး လာလုပ်မနေနဲ့’

‘ကဲ... သီဟ၊ မင်းကြိုက်ရင်လည်း လိုက်ကွာ’

သူရက သီဟကို လှမ်းမြှောက်ပေးသည်။

‘ဟာ... မပြောရဲဘူးကွာ၊ သူက ငါ့ဆို မျက်နှာတည်တည် ကြီးနဲ့’

‘အဲဒီကိစ္စအတွက် မပူနဲ့၊ အဲဒီကိစ္စမျိုး မေဦး ပိုင်တယ်’

‘ဟာ... အံ့ထွဋ်၊ မင်းက မေဦးအကြောင်း သိလှချည်လား’

ကျော်စွာက အံ့ထွဋ်ကို ‘မင်း ကြည့်မရဘူး၊ ကြည့်မရဘူးနဲ့ ရိုးရဲလား’ဆိုတဲ့ အကြည့်ပါသော စကားဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

‘ကြယ်စင် ပြောတာကွ၊ အဲဒီမေဦးက ၅ တန်း၊ ၆ တန်း လောက်ကတည်းက အဒေါ်ကြီးတွေ၊ ဦးလေးတွေ၊ အစ်ကို အစ်မတွေ ကို အောင်သူယ်ပေးလာတာတဲ့’

‘ဒါပေမဲ့ သီရိက မေဦးသူငယ်ချင်းလေကွာ၊ ကူညီပါ့မလား’

‘ဒါတော့ မေဦးနဲ့တွေ့ပြီး ကြိုးစားကြည့်ပေါ့ကွ’

‘အေးနော်’

သီဟကတော့ မျှော်လင့်ချက်များနှင့် အနာဂတ်ကို လှမ်းမျှော် ကြည့်နေပြီဖြစ်သည်။ သူနဲ့ သီရိတို့ရဲ့ နှစ်ယောက်တစ်အိပ်မက်ဘဝ ပေါ့။

အခန်း (၆)

‘ဟား... ဟား... မျက်နှာကို ဂုဏ်နေတာပဲကွ’

‘အေးပေါ့ကွ... သူ မကချင်တဲ့ကိစ္စပဲ’

အံ့ထွဋ် ကြိုးပမ်းမှုက အောင်မြင်သည်။ တီချယ် ဒေါ်ရီသန့်ဦးကလည်း အံ့ထွဋ်ကို ကျေးဇူးတင်။ ဒေါ်ရီသန့်ဦးဆိုတာ အပျော့ဆွဲမှာ သိပ်တော်တာ။ အဲဒီတော့ သူမေ့က မေဦးနောင်ချိုကို သမီးရယ် တီချယ်တို့မေ့ကအတွက် ဝင်ကပေးပါလို့ အပျော့ဆွဲတာ။ ဆွဲပါများတော့ မေဦးလည်း ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။

‘အံ့ထွဋ်... သားတို့ သီချင်းဆိုမယ့်လူ ဖုပြီးပြီလား’

‘ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့ တီချယ်၊ ဖုပြီးပါပြီ’

‘သူရမင်းခေါင်လည်း ဆိုမှာပါလား’

တီချယ်ဒေါ်ခင်မင်းသန့်က အံ့ထွဋ်ပေးတဲ့ စာရွက်ကို လှမ်းယူပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ တီချယ်၊ ကျွန်တော် အလွယ်ဆုံးသီချင်းရွေးထားပါတယ်’

‘ဘာသီချင်းရွေးထားတာလဲ’

‘ဇာတ်ဆရာအလိုကျပါ တီချယ်’

‘ဟယ်... ဒီလောက်ခက်တဲ့ သီချင်းကို’

ဒေါ်ခင်မင်းသန့်က သူရကို တအံ့တဩကြည့်သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ငါတော့ မေ့လို့မရနိုင်ဘူးပဲဆို တီချယ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ကကံမဆိုလည်း ရတယ်၊ စာသားမေ့နေလည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ နားထောင်တဲ့သူက နားလည်ပေးပေါ့၊ ငါတော့ မေ့လို့မရနိုင်ဘူးဆိုမှ’

‘နင်တို့ကြောင့်တော့ ပွဲပျက်တော့မှာပဲ၊ မေ့ကုန်မည်ပျက်အောင်တော့ မလုပ်ကြနဲ့နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဒေါ်ခင်မင်းသန့် ထွက်သွားတော့မှ မေဦးနားသို့ မယောင်မလည်သွားပြီး နောက်ကြသည်။

‘စည်းနဲ့ဝါး... စည်းနဲ့ဝါး... စည်းနဲ့ဝါးလေး... စည်းနဲ့ဝါး...’

မေဦးက မျက်နှာကို အတော်ချိုထားရသော်လည်း စိတ်ကတော့ မကြည်ချင်ပေ။

‘ဟာ... အံ့ထွဋ်၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘ကြည်စိန်ပါလား၊ မင်းတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါငါ့ညီမလေ ကြည်စိန်၊ မင်းတို့ ချစ်စနိုးနဲ့ အကြည်လို့ခေါ်လည်းရတယ်၊ အကြည်မခေါ်ချင်ရင် အစိန်ပေါ့’

ကြယ်စင်မျက်နှာမှာ နီရဲတက်လာသည်။

‘ငါ့ညီမကလည်း ဒါလေးပြောတာနဲ့ မျက်နှာက ခရမ်းချဉ်သီးရောင် ပေါက်လာပြီ၊ ကဲ... လာ...လာ... တို့အလုပ် သွားလုပ်ရအောင်’

အံ့ထွဋ် ထွက်သွားပြီး မေဦး နားချိန်ခဏရတာမို့ ကြယ်စင်နားမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘လူပါးဝသွားတာ တွေ့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဟယ်၊ ငါလည်း အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့တော့ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟယ်’

‘ငါတော့ သတ်ပစ်လိုက်ချင်ပြီ’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘မေဦး... ဒီမှာ ရလာပြီ၊ နင်ကရမယ့် သီချင်း’

‘ဘာသီချင်းလဲ’

‘မူရွှေရည်’

မေဦး စိတ်ညစ်တဲ့အထဲမှာ အဲဒါတွေလည်း ပါသည်။ မေရာ တီချယ်က ဘယ်ကနေ ဘယ်လို သိလာသည်မသိ။ သူ့ကို ကျောင်း ကပွဲမှာ သင်္ချာမေရာအထူးပြုအနေဖြင့် ဝင်ကပေးရန် အနူးအညွတ် တောင်းပန်လေသည်။ ‘နင် မက မနေရ၊ ကရမယ်’ လို့ အတင်းအဓမ္မ ဆိုလည်း အကောင်းသား၊ ကိုယ့်ဘက်က ကလန်ကဆန်ပြန်လုပ်လို့ ကောင်းတာပေါ့။ အခုတော့ ‘သမီးရယ်... သမီးမှ မကရင် တီချယ် တို့ မျက်နှာပျက်ရချည်ရဲ့’ ဆိုပြီး တောင်းပန်တော့လည်း ငြင်းလို့ မကောင်းတော့။ လက်ခံလိုက်ရပြန်သည်။

‘ငါ ဒီလောက်မှန်းတဲ့အကကို ဘယ်သူက သိအောင်သွား ပြောလဲ မသိဘူး၊ ကြယ်စင် ငါကတတ်တာ နင်ရယ်၊ သီရိရယ်၊ နွေဇင်ရယ် ဒါပဲသိတယ်နော်၊ နင်တို့သုံးယောက်မှ မပြောရင် သိစရာ အကြောင်းမရှိဘူးနော်’

သီရိနှင့် နွေဇင်က ပကတိရိုးသားနေသော်လည်း ကြယ်စင် အမူအရာက တစ်မျိုး။

‘ကြယ်စင် မှန်မှန်ပြော၊ နင် တီချယ်ကို သွားပြောတာလား’

‘မဟုတ်... မဟုတ်ရပါဘူးဟယ်၊ နင်မှန်းတဲ့ကိစ္စကို ငါက ပြောစရာလား၊ ဒါပေမဲ့လေ ငါ အံ့ထွဋ်ကိုတော့ ပြောပြဖူးတယ်’

‘အဲဒီကောင် တရားခံပဲဖြစ်ရမယ်’

မေဦးက အံ့ထွဋ်ကို စိတ်ထဲမှာ တေးထားလိုက်သည်။ မိုးကောင်းတုန်း ရွာထားဦးပေါ့။ မေဦးနောင်ချို ဘာလဲဆိုတာ သိစေ ရတော့မယ်။

‘အံ့ထွဋ်... ငါတို့ ကျောင်းလာတာ နည်းနည်းထူးဆန်းနေ ကယ်နော်’

အားလုံး ကိုယ့်ဟာကိုယ် မလုံမလဲဖြစ်ကုန်ကြသည်။

‘မင်း handsome ဖြစ်လို့ ကောင်မလေးတွေ ကြည့်တာ မထူးဆန်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု ကြည့်ကြတဲ့ အကြည့်က တစ်မျိုး၊ မင်းကို ရယ်စရာသတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်သွားကြတာ’

ကျော်စွာ ပြောတာ မလွန်။ တခြားလူကြည့်တာ မဟုတ်ဘဲ အံ့ထွဋ်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကွက်ကြည့်ပြီး ပြုံးစိသွားကြတာ။

‘ဟေ့ကောင်တွေ... လုပ်ကြပါဦးကွာ၊ ငါ့မျက်နှာ ဘာဖြစ်နေ လဲ၊ ငါ့ဘောင်းဘီ ဇစ်တပ်ထားပါတယ်နော်’

အရင်က ကောင်မလေးတွေဝိုင်းကြည့်တာကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား နိုင်သော်လည်း အခုအချိန်မတော့ ဂုဏ်မယူနိုင်။ ကိုယ့်ဘောင်းဘီ ဇစ်တပ်ထားလား၊ ဘယ်နားပေါက်ပြဲနေသလဲ၊ ဆံပင်မှာ တစ်ခုခုပေ နေသလား။ ကိုယ့်နောက်ကျောမှာ စာအကပ်ခံထားရသေးလား စစ်ဆေးရပြန်သည်။

‘ဟိုမှာ... ဟိုမှာ အဲဒါ အံ့ထွဋ် မင်းပုံမလား’

နံရံ၌ ကပ်ထားသော A size စာရွက်ကို ယူကြည့်လိုက်မိ သည်။ ပုံက အံ့ထွဋ်ပုံ၊ ပုံကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် Babyvita ကလေး ပုံစံ ဖင်ကို နောက်ပစ်ထားတဲ့ပုံ၊ မျက်နှာကတော့ အံ့ထွဋ်မျက်နှာဆိုပေ မယ့် အောက်ပိုင်းကတော့ သူ မဟုတ်။ ကွန်ပျူတာနှင့် ဖြတ်ဆက် လုပ်ထားတာ။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာက ‘ဘူ’ ဆိုပြီး လေလည်သည့်ပုံစံ လုပ်ထားသည်။ အောက်မှာ စကားထားတောင် ပါသေး။

‘ဖွတ်ခနဲထွက်ကျ ရှာမရ’ တဲ့။ အောက်ဆုံးမှာတော့ ‘အဖြေ= လေလည်ခြင်း’ လို့ ရေးထားသည်။

‘ဟာ... တော်တော်မိုက်ရိုင်းစုတ်ပဲတာကွာ’

‘အေးလေ... ဒါ ဘယ်သူလက်ချက်လဲကွ’

‘ဟာ... ဟိုဘုက်မှာလည်း ရှိသေးတယ်’
 ‘ကျောင်းနေရာအနီး လိုက်ကပ်ထားတာပေါ့’
 ‘တောက်...’

အံ့ထွဋ်မှာ ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာက နီမြန်းလာသည်။ အပေါ်က သူ့ဓာတ်ပုံကို ဘယ်ကရှာထားသည် မသိ။ အချိန်ကုန်နဲ့ ငွေကုန်ခံပြီး အငြိုးကြီးကြီးလုပ်ထားတာ သေချာသည်။ အံ့ထွဋ် ဦးနှောက်ထဲမှ ထွက်လာသည်မှာ တစ်ဦးတည်း။ မေဦးနှောင်ချိန် ကလဲ့စားပြန်ချေလိုက်တယ်ပေါ့လေ။ အသေအချာ အတိအကျသိရတာကတော့ မလွယ်ဘူးပဲ။

‘သူရ... အဲဒီရေက အတွဲပေါ့၊ မေဦး ညှိပေးလိုက်တာ’
 ‘တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ သူက ဒါတွေလည်း တတ်သလား’
 ‘ဟာ... မင်း ဒီအတွဲတင် မကဘူး၊ နောက်ထပ် ရှိသေးတယ်၊ သုံး၊ လေးတွဲလောက် ရှိပြီကွ၊ သူ့အကူအညီနဲ့ အဆင်ပြေသွားတာ’

အံ့ထွဋ်မှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် သူရနှင့် ကျော်စွာ ဖြေတာကိုပင် နားထဲမရောက်။ ဒီကြားထဲ စာရွက်ကိုင်ပြီး ဒေါသထွက်နေသည့် အံ့ထွဋ်ကို ကြည့်သွားကြသေးသည်။

‘ဘေဘီခိုက်တာ ကလေးများအားတိုးဆေး၊ ဒါပဲသုံးတယ်’
 အံ့ထွဋ်တို့ main ဆောင်ရွက်နေစဉ် မေဦးက ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အံ့ထွဋ်က...

‘ဟ... နေပါဦး၊ နေပါဦး’

‘နေပါဦး... နေပါဦး... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးမိုးဒီကြီးက လာဦး... လာပါဦးဆိုမှ ကြည်လဲ့လဲ့ဦးက ဘာတုံး ဘာတုံးလို့ ပြောတာ’

‘ကြောင်ငြာကျမ်း၊ တော်တော်ကျေနေလား၊ ဒီတရား ဘယ်သူလဲ နင်မလား’

‘ဪ... ဦးနေအောင် ကြော်ငြာတဲ့ ကြော်ငြာလား၊ ဟပ်ချီးဆိုပြီး’

‘တောက်... ဒီကြော်ငြာတွေထဲက ဘယ်တော့ထွက်မှာလဲ မသိဘူး။’

ခေါ်မေးမိသည့် အံ့ထွဋ်ပင် ရူးသလိုလို ပေါသလိုလို မေဦးကြောင့် စိတ်ညစ်သွားသည်။ စိတ်ညစ်သဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသည့်ပုံစံဖြစ်သွားလျှင် မေဦးက ထအော်လိုက်ပြန်သည်။

‘Enervon - C ကိုသောက်ပါ၊ Enervon - C ကို တစ်နေ့...’

‘ဟာ... လန့်လိုက်တာဟာ’

‘စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာကွာ’

‘ခန္ဓာသန်စွမ်း စိတ်ရွှင်လန်းဖို့ Oramin - G ကို သောက်ကြစို့’

မေဦးက ထအော်လိုက်ပြန်သည်။

‘အာရုံပဲကွာ’

‘အာရုံတွေ မများပါနဲ့၊ မများပါနဲ့၊ အနန္တတန်ခိုးရှင်နဲ့သာတိုင်၊ ဆင်းရဲခြင်းတွေ ပျောက်၊ ချမ်းသာခြင်းတွေရောက်’

ခဏတွင်းချင်း ရာဇာနေဝင်းဘဝ ရောက်သွားပြန်သည်။

အံ့ထွဋ်တို့မှာ နောက်ဆုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီး နေရတော့သည်။

‘ဘာမှမပြောရဲတဲ့ ဘဝပါလားကွာ’

‘ဟဲ... ဟဲ... သွားပြီနော်’

အဲဒီတော့မှ ကိစ္စက ပြတ်သွားသည်။ လိုရင်းကိစ္စမရောက်ဘဲ ကြော်ငြာတွေ ကြော်ငြာပြီး ပြန်သွားသည့် မေဦးကိုကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်ရမလို၊ စိတ်ညစ်ရမလိုနှင့် အံ့ထွဋ်မှာ အီလည်လည်ကြီးကျန်ခဲ့ရသည်။

‘ဪ... ဘဝ။’

အံ့ထွဋ်နှင့် မေဦးကြားမှာ နောက်ထပ် အကြီးစားပဋိပက္ခ ပေါ်လာပြန်သည်။ အဲဒါကတော့ ကျောင်းတွင်း ဘောလီဘောပြိုင်ပွဲ ပင် ဖြစ်သည်။ အံ့ထွဋ်တို့ အင်္ဂလိပ်စာက လူနည်းတော့ ညွန့်ပေါင်း ဖြစ်သွားသည်။ သင်္ချာကတော့ တစ်သင်းထွက်သည်။ Final မှာ ညွန့်ပေါင်းနှင့် သင်္ချာ တွေ့ကြတော့ အဲဒီမှာပင် ပြဿနာစတက်ကြ သည်။

ပထမပွဲမှာ အံ့ထွဋ်တို့ ညွန့်ပေါင်းက နိုင်သည်။ ဒုတိယပွဲ တွင်တော့ သင်္ချာက နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ပွဲက အကြိတ်အနယ်ဖြစ်နေ သည်။ ကွင်းအတွင်း၌လည်း အားပေးသံများက ဆူညံနေသည်။

‘ချန်ပီယံညွန့်ပေါင်း’

‘ချန်ပီယံညွန့်ပေါင်း’

‘ဘယ်သူနိုင်နိုင် ညွန့်ပေါင်းနိုင်နိုင်၊ ဘယ်သူရှုံးရှုံး သင်္ချာ ရှုံးရှုံး’

‘နိုင်ပြီ... တို့သင်္ချာ နိုင်ပြီ’

‘တို့သင်္ချာနိုင်နိုင် ရွှေဖလာနဲ့ ကြက်သားကိုင်း၊ ညွန့်ပေါင်းတွေ ရှုံးရှုံး ကြေးခွက်နဲ့ ကြက်ချေးတုံး’

အဆိုးဆုံးက မေဦးတို့အဖွဲ့။ သူတို့လေးယောက်စလုံး အသံ က စာစာ စာစာ ဖြစ်နေကြသည်။ Break time ပေးလို့ သင်္ချာနည်းပြ က ကစားသူတွေကို သင်ကြားပေးတာကိုတွေ့လျှင် ညွန့်ပေါင်းဘက်မှ အော်ပြန်သည်။

‘ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ဟိုလိုလုပ်ပါလား’

‘ငါလည်း မလုပ်တတ်ဘူး’

‘ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရှက်ဖို့ကောင်းလိမ့်မယ်’

ဟိုဘက်နှင့် ဒီဘက်မှာ မျက်စောင်းတခဲခဲဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဒါတောင် အံ့ထွဋ်တို့က ကစားတဲ့နေရာမှာမို့လို့။ အားပေးသူနေရာမှာ ဆိုရင်တော့ မေဦးတို့နှင့် နောင်ရှိန်တောင် ထချနိုင်သည်။ အံ့ထွဋ်က

ဖိုးလပြည့်စာပေ

တော့ မေဦးကိုကြည့်ပြီး မြင်ပြင်းကတ်လာသည်။ အသံအိုးတောင် ကွဲထွက်နိုင်သည်။ အော်နိုင်လိုက်တာ။ အော်နိုင်လိုက်တာ။ သူက ပွဲကြည့်စင်မှာနေပြီး အမိန့်ပေးလိုက်၊ ဆရာလုပ်လိုက်နှင့် တော်တော် လေး တတ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေး။

ပွဲက အတော်ကြည့်ကောင်းသည့်ပွဲ ဖြစ်လာသည်။

၁၄ မှတ်၊ ၁၄ မှတ် အတူတူဖြစ်နေကြသည်။ တစ်မှတ်သာ လိုတော့သည်။ နှစ်ဖက်စလုံးက အကြိတ်အနယ်။ အားပေးသံများက လည်း ကွင်းအတွင်း ပြည့်လျှံနေသည်။ ဘောလီဘောရှိကံသံ၊ ပုတ်သံ များကလည်း ဖောင်းခနဲ ဖောင်းခနဲ ထွက်လာသည်။

နောက်ဆုံး အံ့ထွဋ် တင်လိုက်သည့်အလုံးကို သင်္ချာဘက်မှ မမိလိုက်။ တကယ်တော့ မိမည့်သဘောရှိသည်။ သင်္ချာဘက်မှ နှစ်ယောက်က ဘောလုံးကို နှစ်ယောက်အတူ ဝင်ဖမ်းလိုက်တဲ့အခါ ဘောလုံးကိုမဖမ်းမိဘဲ နှစ်ယောက်ဝင် ဆောင့်ပြီး လွတ်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပွဲပြီးသွားပြီ။ အံ့ထွဋ် မေဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ မေဦးမျက်နှာမှာ ဆီးရွက်လောက်သာ ရှိတော့သည်။ အပြန်တွင် နှစ်ဖွဲ့ ဆုံကြလျှင် အံ့ထွဋ်က...

‘နိုင်ပြီ... တို့သင်္ချာနိုင်ပြီ’

မေဦး ပွဲကြည့်စင်၌ အော်သလို လိုက်အော်ပြလျှင် မေဦးက ဒေါသထွက်လာသည်။

‘ဒီမှာ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးပြီး နိုင်တာကို ဂုဏ်ယူမနေနဲ့’

‘ဪ... ငါတို့က ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးတာလား။ ငါသာ ကြက်ကန်းဖြစ်ရင် ဆန်အိုးတော့ သွားမတိုးဘူး၊ နင့်ကိုပဲ...’

‘ဟာ... နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား’

‘ငါ ဘာပြောသေးလို့လဲ၊ မိုက်ရိုင်းတာ တစ်လုံးမှမပါဘူး၊ ငါသာ ကြက်ကန်းဖြစ်ရင် နင့်ကို အရင်လာဆိတ်မယ်လို့ ပြောလား’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘အဲဒါ မိုက်ရိုင်းတာပေါ့’

‘တကယ်လာဆိတ်မှာ သိလား၊ တကယ်ဟာ... ကြက်ကန်း ဖြစ်ပါစေ ဆုတောင်းတယ်၊ အဲဒီလောက် စကားတတ်တဲ့ ပါးစပ်ကို လာဆိတ်မယ်’

‘သေပြီသာမှတ်... အံ့ထွဋ် အရိုးတခြား အသားတခြားဖြစ် အောင် လုပ်ပစ်မယ်’

အံ့ထွဋ်က စပြီး ပြေးတော့သည်။ အံ့ထွဋ်နောက်မှ မေဦးက အသေသတ်တော့မည့်ရုပ်နှင့် အံ့ထွဋ်နောက်သို့ တရကြမ်းလိုက်တော့ သည်။ အံ့ထွဋ်က ပြေးနေရင်း လှမ်းအော်ပြောလိုက်သေးသည်။

‘ကဲ... ရွာစားရေ၊ မတိမ်းမစောင်း ဝိန်းမောင်းနဲ့သာ ပို့တော့ ဟေ့’

□ □ □

အခန်း (၇)

‘လုပ်ပါဦး မေဦးရာ၊ သူ့ကို ငါ တကယ်စွဲနေပြီဟ’

‘ဟယ်... မျိုးနိုင်ရယ်၊ နင် ငယ်ငယ်က လွန်ပွဲတွေမှာ ဝင်မဆွဲဘူးလား၊ ကံကောင်းရင် ရွာကချီးမြှင့်တဲ့ လောက်စာလုံးသီး တော့ ရနိုင်ပါတယ်’

‘မနောက်နဲ့ဟာ... ငါ့နလုံးသားက သူနဲ့ပတ်သက်လာရင် အထိမခံနိုင်တော့ဘူးဟ’

‘ရုပ်နဲ့ စကား လမိုင်းမကပ်လိုက်တာ’

မေဦးက အရှေ့၌ ခွေးအစာတောင်းသလို လာမျှော်နေသည့် မျိုးနိုင်ကိုကြည့်ပြီး ညည်းညူလိုက်မိသည်။

‘ဉာဏ်ပူဇော်ခ နင်ကြိုက်သလောက်တောင်းဟာ၊ နော်’

‘ဒါဆို တစ်လတော့ အချိန်ပေးရမယ် မျိုးနိုင်၊ နင့်ရုပ်ရည် နဲ့ တက်ကြိုက်တာက ဓာတုကွင်းဆိုတော့ ငါ အတော်စီစဉ်ရလိမ့်မယ်’

‘တစ်လဆိုရင် သူနဲ့ ငါနဲ့ တကယ်အဆင်ပြေပြီလား’

‘ဒါတော့ နင် ငါ့ပညာကို စော်ကားတာပဲ မျိုးနိုင်၊ နင် မကြိုက်ရင် ငါ့ကို အလုပ်လာမအပ်နဲ့၊ မေဦးတို့က မပိုင်ရင် ခြင်တောင် ရိုက်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဒါကြောင့် မေဦး လက်တွေ့မှာ ခြင်္သေ့ကိုက်ဖုတွေ တွေတာ ကိုး’

မေဦးက ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွား ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ဘေးမှ သီရိ၊ နွေဇင်၊ ကြယ်စင်တို့ကလည်း မေဦးထက်မလျော့သော မျက်နှာကြော များနှင့်...

‘ကဲ... ဒါဆို စရံငွေနှစ်သောင်း ထားခဲ့’

‘စရံငွေဆိုတာ ကိုယ်ထားချင်သလောက် ထားခဲ့ရတာမျိုး

မလား’

‘သူများလုပ်တိုင်း လိုက်လုပ်စရာလား၊ ကိုယ့်အိုင်ဒီယာနဲ့ ကိုယ်၊ သူငယ်ချင်း တစ်မေဂျာတည်းမို့ လျှော့ပေးတာ၊ သူများဆို စရံငွေ ငါးသောင်းနော်၊ နင်မို့...’

‘ဒါဆိုလည်း နည်းနည်းလောက်တော့ လျှော့’

‘နင်ပြန်တော့ မျိုးနိုင်’

မျက်နှာများက ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြန်တည်သွားကြသည်။

‘ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ အင့်... အင့်ပါ နှစ်သောင်း’

‘အေး... ထားခဲ့၊ အောင်မြင်ပြီသာ မှတ်လိုက်’

မျိုးနိုင်က ရီရီကျိုးကျိုး ပြန်ထွက်သွားသည်။

‘တစ်ပတ်စာ ခိုင်ပြီနော်’

‘ညကျရင် စားပွဲသောက်ပွဲ လုပ်မယ်ဟေ့’

‘လုပ်ရမှာပေါ့’

‘မေဦး... ရှေ့မှာ အံ့ထွဋ်တို့လေးယောက် လာနေတယ်’

မေဦးကို နွေဇင်က သတိပေးစကားဆိုသည်။

‘သံချောင်းတစ်ချောင်းလောက် ရှာစမ်းဟဲ့’

‘ဟာ... ဘယ်လိုလုပ် ရှိမှာလဲ၊ ကျောင်းလာတာ သံက ဘယ်လိုလုပ်ပါမှာလဲ၊ လက်သမားမှ မဟုတ်တာ’

‘အဲဒါကြောင့် နင်တို့ မကြီးပွားတာ၊ ကမ္ဘာကျော်ပညာရှင်

ဖြစ်ပြီဆိုရင် ပစ္စည်းအစုံအလင်ရှိရတယ်ဟာ၊ ဒီမှာကြည့်... သံ တွေလား’

မေဦးက လွယ်အိတ်ထဲမှ သံကိုထုတ်ပြီး ဘေးမှ ခုံတန်းလေး ပေါ်မှာ စိုက်ထားလိုက်သည်။ ယှဉ်ကြားထဲမှာ လွတ်နေသည့် ရာတွင် ထောင်ထားသည်မို့ သိပ်လည်း မသိသာ။

အံ့ထွဋ်က အနီးရောက်လာလျှင် မေဦးကို မျက်နှာချိုသွေး လိုက်သည်။

‘ဟဲ... ဟဲ... မေဦး၊ ကျန်းမာတော်မူပါစ ခင်ဗျာ’

‘ကျန်းမာတော်မူပါရဲ့ရှင်’

မေဦးက ခပ်ရွံ့ရွံ့လေး ဖြေလိုက်သည်။

‘နေကန်းလား’

‘ကန်းပါတယ်၊ ကန်းပါတယ်’

‘ထိုင်မယ်နော်’

‘ထိုင်ပါရှင်’

မေဦး ဆင်သည့်အကွက်ထဲသို့ သူ့အလိုအလျောက် ဝင်လာ သည်။

‘ဒီနေ့ နည်းနည်း gentleman ဖြစ်ချင်လို့ gentleman ပုံစံ ဝတ်လာလိုက်တယ်’

ကောင်းတာပေါ့။ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်လာရင်တောင် သံက ဂျင်းဘောင်းဘီကို ထိုးမပေါက်ဘဲဖြစ်နေဦးမယ်။ စတိုင်ဘောင်းဘီဆို တော့ အပျော့သားမို့ သံငုတ်လေးက ပျင်းသနားတယ်လို့တောင် ပြော ဦးမှာ။

‘ကြည့်ကောင်းလားဟင်’

‘ကောင်းပါတယ်... သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါထက် ကြည့်ကောင်းမှာ ရှိသေးတယ်’

‘ကျေးဇူးပဲ’

ဘာမှန်း မသိ။ အံ့ထွဋ်က ကျေးဇူးတွေ လှိမ့်တင်နေသေးသည်။

‘ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးပါလား၊ နည်းနည်းပဲ’

‘ရတယ်... ရတယ်... တိုးပေးမယ်’

‘ဗျို...’

ကြမ်းပြင်ကိုပွတ်ပြီးရွှေ့လိုက်တာကြောင့် ထောင်နေသော သံငုတ်လေးမှာ တိုက်စားသွားလေတော့သည်။

‘ဟာ... ပြပြ’

အံ့ထွဋ်က လန့်ပြီး ထခုန်လိုက်သည်။ မေဦးက အသံကိုမြှင့်၍ အော်လိုက်သည်။

‘ဟယ်... အံ့ထွဋ်၊ နင့်ဘောင်းဘီ ပြသွားပြီတော့’

‘ဟုတ်ပါ... အံ့ထွဋ်၊ ပြသွားပြီ’

‘ဟယ်... underwear က အနီရောင်လေးတော်’

အံ့ထွဋ် ကိုယ့်နောက်ကျောကိုယ် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

‘ဟာ... အံ့ထွဋ် ဘောင်းဘီပြကြီးနဲ့ လျှောက်မသွားနဲ့လေ’

‘တိုးတိုးပြောကြစမ်းပါဟ... နင်တို့လုပ်တာနဲ့ လူကြားကုန်

ပြီ’

ထိုနေ့က အံ့ထွဋ် အရက်ကွဲသွားလေသည်။ မေဦးက ဒီလောက်နှင့် အံ့ထွဋ်ကို လွှတ်မပေး။ ချစ်သူဝေ၏ ‘တကယ်ဆိုရင်’ သီချင်းကို ဖျက်ပြီး အံ့ထွဋ်၏အကြောင်းကို စပ်ဆိုလိုက်သည်။

သံငုတ်ကလေးကြောင့် ဘောင်းဘီကပြုလေတယ်။

နေရာဟောင်းမှာ အပေါက်ကတော့ စပ်ဖြဖြ

မြင်သူတိုင်းလည်း အံ့ထွဋ် နင့်ဖင်မှာ အပေါက်ကြီးနဲ့

underwear (အန်ဒါဝဲလ်)တောင် အနီလေးရောင်လေးတဲ့

မဖာဖြစ်သေးတဲ့ ဘောင်းဘီလေးဖြစ်နေတယ်

ဒါပေမဲ့ကွယ် စစ်က ထပ်ပြုတ်သွားတယ်

စိုးလပြည့်စာပေ

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အပေါက်နဲ့ လမ်းပေါ်ငါလျှောက်သွားခဲ့ ဒီခွေးဆွဲတာ မလွန်ပါဘူးကွယ်။

ဒီဖင်မှာ အပေါက်များက တိုးတိုးလာကာ တိုးပွားလာလို့ အင်္ဂလိပ်စာ ဌာနကြီးမှာ

ဒီတစ်ခါဆို အပေါက်ကြီးနဲ့ လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး ရှိုးမပြနိုင်လို့ အပေါက်ကို အပြေးလာဖာပေးပါ။

အပေါက်အမျိုးအစား နှစ်မျိုးခွဲပြီးပေးပါတယ်။

အပေါက်ကြီးရင် ဈေးနှုန်းက မြင့်သွားမယ်။

အပေါက်သေးအတွက် ဈေးနှုန်း 10% လျှော့ပေးမယ်

ကြော်ငြာထားတယ် လာဖာပေးကွယ်။

ခင်မဒီပျိုအကုန်လုံးပဲ တိုးလို့လာကာ စာရင်းပေးနိုင်တယ်

နောက်ဆို Form ပြည့်သွားတော့မယ်။

တကယ်ဆိုရင် ယောက်ျားအတွက် ခန့်ဖို့နေရာ ရှားပါးနေလို့ နောက်ကို ပြန်ဆုတ်ပေးပါ။

အံ့ထွဋ် ဖြတ်လျှောက်တိုင်း မေဦးက ဆိုပြတတ်သောကြောင့် ဘေးမှာရှိကြတဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေတောင် ရလှရောပဲ။ အံ့ထွဋ်မှာ သနားစရာလည်း ကောင်းသည်။ နောက်ဆုံး မေဦးနဲ့ မတွေ့အောင် ရှောင်နေရသည်။

ဪ... E မေဂျာ King ရဲ့ အဖြစ်။

□ □ □

‘မင်းကလည်း လိုက်ခဲ့စမ်းပါ’

‘အေးလေ... ဘာသတ္တိကြောင်နေတာလဲ’

အံ့ထွဋ်က ကြောက်နေသဖြင့် သီဟနှင့် သူရက အတင်းခေါ်လေသည်။ သွားရမှာက မေဦးတို့ရှိရာနေရာသို့။ အကြောင်းအရာက

စိုးလပြည့်စာပေ

သီဟ သီရိကို လိုက်မည်ကိစ္စ။ မေဦးကို ဆရာတင်ပြီး လုပ်မည်ကိစ္စ။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြောက်ရမှာလား။ ကြောက်တာ
က သင်းပါးစပ်။ ဒါကြောင့် အံ့ထွဋ် ကြက်ကန်းဖြစ်ပါစေ ဆုတောင်း
တာ။ ဒီပါးစပ်က ထွက်လိုက်ရင် ပေါက်ကရချည်းပဲ။ အဲဒီပေါက်ကရ
တိုင်းကလည်း သူ့ရင်ကို လာလာထိတာ။

‘မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား’

‘ကြောက်တတ်လိုက်တာကွာ’

‘ဟာ... မင်းတို့က မခံစားဖူးဘဲ လာပြောနေကြတယ်၊
မင်းဟိုမိထွေး နှိပ်စက်တာကိုတော့ ထည့်မပြောဘူး’

‘ဟား... ဟား...’

အံ့ထွဋ် အဲလိုပြောလိုက်တိုင်း သူ့ရတို့ကလည်း ရယ်ပေးနေ
ကျ။ ဟုတ်သည်လေ။ မေဦးက ချစ်သူဝေ၏ တကယ်ဆိုရင်သီချင်းကို
ဆိုတိုင်း သူတို့ကောင် မရယ်ဘဲနေနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ သူငယ်ချင်း
မကြိုက်မှာစိုးလို့ အော်မရယ်ပေမယ့် ပြုံးတော့ ပြုံးလိုက်ရသည်သာ။

‘ကဲ... ကြာတယ်ကွာ၊ တော်ကြာ မရှိဘဲဖြစ်နေဦးမယ်’

သီဟက သူ့ကိစ္စမို့ အရမ်းစိတ်အားထက်သန်နေသည်။ မေဦး
ရှိရာသို့ရောက်သွားလျှင် မေဦးက အံ့ထွဋ်ကို တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘အံ့ထွဋ်... ဘောင်းဘီပြန်ဖာပြီးပြီလား’

‘နင် ဖာပေးတာ စောင့်နေလို့ မဖာရသေးဘူး’

ကြိတ်လိုက်ကွာ။ သီဟတို့က သူတို့သူငယ်ချင်း အကြောက်
လွန်ပြီး ငြိမ်နေမယ်ထင်ထားတာ။ ဒါကြောင့် အံ့ထွဋ်ရဲ့ ချေပသံကို
ကြားရလျှင် နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်သွားကြသည်။

‘ငါ ဖာပေးတာ စောင့်နေရင်တော့ နင့် underwear သူများ

မြင်တာပဲ အဖတ်တင်လိမ့်မယ်’

‘အဲဒီတော့ ရောင်စုံဝယ်ဝတ်ပေါ့’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘လူအထင်ကြီးအောင် Brand အကောင်းဝယ်ဝတ်နော်’

သီရိနှင့် ကြယ်စင်က မေဦးဘေးမှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်
ပြီး နှိပ်ကွပ်ပေးနေသည်။

အဲဒီလိုကြားတော့လည်း သူတို့ရဲ့ဇာတ်လိုက်ကြီး အံ့ထွဋ်ခမျာ
ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ပိတ်ထားရပြန်သည်။

‘ဟာ... လာရင်းကိစ္စ ပြောဖို့မေ့တော့မှာပဲ’

‘ကဲ... ဘာလဲ... ပြော... ပြော...’

‘နင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းဆွေးနွေးစရာရှိလို့’

‘ငါတို့ မပါဘူးပေါ့’

နွေဇင်က ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်နေသည့် သီဟကို မေးလိုက်သည်။

‘အေး... ဟုတ်တယ်’

‘ဒါကြောင့် မေဦးပဲထိုင်၊ ကျန်တဲ့သူ သွားလိုရာသွားလို့
ရတယ်’

‘ဟဲ့... ငါတို့လေးယောက်က အတူတူပဲ၊ သွားလည်းအတူတူ
သွားမှာပေါ့’

‘မရပါဘူးဆို၊ အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့’

‘အရင်လည်း ငါတို့ ထိုင်နားထောင်နေကျပဲ’

‘အခု မရဘူး၊ လျှို့ဝှက်... အထူးလျှို့ဝှက်...’

သူရနှင့် နွေဇင်က အပြန်အလှန်စကား ဘက်စကက်ဘော
ပြောနေကြသည်။ စကားက လွတ်မကျ။ တစ်ယောက်ပြီးသည်နှင့်
နောက်တစ်ယောက်ဆီသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

‘ကဲ... တော်ပါတော့၊ customer အလိုလိုက်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့
ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ရှောင်ပေးခ မုန့်ဖိုးပေးလိုက်၊ သွား... နင်တို့
canteen သွားနှင့်၊ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်’

‘ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ’

‘တစ်သောင်း’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘အောင်မလေးဗျာ...’
 ကျော်စွာက ထပြီးခန့်သည်။
 ‘ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အပြီးညှပ်တာလား’
 ‘ဒီ... ဒီအစာအိမ်ပိစိကွေးသေးက စားရင် တစ်သောင်း
 ကုန်မယ်’
 ‘ကုန်တယ်၊ မပူနဲ့’
 ‘အံ့ဖွယ်သုတပါပဲလားနော်’
 ‘ဒါဆို ငါတို့ မသွားတော့ဘူးနော်’
 မသွားတော့ဘူးဆိုတော့ သီဟက လန့်သွားသည်။ ပိုက်ဆံက
 လည်း ပါမလာဘာနှင့် အံ့ထွဋ်ကို လက်တို့လိုက်သည်။
 ‘အံ့ထွဋ်... ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ပြီးရင် ငါ ပြန်ပေးပါ့မယ်’
 အံ့ထွဋ်က သိပ်မကြည်။ သူတို့ယောက်ျားလေးဗိုက်တောင်
 တစ်ယောက်တစ်ပွဲ အလွန်ဆုံး။ လေးယောက်ဆိုရင် အလွန်ဆုံးကျ
 ၅ ထောင်၊ ၆ ထောင်ထက် ပိုမကျ။ အခုတော့ သုံးယောက်တည်းနှင့်
 ကျောင်း canteen မှာ တစ်သောင်းကုန်အောင်စားမည်ဆိုတာတော့
 လွန်လွန်းသည်ပင်။ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးပြီး ထွက်သွားတော့မှ သီဟက
 စကားကို စလိုက်သည်။
 ‘ဒီလိုဟ... ငါ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်နေလို့’
 ‘သိသားပဲ... ရုပ်ကိုက ဖွန်ကြောင်ရုပ်’
 ‘ဟာ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်မိတာက ဖွန်
 ကြောင်တာလား’
 အံ့ထွဋ်က သီဟအစား မခံနိုင်ဘဲ ဝင်ပြောသည်။
 ‘ဟေ့... တို့ Form လာတင်မယ်လေ၊ ယူဘောင်းဘီဖာပေးဖို့’
 ကောင်မလေးအုပ်စုက အံ့ထွဋ်တို့ စကားပြောနေတုန်း ဘေးမှ
 ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် အံ့ထွဋ်နားကပ်ပြီး ပြောသွားသည်။ ခပ်တိုးတိုး
 ပေမယ့် အားလုံးက ကြားလိုက်ကြသည်။

အံ့ထွဋ် ဒေါသက မိုင်ကုန်သွားသည်။ ဟုတ်တယ်။ ဘယ်
 သွားသွား ဒါတွေပဲ လိုက်ပြောတာ ခံနေရတာ။ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ
 ဦး။ သင်းလက်ချက်ကြောင့် ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲခဲ့ရလဲလို့။
 တစ်သက်ကျေစရာအကြောင်းကို မရှိဘူး။
 ‘အဲဒါ နင့်ကြောင့်နော်၊ သိလား မေဦး’
 ‘သိသားပဲ’
 အံ့ထွဋ်က ဒေါသထွက်၍ ပြောနေသော်လည်း မေဦးကတော့
 တုံ့ကိုဘာဝေ။
 ‘ကဲပါ... လာရင်းကိစ္စကိုပြော’
 ‘ကဲ... ကဲ... အံ့ထွဋ်၊ စိတ်လျှော့ကွာ... လာ... ဒီဘက်
 လာ၊ သီဟ မင်းပြောချင်တာ ပြော’
 ကျော်စွာက အံ့ထွဋ်ကို ပျောင်းဖျပြီး ခေါ်သွားရသည်။ ဒါပေမဲ့
 အံ့ထွဋ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာထိုင်ပြီး သီဟနှင့် မေဦး စကားပြောတာ
 ကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။
 ‘ငါ သီရိဝင်းနိုင်ကို ကြိုက်နေလို့ မေဦး’
 ‘ဘာ...’
 ‘အဟီး... လုပ်ပါဟာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့’
 ‘မဆိုးပါဘူး၊ ဘယ်လောက်တောင်းရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစား
 နေတာ’
 ‘အဟီး... လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့နော်’
 ‘အဟီး... အဟီးနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာပိုးကို မသေ
 ဘူး’
 မေဦးကတော့ သီဟကို ရသည့်အချိန်တွင် ရေရေလည်လည်
 နှိပ်ကွပ်နေသည်။

‘လျှော့ဖို့စကား လာမပြောနဲ့၊ ယောက်ျားလေးဘက်က ချောပြီး မိန်းကလေးဘက်က မချောရင် ဖြစ်သောင်းအောက်၊ သူအသုဘကိုယ်အသုဘဆိုရင် နှစ်သောင်း’

‘သူမသာ ကိုယ်မသာ လုပ်စမ်းပါဟ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ’

‘ဟဲ့... မသာနဲ့ အသုဘ အတူတူပဲ၊ မရှည်နဲ့’

သီဟမှာ အကြီးအကျယ် အန္တာခံနေရသည်။ ပြန်ပြောရင်လည်း မယ်မင်းကြီးမက စိတ်ဆိုးသေးသည်မို့ ခံလည်းမပြောရ။ ခေါင်းငုံ့ခံနေရလေသည်။

‘ယောက်ျားလေးဘက်က မချောဘဲ မိန်းကလေးဘက်က အရမ်းချောနေပြီဆိုရင်တော့ အဲဒါ ဈေးအမြင့်ဆုံးပဲ၊ ငါးသောင်း’

‘ငါက ဘယ်အထဲမှာပါလဲဟင်’

‘နင်က အင်း... ငါးသောင်းထဲမှာပေါ့’

‘ဟာ... ငါက အဲလောက်အကျည်းမတန်ပါဘူး’

သီဟက နောက်တွန့်သွားသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကြိုးစားပြီးလိုက်ရင်တောင် ဒီလောက်မကုန်နိုင်။ ဒါပေမဲ့ မေဦးဆီ အပ်တာလောက်တော့ မသေချာဘူးပေါ့။

‘နောက်တာပါ၊ နင်က အသုဘအစားထဲက...’

‘ဟာ... လုပ်ပြန်ပြီဟာ’

‘နောက်လို့ကောင်းလို့နော်၊ သိလား... စိတ်မဆိုးနဲ့ နှစ်သောင်း’

ပဲ

တွေ့လား၊ အမျိုးမျိုး ရုပ်ကို ဖန်တီးနေတာ။ တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါပေ။

‘မေဦး... နင့်ကို မေးစရာရှိလို့’

‘ဘာမေးမလို့လဲ၊ တစ်ခါမေး တစ်ထောင်’

‘ဟာ... စီးပွားရေးဈေးကွက်ကလည်း တယ်ထွင်ပါလား’

‘မေးခွန်းတစ်ခုပြီးသွားပြီ၊ တစ်ထောင် စပေးပေတော့’

‘နောက်တာပါ၊ မေး... ဘာမေးမလို့လဲ’

မေဦးက ပိုက်ဆံနှစ်သောင်း လက်ထဲရောက်ပြီးလျှင် မျက်နှာက ကြည်လင်နေသည်။

‘နင် တော်တော်ပိုက်ဆံရမှာနော်၊ ဒီကို လာ... လာအပ်ရင်...’

မေဦးက ကျော်စွာအမေးကို ဟီးခနဲရယ်လိုက်ပြီးမှ...

‘ဘယ်သူမှတော့ လျှောက်မပြောနဲ့ သိလား၊ နံတဲ့လူမို့လို့ လာကြတာ၊ ငါ့ဝါသနာကိုက သူများတွေကို လိုက်ပြီး သမီးရည်းစား ဖြစ်အောင် ကူညီပေးတတ်တာ၊ ငါ့ဆီလာတာ နင်တို့ရယ်၊ ငါတို့မေ့က မျိုးနိုင်ရယ် ဒါပဲရှိတာ၊ ကျန်တဲ့အတွဲတွေအားလုံးက ငါ့ဟာ ငါ့ မနေနိုင်လို့ လိုက်ကူညီရင်း အတွဲဖြစ်သွားတာ၊ ဒါပေမဲ့ အထင်တော့ မသေးနဲ့၊ ငါ့ညှိပေးလိုက်တိုင်း အဆင်ပြေတာချည်းပဲ’

မေဦးက ထိုသို့ပြောလိုက်လျှင် သီဟမှာ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ပြီး စိတ်ညစ်လက်ညစ် ညည်းညူလိုက်သည်။

‘သေလိုက်ပါတော့ကွာ’

သီဟကိုကြည့်ပြီး ကျန်လူများမှာ ရယ်ရမလို့။ ပုံမှန်မလိုလိုနှင့် ဒီလည်လည်ကြီးဖြစ်နေရသည်။

အခန်း(၈)

‘ယောက်မရေ... ကိုကိုရောက်နေပြီဟေ့’

‘ချစ်ယောက်မရေ... မြန်မြန်လုပ်၊ ကိုကိုဒေါက်တာ စောင့်နေတယ်’

‘မောင်ရေ... ခဏလေးနော်၊ ရွှေယောက်မလေးက အခုမှ မွေတုန်း’

‘မဖြစ်ပါဘူး... မောင်တစ်ယောက်တည်း ကြောင်တောင် တောင်ကြီး ဖြစ်နေရောမယ်၊ သွားဧည့်ခံဦးမှ’

‘နင်တို့တွေ နောက်ကျကုန်ပြီ၊ တို့အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီကြီး က လက်ဦးသွားပြီ၊ အဖေလက်ထက်က အမိမဖမ်းနိုင်လို့ သားကို အပီဆွဲနေပြီ’

‘ဟယ်... အသက် ဒီလောက်ကွာတာ၊ ငါနဲ့မှ လိုက်ဖက်မှာ၊ မဖြစ်ဘူး... မြန်မြန်သွားမှ၊ ဒါမှ တို့ချစ်သူ သူများနောက်ပါမသွား မှာ’

ဟူသော အသံဗလံပေါင်းစုံကို ကြားနေရပြီဆိုရင်တော့ မေဦး နောင်ချို၏အစ်ကို မေဦးနောင်ချို ရောက်နေပြီဟူသာ မှတ်ကြကုန်။

‘မိန်းမတွေ အရှက်ကုန်မရှိကြဘူး၊ ငါ့အစ်ကိုကို ငါက နင်တို့ တွေနဲ့ သဘောတူမယ်များ အောက်မေ့နေလား’

အစ်ကိုချစ်သော မေဦးက ပွစိပွစိပြောပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘နားကိုငြိုးတယ်၊ ကိုကြီး စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား’

‘မေဦးရယ်... အန်တီက မောင်မေဦးကို ဧည့်ခံထားတာ၊

မောင်မေဦး ပျင်းဖို့တောင်အချိန်ရမှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဟင်း... ဟင်း...’

မေဦးကတော့ သဘောကောင်းသူပီပီ ရယ်သာ ရယ်နေသော်

လည်း မေဦးကတော့ မဲ့ရွဲ့ပြီး အပြင်ခေါ်သွားသည်။

‘လာ... ကိုကြီး၊ ခြံထဲမှာသွားပြောကြမယ်’

‘နေကောင်းလား ညီမလေး’

‘ဟာ... ကိုကြီးကလည်း ဆရာဝန် တော်တော်ပီသတယ်၊

လူတွေရင် နေကောင်းလား အရင်မေးတယ်’

‘ဟား... ဟား... ငါ့ညီမကတော့ အင့်... ဒီမှာ အဆောင် လခ၊ ဒါ မုန့်ဖိုး၊ ဒါက ဘာလချောင်ကြော်၊ မေမေ ကြော်ပေးလိုက် တာ’

‘Thanks ကိုကြီး’

‘နှစ်သိန်းပို့လိုက်တယ်၊ ရလား’

‘ရတယ် ကိုကြီး၊ အဲဒါကြောင့် ကိုကြီးကို ချစ်တာ’

‘မပို့ရင်တော့ မချစ်ဘူးပေါ့’

‘အင်းပေါ့’

‘တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ညီမ’

‘နောက်တာပါ ကိုကြီးရဲ့၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊

မချစ်ဘဲနေမလား’

မေဦးက အဲလို သူများနားချိုအောင်လည်း ပြောတတ်သေး

သည်။

‘စာလိုက်နိုင်လား ညီမလေး’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး’
ကျောင်းမတက်ဘဲ လျှောက်လှိမ့်နေသည်ကိုသာ သိလိုက
တော့ မလွယ်ပေ။
‘ကိုကြီးက ညီမလေးကို ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်တာ’
‘ကိုကြီးကလည်း ဒါပဲပြောနေတာပဲ၊ မေဦး ၁၀ တန်းအမှတ်
စာရင်း ရပြီးကတည်းက၊ ဘုရားစာရွတ်သလို ဒါပဲ ရွတ်နေတာ
ပဲ’
မေဦးက အဲလို ငြူစကားထွက်လာပြီဆိုရင်တော့ နေဦးခမျာ
ညီမဖြစ်သူကို ဘာမှစောဒကမတက်ရဲတော့။
‘အခု ကိုကြီး ဘယ်မှာတည်းလဲ’
‘မြတ်ဇင်ဆီမှာပဲလေ၊ အဲဒီမှာ တည်းနေကျပဲ’
‘ညဘက် တွေ့ဆုံပွဲရှိတယ်မလား’
နေဦးတို့တစ်နှစ်တည်းအောင် ဆရာဝန်များအုပ်စုက တစ်လ
တစ်ကြိမ် အမြဲစုပြီး တွေ့ဆုံဖလှယ်ပွဲလုပ်နေကျ။ ရန်ကုန်မှာကျသည့်
သူများရှိသလို နယ်မှာကျသည့်သူများလည်း ရှိသည်။ တစ်နှစ်တည်း
အတူဆင်းသည့် နေဦးတို့ သူငယ်ချင်းများက မဖြစ်မနေရောက်အောင်
လာကြသည်။ ထိုအခါ အတွေ့အကြုံချင်း ဖလှယ်ကြ၊ သောက်ကြ
စားကြနှင့် ကျင်းပကြသည်။
‘အင်းပေါ့... ၇းဝဝ လောက် သွားဖြစ်မယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း
Rainbow မှာပဲ ဆုံမှာပေါ့’
‘ညီမလေးလည်း လိုက်မယ်လေ’
‘မလိုက်ပါနဲ့၊ ယောက်ျားလေးချည်းပဲ’
‘တော်ကြာ မူးပြီး တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့’
‘ဖြစ်စရာလား၊ မူးအောင်သောက်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ အားလုံး
က ပညာတတ်တွေချည်းပဲ’
‘အမလေး... အဲဒီပညာတတ်တွေက ပိုဆိုးတယ်’

စိုးလင်းမြတ်စာပေ

‘ဟား... ဟား... ညည်းကလေး ငါ့ဆီ အကောင်းကိုမပြော
ဘူး’
‘ကိုကြီး အတည်ပြောတာ၊ အရမ်းမသောက်နဲ့နော်’
‘မသောက်ပါဘူး၊ ကိုကြီးတို့က drinking ထက် talking
က ပိုများတယ်’
‘ပြီးရော... ဟင်... ကားမပါလာဘူးလား’
‘မပါဘူး... မြတ်ဇင်ဆီမှာ ထားခဲ့တာ၊ မြတ်ဇင် လာခေါ်
လိမ့်မယ်’
မောင်နှမဆိုလို့ ပြေးကြည့်မှ ဒီနှစ်ယောက်ရှိတာမို့ ချစ်တော့
ချစ်ကြသည်။ အငယ်ဖြစ်သူ မေဦးက အကြီးဖြစ်သူ နေဦးကို
နှိုင်းသည်။ နေဦးကလည်း ညီမဖြစ်သူကို ချစ်တော့ အလိုလိုက်သည်။
အလိုမလိုက်တာက မေဦး၏ အဖေနှင့် အမေ။
‘အတော်ပဲ... ကိုကြီးမြတ်ဇင်လာမှ မေးကြည့်ရဦးမယ်’
‘အောင်မာ... ငါက ခြေလှမ်းမှန်ပြီးသား၊ ဘာမှမေးစရာ
မလိုဘူး၊ ညည်းသာ...’
‘မေဦးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’
‘ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိပေါ့’
‘ကိုကြီးနော်’
‘ဟာ... ဟိုမှာ မြတ်ဇင် လာပြီ၊ ကိုကြီး သွားပြီ’
ညီမဖြစ်သူကို စပြီး နေဦး လစ်ထွက်လာသ်။ မေဦးတောင်
တားချိန်မရလိုက်။ မေဦး ဒေါသထွက်နေချိန်မှာ နေဦးက ကားပေါ်
တက်ပြီး ကားက လိမ့်ထွက်သွားပြီ။

စိုးလင်းမြတ်စာပေ

- * သိပ်ချစ်လွန်းလို့ အပြစ်မမြင်
မင်း ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ
ငါ့ရင်ဟာ ခုန်လွန်းလို့
နှလုံးသွေးရပ်မတတ်ပဲ။
- * သိပ္ပံနည်းကျ စမ်းသပ်မရလည်း
မင်းမျက်နှာလှလှသာ ထာဝစဉ်စိုးမိုး
အို... ရူးပြီထင်တယ် သူ့။
- * လူတွေပြောတဲ့ အသည်းစားဘီလူးမ
ငါ့အတွက်တော့ အချစ်နတ်ဘုရားမလေးပါ။
- * လူတွေရဲ့ အသည်းကိုခွဲ
ဘယ်အစွဲများကြောင့်လဲ
ငါ့ရဲ့အသည်း ငါ့ကိုယ်တိုင် ခွဲပေးပါ့မယ်။
- * မင်းမျက်လုံးအဝင့်မှာ
ချစ်တယ်လို့ ပြောချင်တယ်
ကျေနပ်ရင်ကွာ
မျက်လွှာချပြီး
ပြုံးပြပါ။

မေဦးက အရှေ့မှာရောက်နေတဲ့ မျိုးနိုင်ရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး နည်းနည်းတော့ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ဒီကောင်က မဟုတ်သေးပါဘူး။

‘မျိုးနိုင်... နင့်မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ငါ ကြောက်လို့’

‘ဟမ်... ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ’

‘စောသညာကို၊ ငါ မပေးရဲဘူး’

မျိုးနိုင် စကားကြောင့် မေဦးမှာ စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ဝမ်း

ချုပ်နေတာကို ဝမ်းနုတ်ဆေးကျွေးပေးပြီးပြီ။ အဲဒါပါ လိုက်ကုန်းပေးရဦးမှာလား။

‘အဲဒါဆိုလည်း နင့်ပိုက်ဆံ ငါပြန်အမ်းမယ်၊ လိုက်မနေနဲ့တော့၊ သတ္တိက မရှိဘဲ ရည်းစားက ထားချင်သေးတယ်’

‘ဟာ... အဲလိုမလုပ်နဲ့ဟာ၊ ပေးလိုက်ပါ့မယ်ဟာ’

‘ပေး... အဲဒီစာ၊ ငါ့ဟာငါ့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ပဲ ပို့လိုက်တော့မယ်၊ ဒီပုံစံနဲ့ကတော့ ဒီစာ စောသညာဆီရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟီး... ကျေးဇူးပဲ’

မေဦးမှာ စာကိုပြန်ယူလိုက်ပြီး အောက်မှာ မျိုးနိုင် နာမည်ကို ရေးလိုက်သည်။ စာက ကွန်ပျူတာစာစီထားတာမို့ အောက်မှာ မျိုးနိုင် နာမည်ကို ရေးလိုက်သည့်အခါ စာစီထားသည်နှင့် လက်ရေးနှင့် ကွာခြားသွားသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ ခြွင်းချက်ပေါ့။

‘အင့်... နင့်လက်မှတ်လေးတော့ ထိုးလိုက်၊ တော်ကြာယူတ္တိမတန်ဖြစ်တော့မယ်’

‘အေးပါဟာ... ထိုးပါ့မယ်’

မျိုးနိုင်က စာရွက်အောက်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။

‘ခုနက ကားနဲ့ထွက်သွားတာ နင့်အစ်ကိုလား’

‘နင် တွေ့လိုက်သလား’

‘အေး... တွေ့လိုက်တယ်၊ နင့်ကို စပြီးထွက်သွားတာလား’

‘အေးပေါ့... ငါ့အစ်ကိုက ငါ့အရမ်းစတာ’

‘ဒါဆို နင် သူများကို စသမျှ နင် ဝဋ်ပြန်လည်တာပေါ့’

‘အံ့မယ်... ငါလည်း ပြန်စတာပဲ၊ သူချည်း ငါ့ကိုစလို့မရပါဘူး’

‘နင့်အစ်ကိုက ဆရာဝန်နော်’

‘အေးလေ... ကဲ... ပေး... ပေး စာရွက်၊ ငါတို့ ကျောင်း’

သွားရဦးမယ်၊ နင်ကလည်း ကျောင်းမှာတွေ့လို့ ရရဲသားနဲ့၊ ဘာကြောင့် အဆောင်လာတာလဲ”

“တော်ကြာ စောသညာတွေ့သွားရင် ငါ့အစွမ်းအစနဲ့ မဟုတ်ဘဲ နင့်အစွမ်းအစကြောင့်လို့ သိသွားမှာစိုးလို့”

“ဪ... နင်လည်း နဲ့တဲ့အထဲမှာ ပါသားပဲ”

“ဟဲ... ဟဲ...”

စာကိုတော့ သွားမပေးရဲဘဲ ဒါကိုတော့ နားလည်သေးသည်။ နဲ့မလိုလိုနဲ့ လည်နေတာက မျိုးနိုင်။

“နင်ကလည်း ကြာလိုက်တာ”

“ဟဲ... rainbow restaurant ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ငါမှမသိတာ၊ နောက် ည ၇းဝဝ ကြီး၊ အိမ်ကို လိုမ့်ရသေးတယ်ဟ”

“ရန်ကုန်မှာနေပြီး ဒါတောင် မသိဘူး၊ ငါ့မရီးတောင် မဖြစ် လိုက်ဘူး”

လက်ရှိ မလေးရှားမှာရှိနေသော ဆုမြတ်၏ ရည်းစားမှာ အံ့ထွဋ်၏အိမ်ကို ဖြစ်သည်။ အံ့ထွဋ်တို့ သူငယ်ချင်းအားလုံး ဆုမြတ်ကို စောင့်နေကြတာ ဖြစ်သည်။ အံ့ထွဋ်၊ သူရ၊ ကျော်စွာ၊ ဆုမြတ်ဆိုတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းသွားမက်တွေ။ ဆယ်တန်းအထိ တစ်ဝိုင်း တည်း တက်ကြတာဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းမှာ အံ့ထွဋ်နှင့် ဆုမြတ်က အောင်သွားပြီး သူရနှင့် ကျော်စွာက ကျကျန်ခဲ့သည်။ အံ့ထွဋ်က ပထမနှစ်ကျတော့ သူရ၊ ကျော်စွာတို့နှင့် တူသွားသည်။ ဆုမြတ်က တော့ ဒုတိယနှစ်။ အံ့ထွဋ်တို့အိမ်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ကတည်းက အံ့ထွဋ်အစ်ကို လင်းထွဋ်ညီက ဆုမြတ်ကို ရည်ရွယ်ထားပြီးသား၊ ဆုမြတ် ပထမနှစ် မှာ လင်းထွဋ်က ချစ်စကားဆိုပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တာ။

“လူစုံတက်စုံပါလား”

“လူစုံတက်စုံဆိုလို့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ သီဟနိုင် တဲ့”

“ဪ... သီဟယ်၊ နင်တို့ ပြင်ဦးလွင်မှာ သွားတက်တုန်း က သူငယ်ချင်းမလား၊ ငါ့ဆီစာရေးရင် ထည့်ထည့်ရေးတယ်လေ၊ မိုးကုတ်သား သီဟက ခပ်ကြောင်ကြောင်ဆိုတာ”

ဆုမြတ်က သူရကို ဦးတည်ပြီး သီဟကို နှိပ်ကွပ်လိုက်သည်။

“ဟာ... ငါ ဘယ်တုန်းက ပြောလို့လဲ”

“ငါ အခုမှ လာမသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ သီဟကို ငါ့ဟာငါပဲ မိတ်ဆက်တော့မယ်၊ မှတ်ထားနော်၊ ငါ့နာမည် ဆုမြတ်ချို”
“တအားသွက်တဲ့ မိန်းမ၊ ငါ့အစ်ကို ငတုံးငအကို သူ အပိုင် ချိုင်သွားတာ”

“နင့်အစ်ကိုကိုပဲ ငါက အပိုင်ချိုင်စရာလား၊ နင်နဲ့ စကားနိုင် လုနေရတာနဲ့ လိုရင်းကိစ္စ မရောက်တော့ဘူး။ ဘာလဲ... ပြော၊ အချိန်သိပ်မရှိဘူး”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ ပြော၊ ငါတို့လည်း မသိသေးဘူး၊ ဆုမြတ်ရ၊ ဒီကောင်ခေါ်တာနဲ့ ပါလာတာ”

အံ့ထွဋ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဖြစ်သေး။ ကျော်စွာကို ကလည်း လှမ်းခေါ်တာနှင့် ရောက်လာကြတာ။

“မင်းတို့ သိပါတယ်၊ ဟိုငတိမ... ငါ့ကို လူလယ်ကောင် မှာ အရှက်ခွဲတဲ့ ငတိမ၊ ငါ သူ့ကို မကျေနပ်ဘူး”

“ဟား... ဟား... ဟား... အဲဒီကိစ္စလား၊ ဆုမြတ် နင် ကျောင်းမှာ သတင်းရလား၊ ငါတို့ဇာတ်လိုက်ကြီး အပီအန္တရာနေရ တယ်”

ဆုမြတ်က ပြုံးစိစိတော့ဖြစ်သွားသည်။ ဒါဆို ကြားပြီးလောက်ရောပေါ့။

‘အင်း... သိပါတယ်၊ အခု အဲဒီသီချင်းတောင် ခေတ်စားနေတယ်၊ ငါတို့အတန်းထဲမှာတောင် လိုက်ဆိုကုန်ကြပြီ’

‘တောက်...’

အနာဟောင်းကို ပြန်အဆွခံရတာမို့ အံ့ထွဋ် ဆစ်ခနဲနာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

‘ကဲ... ဒေါသထွက်မနေပါနဲ့တော့၊ ကိုယ့်မတ်လေးဘက်က အပြည့်ရှိပေးရမှာပေါ့’

‘နင် စားစရာတစ်ခုခုမှာလေ’

‘မမှာတော့ပါဘူးဟာ၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြော’

‘သူက သူ့ကိုယ်သူ အရမ်း self-confidence ဖြစ်တယ်ဟာ၊ အဓိကကတော့ နင့်ကို ငါလိုက်မယ်၊ နင် ငါ့ကို ပြန်မကြိုက်ရဘူး၊ လူလယ်ကောင်မှာ ပိုးစိုးပက်စက်ပြောပြီး ငြင်းရမှာ’

‘အင်း... လွယ်သားပဲ၊ အဲဒါလောက်နဲ့ သူ့ရင်ဘတ်ကို ထိပြီလား’

‘ထိတာပေါ့ဟ... ဒါက နင်လုပ်ရမယ့်အပိုင်းလေ၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ ငါနဲ့လုပ်ရမယ့်အပိုင်းက ကျန်သေးတယ်’

‘အိုကေ... အိုကေ... ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောမယ်၊ သိပ်တော့ လူတစ်ဖက်သားကို မနစ်နာပါစေနဲ့’

အံ့ထွဋ် တစ်ချက်ငိုင်းသွားသည်။ သူလုပ်မည့်လုပ်ရပ်က တစ်ဖက်သားကို အရမ်းနာကျင်စေမည်လား။ သူ မသိ။ သူသိတာက အနိုင်ရလိုမှု၊ လက်စားချေလိုမှု။

‘ကဲ... သေချာစဉ်းစား၊ အိုကေရင် ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ငါပြန်ပြီ၊ သိပ်နောက်ကျလို့ မကောင်းဘူး’

‘အိုကေ...’ ဆိုပြီး အမြတ် ထသွားတော့မှ သူရက စိတ်ဝင်တစား မေးလာမှာ လင်းထွဋ်

‘မင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ အံ့ထွဋ်’

‘ဟာ... သူ့လမ်းစဉ်အတိုင်းပေါ့ကွ၊ ဆုမြတ်ကို ချစ်လှပါချည်ရဲ့ဆိုပြီး လိုက်လို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ချဲ့လင့်လုပ်ရမှာ၊ စိန်ခေါ်ရမှာ၊ နင့်အကူအညီနဲ့ ရည်းစားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်လို့ ပြောကြည့်လိုက်’

‘ဖြစ်ပါ့မလားကွာ’

‘ဟာ... မင်းကလည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်သွားပြီး တစ်ထိုင်တည်း စိန်လိုက်လို့ ပြန်ပြောလိမ့်မယ်’

‘အေးပါ... မင်းဇာတ် မင်း နိုင်အောင်ကနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ငါတို့ကတော့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ကူညီမှာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဆုမြတ်ပြောသလိုပေါ့၊ တစ်ဖက်သား အရမ်းအထိနာမယ့်ကိစ္စမျိုးတော့ ရှောင်ချင်တယ်ကွာ’

သူရ၊ ကျော်စွာနှင့် သီဟမှာ မျက်နှာသိပ်မကောင်း။ မေဦးက အံ့ထွဋ်အပေါ်သာ ဒီလိုပြုလုပ်နေသော်လည်း အတွင်းစိတ်ကလေး အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာ အားလုံးအသိ။ အခုအချိန်မှာ သူတို့သူငယ်ချင်းကို နားချလို့လည်း ရတော့မှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။

အခန်း(၉)

‘သီရိက ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ ပိုပိုချောလာသလိုပဲနော်’
 ‘မိန်းမ ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်လာတာလဲ’
 မေဦးစကားကြောင့် သီရိက မသင်္ကာ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘သီရိ သတိတော့ထားနေနော်၊ သူ ကျောင်းမလာခင် လမ်းမှာ နတ်ပွဲတွေလို့ ဝင်ပူးသေးတယ်’
 ဒီနေ့ သီရိအမေ ရောက်လာ၍ သီရိက အမေနှင့် စကားပြောနေတော့ သူတို့သုံးယောက် စောပြီး ကြိုထွက်လာကြတာ ဖြစ်သည်။

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ ပြန်မထုတ်ဘူးလား’
 ‘သိဘူးလေ’
 ‘ဟယ်... နင်တို့တွေဟာလေ၊ စကားအကောင်းပြောနေရင် ဝင်နောက်ဖို့ပဲ သိတယ်’

‘မေဦး ရေသောက်မလား’
 ‘ဘာလို့ ရေသောက်ရမှာလဲ၊ နင်တို့လုပ်တာ အကျိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေ ပျောက်ကုန်ပြီ၊ ငါက စဉ်းစားမိလာလို့၊ မိုးကုတ်က သူ့ဌေးသားက ကြိုက်နေတာကို နင်တို့ သတိထားမိကြလား’

‘ဟင့်အင်း...’
 နွေဇင်နှင့် ကြယ်စင်က ခေါင်းကို မြန်မြန်ခါလိုက်ကြသည်။

‘မေဦး... အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ အမလေး... လာမကြိုက်လို့ပေါ့၊ မေဦးရယ်၊ လာကြိုက်လို့ကတော့ ပြန်တောင်မလွှတ်ဘူး’
 ‘နင် မသိလို့ပါ၊ ငါကတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပိုးမွေးသလို မွေးလာတော့...’

‘မေဦး’
 ‘သီရိက အကျယ်ကြီးထအော်လိုက်သည်။’
 ‘ဘာဖြစ်တာလဲ’
 ‘နင်က ငါ့မိဘလား၊ ပိုးမွေးသလို မွေးတယ်ပြောရအောင်’
 ‘အရင်ဘဝက ငါက နင့်အမေလေ၊ မစော်ကားနဲ့’
 မေဦးက နည်းနည်းတောင် အတင်စီးမခံ။ ပြန်ပက်လိုက်သည်။

‘သနားဖို့တော့ ကောင်းရှာပါတယ်၊ ငါ့ဆီလာရင် ဖွင့်ရှာတာ’
 ‘နင်က OG လား၊ ဇိုက်ခွဲမွေးပေးလိုက်တယ်ပေါ့’
 ‘ဟာ... နွေဇင်၊ နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း’
 မေဦးက နွေဇင်ကို ဟောက်လိုက်သည်။ သီရိကို စကားလမ်းကြောင်းနေတာ ဒီအဖျက်အဆီးတွေနှင့်မို့ အဆင်မပြေ။

‘အဲဒီတော့ နင်ပြန်ပိတ်ပေးလိုက်ပေါ့’
 သီရိက စိတ်မဝင်စားသလို နေနေသော်လည်း အတွင်းစိတ်က ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့ သိချင်နေသည်။ ဘယ်သူမဆို ပြန်ကြိုက်တာ မကြိုက်တာ အသာထား။ ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အပေါ်မှာတော့ သာယာကြတဲ့သူချည်းပဲလေ။

‘အေးလေ... နင် စိတ်မပါမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဘေယောင်ဂျင်းနဲ့တူတဲ့ ကောင်လေးတော့ သနားပါတယ်’
 မေဦးက သီရိအကြိုက် ကိုရီးယားမင်းသားနှင့် ဘတ်မက်လှည့်မို့လိုက်သည်။ တကယ်တော့ သီဟနှင့် ဘေယောင်ဂျင်းက တခြားစီ။ တူတာဆိုလို့ မျက်မှန်တပ်တာ တစ်ခုသာ၊ ဘေယောင်ဂျင်းနှင့် မျက်မှန်

တပ်တာက သူ့စတိုင်နှင့်သူ။ သီဟ မျက်မှန်တပ်တာကတော့ စတိုင်
မိဖို့ မပြောနှင့်။ မျက်မှန်က ပုလင်းဖင်လောက်ရှိတာမို့ အကြောင်
ကြောင်ရုပ်ပေါက်နေသည်။

‘ငါ့ကိုသာ လာကြိုက်လို့ကတော့ အပီပဲ’

သီရိက မယုံသလိုလိုနှင့် မေဦးဘက်လှည့်လာသည်။

‘စာတောင် နင့်အတွက် ပေးလိုက်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်မှ
စိတ်မပါတာ၊ ငါ ပြန်ပေးလိုက်တော့မယ်’

‘ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောဦးလေ’

‘စာက ဒီမှာလေ’

မေဦးက စာကို လွယ်အိတ်ထဲမှထုတ်ပြီး သီရိအား မပေးဘဲ
ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ ဒေဝီနတ်မျိုးနွယ်လား သီရိယ်။

မိန်းမ... မိန်းမ များစွာထဲက မင်းကိုမှ ချစ်မိတော့

အချစ်အတွက် ကံမကောင်းခဲ့သူဟာ ကိုယ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဇာတ်ဆရာအလိုကျ လိုက်ကနေရပေမယ့်

ဆွေးမြည့်အသည်းလို ရင်တစ်ခုလုံး ကျွမ်းလောင်ပြီး

အတွင်းကျနေပါပြီ။

စိတ်ကူးယဉ်အနုမ်းများနဲ့ အသက်ဆက်ရှင်နေရမှာလား

အထီးကျန်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့

ချစ်သူတမ်းတသီချင်းကို ဆိုမိတော့

လူကြမ်းလေးလို့

အတင်းပြောတဲ့လူလည်း ပြောကုန်ကြပြီ။

အချစ်စစ်ရဲ့ ကျေးကျွန်မို့

အခုတော့ ပါးစပ်ရာဇဝင်လေးတစ်ခု ဖြစ်လို့ကျန်ခဲ့ပြီ။

လုံးဝမသက်ဆိုင်တော့ပါလားလို့ မင်းပြောတာကို မကြား

ပါရစေနဲ့။

ဘယ်သူ ကိုယ့်လောက်ချစ်သလဲလို့ တွေးကြည့်စမ်းပါ။

မင်းသီထားဖို့ ကိုယ်ဟာ

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။

‘အမလေး...’

မေဦး ဖတ်တဲ့စာအဆုံးမှာတော့ ကြယ်စင်က အလန့်တကြား
ထခုန်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘သီရိ နင် အဲဒီကောင်ကို ပြန်မကြိုက်နဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

မေဦးက နွေဇင့်ကို မကျေနပ်တာမို့ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး
မေးလိုက်သည်။

‘မေဦး... သီရိနဲ့ မဖြစ်လောက်ဘူးနော်’

‘ဟဲ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူ့ကြွေးကြော်ထားတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ဖြစ်တယ်တဲ့’

‘ဟာ... ဒီကောင်ကလည်း စာရေးတာ ဟိုကျန် ဒီကျန်နဲ့

‘ကောင်း’ပါမှာပါ၊ ယောက်ျားကောင်းဖြစ်တယ်၊ ဒါပြောချင်တာ
နေမှာပါ’

‘အမလေး... တော်ပါသေးရဲ့’

‘နင်က ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

မေဦးက နွေဇင့်ကို သိပ်မကြည်တော့။ သူသွင်းနေတဲ့စကား
တွေ သီရိနားထဲ မရောက်မှာစိုးသည်။

‘ဘောယောင်ဂျွန်းလို့ပဲ မျက်မှန်နဲ့လေ၊ အရပ်အမောင်းက
ဖန်နစ်(စ်)အိုးနဲ့ နင်လား ငါလား၊ ချမ်းသာတာက မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်
နဲ့တောင် ယှဉ်လို့ရသေးတယ်’

‘ဟာ... နောက်ဆုံးအချက်နဲ့တင် ပယ်လိုရတယ်’

နွေဇင် စကားဝင်ပြောပြန်တာမို့ မေဦး မျက်မှောင်က ကြုတ်သထက် ကြုတ်လာသည်။

‘နောက်ဆုံးမှာ မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင် အကြွေးပတ်လည်ဝိုင်းသွားတယ်လေ’

‘နွေဇင်... နင့်ဟာနင် ပိတ်မလား၊ ငါပိတ်ပေးရမလား’

‘ဟီး... ဟီး... ပိတ်ပါ့မယ်နော်’

မေဦး ဒေါသကို နွေဇင်က သိတာမို့ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်ထိန်းလိုက်သည်။

‘ကဲ... ဘယ်သူလဲဆိုတာ နင်ပြောဦးမှာလား’

‘နမ္မောလို့ပါ၊ ငါ့ကို မကြိုက်တာ နင် ကံကောင်းပါတယ် သိရိရယ်၊ ဟာ... အသက်ရှည်ဦးမယ်၊ ဟိုမှာ လာနေပါပြီ၊ ဒန်းနစ် ဘေယောင် လာထိုင်၊ နွေဇင်နဲ့ ကြယ်စင်ရေ... ပြေးကြစို့’

‘ဟဲ့... နေကြဦးလေ’

သီရိကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ မေဦးတို့သုံးယောက်က လစ်သွားကြသည်။

ကဲ... ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်းတော့ သီဟရေ။

‘ဟာ... နင်တို့ တွေ့လိုက်ရင် တစ်ခါမှ အတန်းထဲမတွေ့ဘူး၊ အပြင်မှာချည်းပဲ’

ကျော်စွာက မေဦးတို့သုံးယောက်ကို တွေ့သောအခါ ဆရာကြီးလေသံနှင့် ပြောတာမို့ မေဦးက မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

‘နင်တို့ကရော ဘာထူးလို့လဲ’

‘ရန်မလိုစမ်းပါနဲ့၊ ငါတို့သူငယ်ချင်း သီဟပျောက်နေလို့ နင်တို့ တွေ့မိသေးလား’

‘သီရိနဲ့ canteen မှာ’

‘တောက်... ဒါကြောင့် ငါတို့ဆီက လစ်ထွက်သွားတာကိုး၊ တွေ့မယ် သီဟ၊ လာ အံ့ထွဋ်၊ ငါတို့ ပြဿနာသွားရှာမယ်’

ကျော်စွာက သီဟဆီ ချီတက်မည်ဆိုတော့ မေဦး လန့်သွားသည်။ မနည်းဆင်ထားသည့် ခွင်။ ဒီကောင်တွေကြောင့် ပျက်သွားရင်တော့ သွားပြီ။

‘နေပါဦး... နင်တို့ ဘယ် canteen လဲ သိလို့လား၊ အရှေ့အနောက် တောင် မြောက် အများကြီးပဲ’

‘မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမယ်ဟာ၊ ဘာဖြစ်လဲ’
အံ့ထွဋ်က ထမည်ပြင်လျှင် မေဦးမှာ အပြင်းအထန်ဆွဲရတော့သည်။

‘ထိုင်ပါဦးဟယ်... နင်တို့ကလည်း မတွေ့ရတာ ကြာနေပြီ၊ စကားလေး ဘာလေး ပြောကြရအောင်’

‘မနေ့ကတောင် ငါတို့ တွေ့ဖြစ်သေးတယ်’

‘ဪ... အေး... ဟုတ်သားပဲ၊ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့ဟ’

‘ဘာမေးမလို့လဲ’

မေဦး အတင်းဆွဲထားသောကြောင့် ကျော်စွာက ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

‘နင် ထမင်းစားပြီးပြီလားလို့’

‘မစားရသေးရင် ကျွေးမလို့လား’

‘ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး’

‘မေဦး... နင် ဝေလည်ကြောင်ပတ်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘မသွားပါနဲ့ဆို’

‘သွားမယ်ဟ’

ကျော်စွာက မေဦး တားလေလေ သွားမယ်ချည်းဖြစ်နေသည်။

‘အဲဒါဆို ငါမေးတာ ဖြေနိုင်ရင် သွားခွင့်ပြုမယ်’

‘အေး... ပြီးရော၊ မေးစမ်း’

‘ချွေးစို့နေတဲ့ ရင်လျားကလေးနဲ့ မိန်းမပျို၊ ရေခပ်ဆင်းတော့ ခေါင်းပေါ်လောင်းထည့်တယ်၊ ခေါင်းပေါ်ကနေပဲ ပြန်သွန်တယ်၊ အေးမြတဲ့အစွမ်းရှိတယ်’

‘ဟား... ဟား... ရေသန့်ဘူးမှန်တယ်နော်၊ သွားပြီး’

‘ဟိုး... ဟိုး... နေပါဦး’

ကျော်စွာက ထလိုက်လျှင် မေဦးက တားလိုက်ပြန်သည်။

‘မှန်တယ်လေ၊ ကလေးတောင် သိတဲ့အဖြေပဲ’

‘မှားတယ်’

‘ဟာ... မေဦး၊ နင် မညစ်နဲ့နော်’

‘မညစ်ဘူး၊ နင်ဖြေတာ မမှန်ဘူး’

ကျော်စွာက မေဦးကို သေချာကြည့်ပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

‘အေး... ပြီးရော၊ အဖြေကိုပြော၊ မဟုတ်လို့ကတော့...’

‘ပန်းပေးလား’

‘ပေးတယ်၊ ပေးတယ် ပြော’

ကျော်စွာ အသံက စိတ်မရှည်သည့်အသံ ပေါက်နေသည်။

‘ရေခဲစိမ်ရေသန့်ဘူး’

‘ဟာကွာ...’

‘ငါမေးတာကို သေချာမှ နားမထောင်တာ၊ ရိုးရိုးရေသန့်ဘူး က ချွေးစို့နေလို့လား၊ ရေခဲစိမ်ရေသန့်မှ ချွေးစို့နေတာ၊ နင် မတွေ့ဘူး လား’

ကျော်စွာက တစ်ကွက်အကျောခံလိုက်သဖြင့် ဒေါသထွက်နေ သည်။

‘အေးလေ... ထားပါတော့၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ အလောင်းအစား တစ်ခုလုပ်မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ’

ရိုးလပြည့်စာပေ

‘ဘယ်လိုအလောင်းအစားလဲ’

‘ငါကတော့ နင် အောင်သွယ်ပေးနေတာဟာ တိုက်ဆိုင်မှု ကြောင့် အောင်မြင်တာလို့ ထင်တယ်’

‘ဪ... ကျော်စွာ... ကျော်စွာ၊ ကဲလေ... ထားပါတော့၊ အဲဒီတော့ နင်က ဘာဖြစ်ချင်လဲ’

‘ငါ့ကို အောင်သွယ်ပေးလေ၊ ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ ငါဆို ပွဲကကြည့်မကောင်းဘူး၊ အံ့ထွဋ်’

‘ဟာ... ဟေ့ကောင် ကျော်စွာ၊ မင်းတို့ကိစ္စနော်၊ ငါ မပါ ဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး’

ကျော်စွာစကားကို အံ့ထွဋ်က အပြင်းအထန်ငြင်းဆိုလိုက် သည်။

‘လုပ်စမ်းပါ အံ့ထွဋ်ရ’

‘အံ့ထွဋ်ဆို ပိုတောင်လွယ်ဦးမှာပေါ့ ကျော်စွာရ’

‘အေး... အဲဒါကို ငါလိုချင်တာ မေဦး၊ သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အံ့ထွဋ်လိုကောင်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် တကယ်ချစ် မချစ်’

‘ရယ်စရာကြီးနဲ့ ပျင်းစရာကြီးပဲ ကျော်စွာရ’

‘ကဲ... လက်ခံမှာလားပဲ ပြော’

‘ဟေ့ကောင်... ငါ မပါဘူး၊ လုံးဝပဲနော်၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် အံ့ထွဋ်က ဟန်ဆောင်ပြီး ငြင်းနေသေးသည်။

‘အသာနေစမ်း အံ့ထွဋ်’

‘မင်းကွာ’

ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံနှင့် အံ့ထွဋ် သရုပ်ဆောင်မှာ ပီပြင်လွန်းသည်။

‘အခု ဒီလမ်းကနေ ငါတို့ စောင့်ကြည့်နေမယ်၊ ပထမဦးဆုံး လျှောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးကို အံ့ထွဋ် လိုက်ရမယ်’

ရိုးလပြည့်စာပေ

‘အခုအချိန် လူပြတ်နေတယ်လေ’
 ‘နောက်ဆို လူရှုပ်တော့မှာပါဟာ’
 ‘ကောင်မလေး ပြန်ကြိုက်ရင် ငါအနိုင်ပေါ့’
 ‘မကြိုက်ရင်လည်း နင်အရှုံးလေ’
 ကျော်စွာနှင့် မေဦးက ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတွေးနေကြသည်။
 ‘ဟာ... ကျော်စွာ ဟိုမှာလာနေပြီ’

သူရ စကားကြောင့် အားလုံး ဟိုးအဝေးက လမ်းအစလေးဆီ
 လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

‘ဟာ... အဲဒါ ဆုမြတ်ချီကွ၊ Physics က’
 ‘ကျွတ်... ရှပ်ရှပ်ယက်ယက်ကွာ’
 ‘တောက်... သန့်ရှင်းရေးကုလားမကြီး ဖြစ်သင့်တာ’
 ‘ဟာ... အံ့ထွဋ်၊ ဆုမြတ်က မင်း အထက်တန်းတုန်းက
 လိုက်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး’

‘ဟာ... သူ့ဆို ပိုအားနာဖို့ကောင်းတယ်ကွ’
 မေဦး မျက်လုံးနည်းနည်းပြူးသွားသည်။ ဒါဆို ဒီမိန်းကလေး
 ကို အံ့ထွဋ် လိုက်ဖူးတယ်။ ဟိုက ပြန်မကြိုက်တာပေါ့။ ဒါဆို
 ပွဲက နည်းနည်းခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ မေဦးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
 ယုံကြည်မှုရှိသည်။ မေဦး ကြယ်စင်နှင့် နွေဇင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်
 သည်။

‘ကဲ... ဘယ်လိုလဲ မေဦး၊ ပွဲက ဖြစ်မှာလား’
 ‘ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီ ဆုမြတ်ချီဆိုတဲ့ မိန်းကလေး
 တစ်လအတွင်း အံ့ထွဋ်ကို ပြန်ကြိုက်စေရမယ်’
 ‘ဟာ... အပိုင်ကြီးပါလားကွ’
 ကျော်စွာက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြုံးသော်လည်း အံ့ထွဋ်တ စိတ်ရှုပ်
 ထွေးသော မျက်နှာနှင့်...
 ဟန်ဆောင်ကောင်းပါဘိ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း(၁၀)

ရှေ့မှာ လာနေတဲ့ ကောင်မလေးက ဆုမြတ်ချီဆိုတာ သိလိုက်
 တာမို့ မေဦးက အကွယ်မှနေပြီး အနားရောက်လျှင် ဝင်တိုက်လိုက်
 သည်။

‘ဟာ... ဆောရီးနော်၊ မမြင်လိုက်လို့’
 မေဦးက တမင်ဝင်တိုက်ပြီး ဆုမြတ်စာအုပ်ကို လိုက်ကောက်
 ပေးလိုက်သည်။

‘တကယ်ဆောရီးနော်’
 ‘ရပါတယ်... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သွားဦးမယ်နော်’
 ‘ခဏလေး... ခင်ချင်လို့ မရဘူးလား’
 ဆုမြတ် ပြုံးလိုက်သည်။ အံ့ထွဋ်၏အရှုပ်တော်ပုံပဲ ဖြစ်ရမည်။
 ‘ရပါတယ်... တို့နာမည် ဆုမြတ်ချီပါ၊ Physics second
 year ကပါ’

‘ဟင်... တစ်နှစ်ကြီးတယ်နော်’
 ‘ညီမက First Year လား’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ မေဦးနောင်ချီ Maths က’
 ‘အင်း... လမ်းတွေ့ရင် ခေါ်ပေါ့’
 ‘မေဦးက ရွယ်တူထင်တာ၊ အရမ်းနုပြီး ချောနေတာ’
 ‘မုန့်ဝယ်ကျွေးရတော့မယ် ထင်တယ်’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘အဲလိုသဘော မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟာ... ဆယ်နာရီတောင် ထိုးမယ်၊ အစ်မ သွားလိုက်ဦး မယ်နော်၊ အတန်းရှိသေးလို့’

ဆုမြတ်က နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး မေဦးကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည်။

‘လှတာတော့ အတော်လှတာပဲ၊ အံ့ထွဋ် ကျမယ်ဆိုလည်း ကျလောက်စရာပါပဲ’

မေဦးက တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်ပြီး အံ့ထွဋ်တို့ရှိမည့်နေရာ သွားလိုက်သည်။

‘မေဦးလား... နင့်ဘော်ဒါတွေ မတွေ့ပါလား’

‘သူတို့ ဒီနေ့ ကျောင်းပြေးပြီး ရပ်ရှင်ရုံသွားကြတယ်၊ ငါသာ ဒီမှာ အလုပ်ရှိလို့ မလိုက်တော့တာ’

‘ဪ... လာထိုင်လေ’

‘မေဦး... ငါတို့ကို ဘယ်သူမှ မိတ်ဆက်ပေးဘဲ သိသွား ကြတာနော်’

သူရက တွေးတွေးဆဆနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဘယ်သူပြောလဲ၊ ငါ အခုထိ နင်တို့နာမည် သေချာမသိ သေးပါဘူး၊ သီဟနဲ့ အံ့ထွဋ်ညှိပဲ သိတာ’

‘ဟာ... သေလိုက်ပါတော့၊ ငါတို့အချင်းချင်း ခေါ်သံမကြား မိဘူးလား၊ နင် ငါ့ကို ကျော်စွာလို့ခေါ်တာ ကြားဖူးပါတယ်’

‘အာရုံမရှိဘူး၊ အဲဒီထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားရတာ’

‘ဒီမှာ ငါ့နာမည် သူရမင်းခေါင်၊ သူက ကျော်စွာနိုင်’

‘ကောင်းပြီလေ... မှတ်ထားလိုက်ပါမယ်’

မေဦးက ဆရာကြီးစတိုင်နှင့် ပြောလိုက်သကဲ့သို့ အားလုံး မဲ့ရွဲကုန်ကြသည်။ အံ့ထွဋ် မကြည်ချင်စရာပဲလေ။

စိုးလပြည့်စာပေ

‘သီဟ... သီရိနဲ့ အခြေအနေရော’

‘မူနေတယ်တဲ့’

‘မဟုနဲ့၊ နင့်ကို သူ စိတ်ဝင်စားနေပြီ၊ သက်သက်ဈေးကိုင် နေတာ’

သီဟမျက်နှာမှာ မေဦးစကားကို ကြားလိုက်လျှင်ဖြင့် ပိနဲ့သီး မှည့်လို ဝင်းသွားသည်။

‘မေဦး... နင် သူ့ကို postcardနဲ့ နှင်းဆီပန်းပို့တာ ၅ရက် မြောက်ဖြစ်သွားပြီနော်’

ကျော်စွာက မေဦးကို လှမ်းခနဲသည်။ ဒီတစ်ခါမှ မေဦး တစ်ယောက် အချီကြီးထိတာ။ အိတ်စိုက်နှင့် postcard မှာ စာရိုက်၊ နှင်းဆီပန်းကို ဈေးမှာပြေးဝယ်၊ ဆုမြတ်အိမ်ကို စုံစမ်းရ၊ စိုးမလင်းခင် ငါးနာရီလောက် ဆုမြတ်တို့ အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးမှာ ပြေးညှပ်ရနှင့် အတော် ပင်ပန်းလှသည်။

အံ့ထွဋ်ကတော့ မေဦးကိုကြည့်ပြီး ရယ်လို့သာနေလိုက်ချင် တော့သည်။ ဒီအတိုင်းဆို သူနိုင်ဖို့က ၉၉ ရာခိုင်နှုန်း။

‘ဒီနေ့ နင်တို့ အတန်းမရှိဘူးလား’

‘ရှိတယ်... ဆယ်နာရီမှာ၊ စောသေးလို့ လာလိုက်နေတာ’

‘အံ့ထွဋ်... နင် ဒီထက်ပိုပြီး ကြိုးစားသင့်တယ်’

‘ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ’

‘အတန်းရှေ့မှာ နည်းနည်းပါးပါး သွားပတ်ဦးလေ’

‘သူအနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးရတယ်’

‘တော်တော်ချစ်သလား၊ ဒီမှာ ဒီလ ၂၅ ရက်နေ့မှာ ဆုမြတ် မွေးနေ့ရှိတယ်နော်၊ အဲဒီနေ့မှာ နင် romantic ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင် ရမယ်၊ နင့်လက်ဆောင်ကလည်း romantic အဖြစ်ဆုံးပဲဖြစ်ရမယ်’

အံ့ထွဋ်မှာ ရယ်ပြီးသာ ရယ်ချင်မိတော့သည်။ ကိုယ့်အစ်ကိုရဲ့ ရည်းစားကို romanceဖြစ်အောင်ပဲ လုပ်ပြရမယ်လို့၊ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ကို တော့ နည်းနည်းမှိုင်းထားမှ၊ စိတ်ရှုပ်တယ်ပေါ့လေ။

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ငါ အကုန်စီစဉ်ထားတယ်၊ restaurant တစ်ခုမှာ’
 ‘ကျသလောက် ငါရှင်းရမှာလား၊ ပိုက်ဆံမရှိဘူးနော်’
 ‘ငါပေးမှာပါ’
 မေဦးက အံ့ထွဋ်ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောသည်။
 ‘မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို အပြောင်းလဲနိုင်ဆုံးက
 ဘာလဲ သိလား’
 တစ်ယောက်မှမဖြေနိုင်ဘဲ ‘ဘာလဲ’ဟုသာ ပြန်မေးခွန်းထုတ်
 လိုက်သည်။
 ‘အဲဒါကြောင့် နင်တို့မှာ ရည်းစားတစ်ယောက်ရယ်လို့
 ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်မရှိတာ’
 ‘နင့်မှာရော ရှိလို့လား’
 အားလုံးက နှိပ်ကွပ်ခံလိုက်သဖြင့် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား
 သည်။
 ‘ဟဲ့... ဘောလုံးသမား ကာကာဆိုတာ ငါ့ကို လိုက်ကြိုက်တဲ့
 ကောင် သိလား၊ အခု သူ့မိန်းမက ငါ့ကို လာတောင်းပန်တာ၊ အဲဒီ
 တုန်းကတော့ သူတို့ မယူကြသေးဘူးပေါ့၊ သူ့မှာ ကာကာကို မယူရ
 ရင်ဖြင့် သေရပါတော့မယ်ဆိုလို့၊ ဪ... ငါကလည်း လူ့အသက်
 တစ်ချောင်း ကယ်ကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုယ်တိုင် ဘုရားကျောင်း
 မှာ လက်ထပ်ပေးခဲ့တာ’
 ‘အရူးမ’
 ‘အပေါ့မ’
 အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ထောမနာပြုပေးကြသည်။
 ‘မယုံရင် သွားမေးကြည့်ကြလေ’
 ‘ကဲ... ထားပါတော့၊ ငါတို့အမှားပါ၊ ဘာလဲ ပြော’
 ‘နူးညံ့ခြင်းပဲဟာ၊ နူးညံ့ခြင်းဟာ ဂီတမှာပဲရှိတယ်၊ ဂီတဆို
 လို့ ဟိုသီချင်းတော့ သွားမဆိုနဲ့နော်’
 ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ဒါဆို ဘယ်လိုသီချင်းမျိုး ဆိုမှာလဲ’
 ‘ဟဲ... ဟဲ... နင်တို့ ငါ့ကို ဆရာတင်နေရပြီမလား’
 မေဦးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားဆိုလိုက်သည်။
 ‘ရောဂါက ထလာပြန်ပြီ၊ ပြောစမ်းပါ’
 မေဦးက ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။
 ပါးစပ်မှလည်း သီချင်းညည်းတွားလိုက်သေးသည်။
 ‘သန်မာထွားကျိုင်းတယ်၊ ကမ္ဘာသူအလယ်
 လျှောက်သွားမယ်၊ သုံးတောင်ဝတ် အားမငယ်
 ဆယ်တောင်ပဲပဲ ဝတ်ဝတ်၊ ချူချာနံတယ်
 ထိုခါးကို လေတိုးရင် ကျိုးမှာကိုစိုးတယ်’
 အံ့ထွဋ်တို့အားလုံး မေဦး ထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်ရင်း
 စိတ်ညှို့ခံရသူများလို ဘာမှမပြောနိုင်ကြ။
 အတန်းပြီးချိန် အားလုံးရှောင်ပေးကြတာမို့ သီရိဘေးမှာ သီဟ
 တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။
 ‘သီရိ’
 ‘ဘာလဲ’
 ‘နင့်ကို ငါလေ ကားပေါ်မှာ စတွေ့ကတည်း၊ ချစ်ခဲ့တာ၊
 သိလား’
 ‘အဲဒီကိစ္စက ငါ သိပ်ကျေလည်တာမဟုတ်ဘူးနော်’
 ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
 ‘ငါ့ကို နင် အစ်မကြီး၊ အစ်မကြီးနဲ့ လိုက်ခေါ်တာလေ’
 ‘ဟာ... အဲဒါ ရှိသေသမှုနဲ့ပါဟ၊ အခု ပြောင်းခေါ်မယ်လေ’
 ‘ဘယ်လိုလဲ’
 ‘အချစ်ကလေးလို့’
 ‘သေလိုက်’
 သီရိ ရှက်သွားပြီး မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။
 ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘သီရိ’

‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ငါ နင့်ကို တနင်္လာနေ့တုန်းက ကံကော်ပန်း ဘာကြောင့်ပေးလဲ သိလား’

‘ဈေးမှာပေါ့လို့နေမှာပေါ့’

‘ဟာ... နင်ကလည်း မပြောင်းလဲတဲ့ ထာဝရအချစ်ပါလို့ ဆိုလိုချင်တာဟ’

သီရိ ရှက်ပြီး ခေါင်းတွေကုတ်လာသည်။ စိတ်ရှုပ်နေတာကို သိဟက သိပေမယ့် စွတ်တင်နေသည်။

‘ဂမုန်းပန်းရော ဘာကြောင့်ပေးလဲ သိလား’

‘ယတြာချေတာလား’

‘ဂမုန်းပန်းက မျှော်လင့်ကြီးစွာနဲ့ စောင့်စားနေရတဲ့ချစ်သူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်လေ’

သီရိက ထဖို့ပြင်လိုက်သည်။ အလိုက်မသိ သိဟက စကား ဆက်လာပြန်သည်။ သူကလည်း ကျက်ထားတာ မမေ့အောင် အမြန် ပြောနေရသည်။

‘နေကြာပန်းရော ဘာလို့ပေးတာလဲ သိလားဟင်’

‘ကဲ... နင့်ရဲ့ ပန်းအဘိဓာန်က ပြီးဦးမှာလား’

‘နင် ငါ့ကို စံပယ်ပန်းပေးဦးလေ’

‘ငါ အခုအချိန် နင့်ကို ဒေါနပန်းပဲ ပေးနိုင်မယ် သိဟရေ၊ ငါ မအောင်နိုင်တော့ဘူး’

သီရိ အခန်းထဲမှထွက်ပြီး တစ်ချိုးတည်းလစ်တော့သည်။ ထို့နောက် ရယ်သံများက အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ပေါ်လာသည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ဖြစ်ရမယ် သိဟရ’

‘ငါလည်း မေဦး သင်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပဲကွ’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ဟဲ့... အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို ကြည့်ပြောလေ’

သိဟမှာ စိတ်ညစ်လက်ညစ်နဲ့ ထိုင်ပြီးငိုနေတော့သည်။ ပြီးမှ

သတိတရ ထားမေးသည်။

‘ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဒေါနပန်းကရော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ’

‘ခဏတာခွဲကြပါစို့လေဟာ’

‘ဟာ... ဒါဆို ပြီးရင် ပြန်လာမယ်ပေါ့နော်’

သိဟစကားကြောင့် အားလုံး ထရယ်လိုက်သည်။

‘ပြီးရင် ပြန်မလာလို့ နင့်မိထွေးက ဘယ်သွားရမှာလဲ’

‘မိထွေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်ဇနီးလောင်း’

‘ဒါမျိုးကျတော့ တတ်တယ်နော်’

ကျော်စွာက သက်တရ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘မေဦး... ငါတို့ သတင်းကြားထားတယ်၊ နင်တို့မေဂျာက

ကျော်နိုင်ဝင်းဆိုတဲ့ ငနဲ နင့်ကို တင်းနေတယ်ဆို’

ကျော်စွာစကားကြောင့် ဆွေဇင်နှင့် ကြယ်စင်တို့မှာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားကြသည်။

‘ကျော်နိုင်ဝင်းရည်းစားက မကွေးဆေးကလေ’

ကြယ်စင်က မေဦးအစား ဝင်ပြောပေးသည်။ နွေဇင်က လည်း ဝင်ပြောပေးသေးသည်။

‘မေဦးကို အထင်မသေးနဲ့၊ အဲဒီနှစ်ယောက် ရည်းစားဖြစ် သွားတာလည်း မေဦးကြောင့်ပဲ’

‘ဟုတ်ပါ... ဒီတက္ကသိုလ်တစ်ခုတည်းမှာတင် မဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်နယ်စီက လူတွေကိုတောင် ညှိအောင်လုပ်ပေးနိုင်တာ နည်းတဲ့အစွမ်းအစ မဟုတ်ဘူး’

ကြယ်စင်နှင့် ဆွေဇင်က မေဦးကို ကြော်ငြာပေးနေကြသည်။

‘အဲဒါကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ဟိုကောင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စာင်းသွားတာလဲဆိုတာ သိချင်တာ’

စိုးလပြည့်စာပေ

ကျော်စွာက စိတ်ဝင်တစား မေးလာသဖြင့် မေဦးက အင်တင်တင်ဖြစ်သွားသည်။

‘ကြက်ဆီထမင်း အဝလိုက်ကျွေးရင် ပြောမယ်လေ’

‘ကြက်ဆီထမင်း၊ လူက လေးယောက်၊ တစ်ယောက်ကို နှစ်ပွဲနှုန်းတောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး’

ကျော်စွာက ရှုံ့မဲ့ပြီး အံ့ထွဋ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ အံ့ထွဋ်က တော့ စိတ်မဝင်စားသလို အခန်းပြင်ကိုသာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကြည့်နေလိုက်သည်။

‘မကျွေးနိုင်ပါဘူး၊ ဘယ်မှာစုံစမ်း စုံစမ်း ရတယ်၊ မင်း နားတစ်ထောင်တဲ့၊ လာပြောမယ့်သူ အများကြီး’

‘အေးလေ... နင်တို့သဘောပဲ၊ ကဲ... ဒါဆို နွေဇင်ရေ တို့တွေ သွားရအောင်’

မေဦးက ထရပ်လိုက်သည်။ ကျော်စွာတို့ နည်းနည်းမခံနိုင် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟာ... မသွားပါနဲ့၊ သိရီ ပြန်မလာသေးဘူး၊ စောင့်ကြည့်လေ’

သီဟက အတင်းဝင်ဟားသည်။ သူက သိရီနှင့် တွေ့ရမည်။ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံနိုင်။

‘သီဟ... မင်း ဒီနေ့က ကျောင်းလာဖို့ ကားခမရှိလို့ ငါ့ဆီက ချေးထားတာနော်၊ မင်းကြီးတော်ကလည်း မပေးသေးဘူးဆို၊ ဘယ်ပိုက်ဆံနဲ့ သွားကျွေးမှာလဲ’

သီဟမိဘတွေက ချမ်းသာကြပေမယ့် ပိုက်ဆံကို အတိုင်း အတာနှင့်သုံးစွဲနေကြသည့်သူများ ဖြစ်သည်။ သီဟကိုလည်း ပျက်စီးမှာစိုး၍ များများစားစား မပေး။

ထို့ကြောင့် သီဟ နည်းနည်းစိတ်ညစ်သွားသည်။ ပြီးမှ အံ့ထွဋ်ဘက်လှည့်ပြီး မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။

‘မင်း စိုက်ထားပေါ့ကွာ၊ ငါ့အဖေ ပိုက်ဆံပိုရင် ပြန်ပေးမှာပေါ့၊ ငါ ဘယ်တုန်းက မပေးဘဲနေဖူးလို့လဲ’

‘မင်း ပေးလား မပေးလားတော့ မသိဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ မေဦး ကိုပေးတဲ့ နှစ်သောင်းတော့ ပြန်မဆပ်သေးဘူး’

သီဟမှာ သူ့အကြွေး လူသိကုန်၍ ရှက်သွားသည်။

‘ကဲ... သွားမယ်ဟာ၊ ဗိုက်ဆာနေပြီ’

‘ဟာ... နေကြပါဦး’

မေဦး၊ ကြယ်စင်နှင့် နွေဇင်က စိတ်တိုပြီး ထွက်သွားကြသည်။

‘အံ့ထွဋ်ရာ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’

‘ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ကဲ... သွားမယ်လေ၊ ငါတို့လည်း...’

အံ့ထွဋ်မှာ မေဦးနောက်မှ ကပ်လိုက်ပြီး နောက်မှပြောင်ပြ လိုက်နှင့် ကျီစယ်လျက်ရှိသည်။

အခန်း(၁၁)

‘အံ့ထွဋ်... သီဟပါမလာဘူးကွ’

‘အဲဒီကြောင်ကို ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ သီရိကို စောင့်နေတာနေမှာပေါ့’

မေဦးနောက်မှ မေဦးကို ပြောင်ပြလိုက်၊ မေဦး လှည့်ကြည့်လျှင် မသိသလိုပုံစံနှင့်နေလိုက် လုပ်နေတာကို ပျော်နေသည်။ အံ့ထွဋ်က မေဦးဝင်သွားသည့် canteen ထဲလိုက်ဝင်သွားပြီး မေဦးတို့ဝိုင်းမှာပင် ခုံဆွဲ၍ထိုင်လိုက်သည်။

‘ကြက်ဆီထမင်း သုံးပွဲ’

‘ကြက်ဆီထမင်း သုံးပွဲ’

‘ရေနွေးလာချဉ်းလေ’

‘ရေနွေးလာချဉ်းလေ’

မေဦးက အံ့ထွဋ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်သည်။

‘ဟာ... ခွက်တွေကလည်း ညစ်ပတ်နေတာပဲ’

‘ဟာ... ခွက်တွေကလည်း ညစ်ပတ်နေတာပဲ’

‘ပူတင်း’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ပူတင်း’

‘တောက်...’

‘တောက်...’

မေဦး စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်တာနှင့် အံ့ထွဋ်အသံက နောက်မှကပ်လိုက်လာတာမို့ မေဦးလည်း ဒေါပွလာသည်။

‘အံ့ထွဋ် နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဘေးဝိုင်းမှ ကျောင်းသားတွေလည်း ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အံ့ထွဋ်က မေဦးပြောသည့်အတိုင်း လိုက်ပြောရုံတင်မကဘဲ ဟန်ပန်ကပါ နွဲ့ထားသေးသည်။

‘နင် ငါပြောသလို လိုက်ပြောနေတာ’

‘ကြကြီးစည်ရာ၊ တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ငါ ကြက်ဆီထမင်း မှာတယ်၊ ရေနွေးမရှိလို့ လာချခိုင်းတယ်၊ ခွက်တွေညစ်ပတ်လို့ ပြောတယ်၊ စားပွဲထိုး ပူတင်းကိုမှာဖို့ လှမ်းခေါ်တယ်၊ ကြာလို့ တောက်ခေါက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ’

အံ့ထွဋ်က-ဒေါသထွက်ပြီး နီမြန်းနေသည့် မေဦး၏ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း ပျော်လာသလိုလို။

‘ငါ့ကိုတောင် မစောင့်ကြဘူး၊ နင်တို့ဆိုတာ တော်တော်သူငယ်ချင်းကောင်းပီသတယ်’

‘နင့်ကို စောင့်မယ့်သူတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ’

သီရိက ပါးစပ်က ပွစိပွစိပြောပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ သီဟကလည်း ခုံဆွဲပြီး သီရိနားမှာပင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘မင်းတို့ မှာပြီးပြီလား’

‘မှာထားတယ်’

သီဟက ပူတင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး...

‘သီရိ ဘာစားမလဲ’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ကြက်ဆီထမင်းပဲ စားတော့မယ်’

‘ကြက်ဆီထမင်း နှစ်ပွဲ၊ ပူတင်း’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ပူတင်း ထွက်သွားပြီး အတော်ကြာသည်အထိ မှာတာရောက်
မလာလျှင် မေဦးမှာ စိတ်မရှည်တော့။

‘ဟာ... ကြာလိုက်တာ’

‘ဟာ... ကြာလိုက်တာ’

မေဦး တစ်ခုခုပြန်ပြောမည်ပြင်စဉ် ကြယ်စင်ဖုန်းက မြည်
လာသဖြင့် ဘာမှမပြောဖြစ်တော့။

‘ဟဲလို... ခြောက်... ကိုကြီးလား’

‘....’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှိတယ်၊ မေဦး ကိုကြီးနေဦးဆီက’

ကြယ်စင်က မေဦးကို ဖုန်းလှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ကိုကြီးလား’

‘....’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဆောင်ပိုင်ရှင်ဆီ ထားခဲ့’

‘....’

‘ဟာ... မလောက်ဘူး၊ ဒီတစ်ပတ် စာအုပ်လည်းဝယ်ရသေး’

တယ်’

‘မယုံနဲ့ဗျို... အဲဒါ လိမ်နေတာ’

အံ့ထွဋ်က ဖုန်းနားကပ်အော်လိုက်သည်။

‘....’

‘ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ အရူးတစ်ယောက်ပါ ကိုကြီး’

‘အရူးမဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ဖလောင်းဗျ’

‘....’

‘ဒါပဲနော် ကိုကြီး၊ နောက်မှပြန်ဆက်မယ်’

ဖိုးလဲပြည့်စာပေ

မေဦးက ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး ကြယ်စင်ထံ လှမ်းပေးလိုက်

သည်။

‘ဟဲ... ဟဲ... စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ ကိုယ်
ရှင်းနေရင် ကိုယ့်စိတ်က အရင် ဒီလိုမဟုတ်ဘူးကွယ်၊ မင်းနဲ့မှ’

အံ့ထွဋ်က ပလေးဘွိုင်းသန်းနိုင်၏ ‘ဆု’သီချင်းကိုတောင်
ဆိုလိုက်သေးသည်။ မေဦးကတော့ အံ့ထွဋ်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ သူ
ထိတ်ထဲသို့ အသံအမဲ လက်ထိုး၍ရှာနေသည်။

‘သူရ တွေ့လား၊ မေဦးက အရမ်းသဘောကောင်းတာ’
အံ့ထွဋ်က အနာဂတ်ဘာဖြစ်လာမည်ကို မသိ။ သဘောတကျ

ကျနှင့် ရယ်နေသည်။

‘အား... ဟာ... ဘာလုပ်၊ အောင်မလေး... စပ်တယ်ဟ’

‘အင့်ဟာ’

‘နာတယ်... အား... တော်ပြီလေဟာ၊ တော်တော့လေ’

‘အင့်ဟာ’

မေဦးက ဘာကိုမှဂရုမစိုက်ဘဲ ပယ်ပယ်နယ်နယ်ပစ်နေ

သည်။

‘ဒီတစ်ကွင်းက ငါ စကားပြောတာကို လိုက်ပြောလို့’

‘မေဦး... တော်ပြီလေ’

‘ဒီတစ်ကွင်းက ငါ့အစ်ကို့ကို မဟုတ်တရုတ်ပြောလို့’

‘ကြောက်ပြီ... နောက် မပြောတော့ဘူး’

ကုပ်ပိုးတွေ၊ လက်တွေကို လာရောက်ထိမှန်နေသော သားရေ
ကွင်းတွေကို လှည့်ပတ်ရှောင်နေရသော အံ့ထွဋ်ကို စိုင်းကြည့်ပြီး
ရယ်ကုန်ကြသည်။

‘ရိုက်ရင် ထုရင် ငါ့လက် သနတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို
မသေမချင်း သားရေကွင်းနဲ့ပစ်မယ်’

‘အား... ကြောက်ပါပြီဗျ’

ဖိုးလဲပြည့်စာပေ

canteen မှ လူတွေအားလုံးကတော့ နာမည်ကျော် အင်္ဂလိပ်စာ King နှင့် နာမည်ကျော် အောင်သွယ်တော်တို့အား ပြဇာတ်သဖွယ် ကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

□ □ □

‘အား... စပ်လိုက်တာကွာ၊ ဟိုနားစပ် ဒီနားစပ်နဲ့’
အံ့ထွဋ်၏ တွန့်လိမ်နေသော ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကျော်စွာ၊ သူရနှင့် သီဟက သဘောတကျ ရယ်မောနေကြသည်။

ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ မခွဲနိုင်ကြသူများပီပီ အံ့ထွဋ်အိမ်၌ စုပြီး စားကြသောက်ကြလေသည်။

‘မင်းအမေရော’
‘သူ့ဆိုင်သွားမှာပေါ့၊ သူက အဖေ့ပြိုင်ပြီး စီးပွားရှာချင်တဲ့ သူလေ’

‘မင်းတစ်ကိုယ်လုံး နီနေတာ မင်းအမေ မသိဘူးလား’
‘သိတာပေါ့၊ မသိဘဲနေမလား’
အံ့ထွဋ်က စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်နေသော သူ့ကုပ်ဝိုးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းက မီးကိုမှ သွားစတာကိုး’
‘ငါလည်း စိတ်တိုရုံအပြင် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး ထင်လို့ပေါ့’
‘မေဦး ရုံးနိမ့်ပြီးကျန်ခဲ့တာမျိုး ဘယ်တုန်းက ရှိဖူးလဲ’
‘ဟိုတုန်းက မရှိလည်း အခု ရှိလောက်တယ်ထင်လို့ပေါ့’
‘ဟာ... မေဦးကို သွားမစမ်းနဲ့၊ အိတ်ထဲမှာ ပစ္စည်းအစုံအလင် ပါတယ်၊ သံ၊ သားရေကွင်း၊ တွယ်ချိတ်၊ ဂူပါဂလူး၊ တိပ်၊ ဟာ... အစုံပဲကွာ’

‘ဟိုတစ်ခါ ဘောင်းဘီပြတာလည်း သူ့လုပ်တာပဲ ဖြစ်မယ်’

အံ့ထွဋ်မှာ တစ်ခါမှအနိုင်ရတယ်မရှိဘဲ ကိုယ်ကချည်း ပြန်ခံနေရသည်။

‘သူရရေ... သိပြီကွ၊ ကျော်နိုင်ဝင်းကို ဘယ်လိုလှည့်လိုက်တာလဲဆိုတာ’

‘မင်း ဘယ်သူပြောတာလဲ သီဟ’
‘သီရိ ပြောပြတာ’
‘အဆင်ပြေနေပြီပေါ့’
‘ဟဲ... ဟဲ...’

သီဟရပ်က မချိုမချည်ဖြစ်နေသည်။
‘မေဦးကျေးဇူး အများကြီးပါတယ်ကွ၊ နှစ်သောင်းပေးရတာ တန်ပါတယ်’

‘ဟာ... ဘယ်လိုလဲကွ၊ လုပ်စမ်းပါဦး’
‘ဒီလိုကွ... ငါတို့သွားနေကျ ရေကန်လေ’
‘ဪ... အေး...’

သီဟက သီရိနှင့် အဆင်ပြေသွားသောကြောင့် သူငယ်ချင်းများကို ကြွားလုံးထုတ်ပြီး ပြန်ပြောနေသည်။

□ □ □

အခန်း(၁၂)

‘ဟဲ့... ခဲလုံးပစ်မယ်လေ’
 ‘ကြယ်စင်... နင် ငါ့ကို မနိုင်ပါဘူး၊ ငါ့လက်တံက အရှည်ကြီး’
 ‘အောင်မာ... လက်တံရှည်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ အားနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်’
 ‘ဟဲ့... ခဲလုံးကို ပစ်လိုက်သည်။’
 ‘ဟာ... အဝေးကြီးပဲ၊ နင်တို့ ငါ့ကို မိပါ့မလား’
 ‘စောင့်ကြည့်လိုက်’
 ‘ကြယ်စင်က ဒုတိယအကြိမ် ပစ်လိုက်သည်။’
 ‘ဟာ... နည်းနည်းပဲ လိုတယ်’
 ‘ကဲ... သီရိ၊ ပစ်’
 ‘သီရိက အားနဲ့သူပီပီ ပစ်သည့်ခဲလုံးက ရှေ့ရောက်ဖို့ မပြောနိုင်၊ အားအယူလွန်ပြီး နောက်မှသစ်ပင်ကို ပြန်ထိသည်။’
 ‘ဟဲ... ဟဲ... ငါ အဝေးဆုံးပဲ၊ ကဲ... မေဦး၊ ပစ်’
 ‘ဪ... ဒီမှာလေ၊ ဟေး... အဝေးဆုံးနော်’
 ‘ဘာဝေးလဲ၊ နင်နော် မညစ်နဲ့’
 ‘ငါဝေးလို့ ငါဝေးတယ်ပြောတာ၊ မသိဘူး’
 ‘ကြယ်စင် ငါ အဝေးဆုံးနော်၊ ဟိုမှာလေ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ဆွေဇင် နင် ကလိမ်ကကျစ်မလုပ်နဲ့’
 ‘နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ဘယ်ဥကပေါက်တာလဲ’
 ‘နင် ငါ့ကို တိရစ္ဆာန်နဲ့မနှိုင်းနဲ့’
 ‘ဟယ်... တော်ကြပါတော့’
 ပွဲက အတော်ကြမ်းလာသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် စကားများကုန်ကြသည်။ ကြယ်စင်နှင့် နွေဇင်က တစ်ဖက်၊ မေဦးက တစ်ဖက်။ သီရိမှာ တားလို့မရ၊ ဆီးလို့မရနှင့် စိတ်ညစ်နေရသည်။
 ‘မေဦး... ဟုတ်တယ်၊ နွေဇင်က ပိုဝေးတာ’
 ‘ကြယ်စင်က နွေဇင်ဘက်မှ လိုက်ပြီး ပြောသည်။’
 ‘ကြယ်စင်... နင် အမြဲတမ်း ငါ့ဘက်မှာမရှိဘူး၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း အတူတူပါပဲဟဲ့’
 ‘ဟာ... အမှန်ကိုပြောတာလေ’
 ‘အေးပေါ့... နင်က နွေဇင်အစ်ကိုကို ကြိုက်နေတာဆိုတော့’
 ‘မေဦး... နင် ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့’
 ‘ဟာ... တော်ကြပါဆို ပြောနေတာလည်း မရကြဘူး၊ စိတ်ညစ်လာပြီ’
 ‘သီရိက ဝင်ပြီးဖျန်ဖြေလေ ပိုရန်ဖြစ်ကြလေ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လက်တွေ့ပါ ပါလာကုန်ကြသည်။’
 ‘ငါကြည့်နေတာကြာပြီ သိလား၊ နင်က နွေဇင်ဆို ပိုပြီး...’
 ‘နင်ကရော ကြိုက်နေလို့လား’
 ‘ကြိုက်စရာလား’
 ‘တော်ကြပါဟယ်... လူကြားလို့လည်း မကောင်းပါဘူး’
 ‘ကြယ်စင်က မသိမသာ မေဦးကို တွန်းလိုက်သည်။’
 ‘ဟာ... ပါးစပ်နဲ့ပြောတာ လက်ပါစရာလား’
 ‘မေဦးက ပါးစပ်ကသာ သူပဲ၊ လက်မပါဘဲ စကားပြောနဲ့ နေသလိုလိုနှင့် လက်ကတော့ ကြယ်စင်ပခုံးကို တွန်းလိုက်သည်။’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘လက်ပါတော့ ဘာဖြစ်လဲဟာ’

ကြယ်စင်က မေဦးကို ပြန်တွန်းလိုက်သည်။

‘ကဲဟာ’

‘အား...’

တွန်းသူ၊ တိုက်သူ၊ တားသူများနှင့် လက်များမှာ ရှုပ်ထွေးကုန်ကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် ရေကန်ကို ကျောခိုင်းနေသော သီရိကို တွန်းကာ နောက်ပတ်လက်လန်ကျသွားသည်။

‘အား... ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ရေနစ်သွားလို့’

မေဦးမှာ ကျယ်ကျယ်လည်း မအော်ရဲ၊ တော်ကြာ မဆိုင်သူ ရောက်လာပြီး ကယ်သွားမှာစိုးလို့။ ခပ်တိုးတိုးလေးသာ သီဟကြားရုံ အော်လိုက်သည်။

မောင်ခလောက်သားကလည်း ဘယ်အချိန်ကတည်းကချောင်းနေသည် မသိ။ တစ်စက္ကန့်တောင် မကြာလိုက်။ ရေယဲသို့ ဒိုင်ဗင်ခုန်ချသွားသည်။

‘ဟာ... သီဟ လုပ်ပါဦးဟယ်၊ ရေတွေပြန်ထွက်အောင် ကူညီပါဦး’

‘ဟာ... နင်တို့ကလည်း’

ငြင်းရှာပါသည်။ သီဟက ရှေးဦးသူနာပြုနည်းဖြင့် နှုတ်ခမ်းချင်းတေကာ လေမှုတ်သွင်းလိုက်သည်။

မေဦးကလည်း ဗိုက်မှဖိလိုက်နှင့် စိုးရိမ်နေကြသည်။ ပါးစပ်မှ ရေပြန်အန်ထွက်လာသည်။

‘တော်ပြီ... ရေတွေမရှိတော့ဘူး သီဟ’

‘မရသေးဘူးလားလို့’

‘ရပြီ... နင်လုပ်မှ ဟိုက ပြန်သတိမေ့သွားဦးမယ်’ သီရိက မျက်စိကလည်ကလည်နှင့် ဖွင့်လာသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲဟင်’

‘ဟယ်... သီရိ၊ နင့်ကို သီဟကယ်လိုက်တာ၊ သီဟကို ကျေးဇူးတင်၊ သီဟက ရေထဲခုန်ဆင်းပြီး...’

သီဟ၏ ပြန်ပြောင်းစကားအဆုံးမှာတော့ အားလုံး သဘောတကျရယ်ကြလေသည်။

‘သေသွားမှ အဲဒီမိန်းကလေး အမှုပတ်နေမယ်’

‘ဟာ... ငါက သူတို့နောက် သစ်ပင်ဘေးမှာကွယ်ပြီး စောင့်ချောင်းနေတာပဲ’

‘ကြိုတင်စီစဉ်ထားတယ်ပေါ့’

‘အေးလေ... သီရိ ပစ်လိုက်တဲ့ခဲတောင် ငါ့ကို လာမှန်သေးတာပဲ’

‘သီဟ... မင်း တော်တော်မြတ်တာပဲကွ’

‘အဟီး... ငါဖြင့် ကျေးဇူးတွေတင်လွန်းလို့’

သီဟအပျော်က မျက်နှာပင် လာဟပ်နေသည်။

‘အဲဒီတော့လည်း သီရိနဲ့ညားလို့ ပထမဆုံးရတဲ့ သားဦးနဲ့ မေဦးကို ပေးစားလိုက်ပေါ့’

‘မလုပ်ပါနဲ့ ကျော်စွာရ၊ အံ့ထွဋ် ထိုင်ငိုမှာပေါ့’

သူရစကားကြောင့် အံ့ထွဋ်မှာ ရှက်ရမ်းရမ်းသွားသည်။

‘အောင်မာ... ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဆိုင်လား မဆိုင်လား မင်းအသိဆုံးပေါ့’

‘ကျော်နိုင်ဝင်းကိစ္စ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်လဲ’

အံ့ထွဋ်က စကားလမ်းကြောင်းကို တည့်လိုက်သလိုနှင့် လမ်းကြောင်းလွဲလိုက်သည်။

‘ကျော်နိုင်ဝင်းကို မကွေးက စာရောက်တယ်ဆိုပြီး ငွေညှစ်တာ၊ ဟိုကောင်ကလည်း မွန်နေတော့ တောင်းတဲ့ငွေ ထုတ်ပေးလိုက်တာပေါ့’

‘တကယ်မရောက်ဘူးလား’

“ဘယ်က ရောက်ရမှာလဲ၊ အထဲမှာ မေတ္တသုတ်တွေပဲ
ပါတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ရယ်သံတွေထဲမှာတော့ အံ့ထွဋ် အသံက အကျယ်ဆုံးဖြစ်
သည်။ သူ ရှက်နေတာ လူမမြင်အောင် ရယ်သံနဲ့ပဲ ဖုံးလိုက်သလား။
သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

□ □ □

ချစ်သူ

ချစ်ခြင်းကို ခံစားရလာတော့

ချစ်သံစဉ်တွေလည်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့တယ်။

ချစ်မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ

ချစ်စကားတွေ အကြိမ်ကြိမ်ပြောပြီး

ချစ်ရည်လေးတွေ ရွန်းလက်စမြဲပဲလေ။

ချစ်နေရတော့လည်း

ချစ်သူလေးကို အပြစ်မပြင် အရာရာဟာ

ချစ်စရာချည်းပါလား။

ချစ်လွန်းခဲ့ရလို့

ချစ်နာကျရတဲ့သူတော့ မဖြစ်ချင်ဘူး

ချစ်ခံအိမ်ထဲမှာ

ချစ်ကမ္ဘာလေးတစ်ခုကို တည်ဆောက်ချင်သေးတယ်

ချစ်နေရတဲ့ဘဝဟာ

ချစ်ခံရတဲ့ဘဝလိုတော့ မသာယာဘူးပေါ့။

ချစ်နေတော့လည်း

ချစ်သည်းနဲ့အတူ ပျော်မြူးနေတာပေါ့လေ။

ချစ်နေသောသူ

ချစ်နေသောသူ
အံ့ထွဋ်သိ၊

အံ့ထွဋ်က ဆုမြတ်ချို လာပြသည့် စာနှစ်စောင်ကို ဖတ်ပြီးပြီး
ဈင်း တဟားဟားနှင့် ရယ်ချလိုက်သည်။ ဒီစာကို ဆုမြတ်ကို
ပြန်မပေးဘဲ သူ့ဆီပို့လိုက်ရင် ဘာဖြစ်လာမလဲဟု စဉ်းစားကြည့်မိ
သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

မြန်းလား လုပ်ရော၊ နောက်ပိုင်းမှာ ငါလည်း စောစောထပြီး သူပို့တဲ့ စာနဲ့ နှင်းဆီပန်းကို ထသိမ်းရတယ်

‘အဲဒီတော့ မေဦးတင် မကဘူး၊ နင်ပါ အိပ်ရေးပျက်ရောပေါ့’

‘အေးပေါ့ဟဲ့... ဒါနဲ့ သီဟတစ်ယောက်ရော မတွေ့ပါလား’

‘သီဟလား၊ တမလွန်ရောက်သွားပြီ’

‘ဟား... ဟား... နိဗ္ဗာန်ကွ၊ အချစ်နိဗ္ဗာန်’

သီဟအကြောင်း ပြောနေတုန်းမှာပင် သီဟက အသံပြကြီးနှင့် ရောက်ချလာသည်။

‘ဘယ်သူနဲ့ အဆင်ပြေသွားတာလဲ’

‘သီရိလေ... သီရိဝင်းနိုင်’

‘ဪ... မေဦးတို့ထဲက’

‘အေး... ဟုတ်တယ်’

‘သီဟနဲ့ သီရိနဲ့ဆိုတော့ သူရ နင်ကရော ဘယ်သူကြိုက်လဲ၊ ကြယ်စင်လား’

‘ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ ကြယ်စင်က ကျော်စွာပစ္စည်း’

‘ကျော်စွာ... နင်လည်း ကြယ်စင်ကို လိုက်သင့်တယ်’

သူရ ပြောကတည်းက နင်ချင်နေသည့် လည်ချောင်းက ဆုမြတ် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် အလန့်တကြားနှင့် ကျော်စွာက ထခုန်လိုက်သည်။ ထခုန်လိုက်သောကြောင့် သူရ သောက်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို သွားတိုက်မိ၍ သူရက ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့် ထဆဲတော့သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ကျော်စွာ’

ဆုမြတ်က သူ့စကားကို ပြန်ဆက်သည်။

‘ဟာ... မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီလောက်စွာတာ’

‘ဟယ်... ရုပ်ကလေး ဒီလောက်ချောတာ’

‘ရုပ်ကိုတော့ ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူပါးစပ်နဲ့ ငါနဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဟာ... ပေါ်ပြီဟေ့၊ ကျော်စွာက ကြယ်စင်ကို ကြိတ်ကြိတ် နေတာတွေ’

ကျော်စွာက ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ဘေးမှာထိုင်နေသော သူရကို လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ သူရက ရေခွေးမှုတ်သောက်နေဆဲမို့ လက်က ရမ်းပြီး ဖိတ်ကုန်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ဆဲသံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

‘သူရ နင်က နွေဇင်ပေါ့’

‘နင်က နွေဇင်ကိုပဲ ပြေးမြင်ရသလား၊ မေဦးလည်း ကျန်မေးတယ်လေ’

‘မေဦးကို ထည့်မတွက်စမ်းပါနဲ့’

သူရက သောက်လက်စ ရေခွေးကိုချပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘မှန်တယ်... ငါက နွေဇင်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ’

‘ပြီးပြီပေါ့ဟ၊ ကဲ... စဉ်းစားကြည့်၊ မေဦးဟာ ဘယ်သူ အတွက်ဖြစ်မလဲ’

ဆုမြတ် ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အားလုံး အကြည့်ချင်း ဆုံကုန်ကြသည်။ နောက် အံ့ထွင်မှလွဲ၍ အားလုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်း အော်လိုက်ကြသည်။

‘အံ့ထွင်ညို’

အခန်း(၁၃)

မေဦး၊ သီရိ၊ ကြယ်စင်၊ နွေဇင် လေးယောက်စလုံး တစ်ယောက်မှ မျက်နှာမကောင်းကြ။

မေဦးမှာ ဒေါသကြောင့် မျက်နှာမှာ တင်းမာနေသည်။ သီရိက စိတ်ပျော့သူပီပီ နှာခေါင်းလေးတရှုပ်ရှုပ်နှင့် ကြယ်စင်ကတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိသူပီပီ ဝမ်းနည်းသယောင် တင်းထားသော်လည်း အနည်းငယ်အားပျော့နေသည်။ နွေဇင်က ခေါင်းကိုသာ တခါခါယမ်းနေသည်။

‘မဖြစ်သင့်ဘူးဟာ’

‘လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို မ,ထောက်ထား’

‘ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးဆိုတော့ ပိုဝမ်းနည်းတယ်ဟ၊ မြတ်... ဘဝ... ဘဝ...’

ဖီလင်ကတော့ အပြည့်ပင်။ သူ့ထက် ငါ ဝမ်းနည်းနေကြသည်။

‘မမလေး... ဘာချပေးရမလဲ၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ ကြက်ဆီထမင်းလား၊ မုန့်ဟင်းခါးလား’

တရစပ်ပြောနေသည့် ပူတင်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး မေဦးက ပြောလိုက်သည်။

‘နင် အတော်အလိုက်မသိတတ်တာပဲ ပူတင်း’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မေဦးက volumeကို အနည်းငယ်မြှင့်လိုက်သည်။ မြှင့်လိုက်ရသည့်အကြောင်းကလည်း မျိုးနိုင် လိုက်နေသည့် ဓာတုကွင်း စောသဉ္ဇာက စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေသည်ကို ရိပ်မိ၍ ဖြစ်သည်။

‘ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘နင် စဉ်းစားကြည့်၊ နင်ရဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကားတိုက်ခံရတယ်ဆို၊ နင် ဘယ်လိုနေမလဲ’

‘ဗျာ...’

‘နင် ဝမ်းမနည်းဘူးလား’

‘ဟုတ်... ဝမ်းနည်း’

‘အေး... ငါတို့သူငယ်ချင်း မျိုးနိုင်’

မေဦးက စကားကို အဆုံးမသတ်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာပင် ဖြတ်လိုက်သည်။

‘ကားတိုက်ခံရတာလားဟင်’

မေးလာသော ပူတင်းကို မော့ကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

‘ဖြစ်ရလေ မျိုးနိုင်ရယ်’

သီရိက ဝမ်းယန်းတနည်း ပင်ပြောသည်။

‘ငါ့သာ လာကြိုက်ပါတော့လား မျိုးနိုင်ရဲ့၊ ငါပြန်ကြိုက်မယ်လိလား၊ အဟီး’

ဖီလင်ကို စွတ်တင်ကုန်ကြသည်။ လီဗာစွတ်တင်လျှင် အရှိန်ပြင်းပြင်းထွက်သလို ဖီလင်စွတ်တင်တော့ နှပ်များက အရှိန်ပြင်းပြင်း ဂျိုးဂျိုးရှားရှားထွက်ကုန်ကြသည်။

‘သူငယ်ချင်းကောင်လေး မျိုးနိုင်ရယ်၊ ဟိုနေ့က နင်ပိုက်ဆံလာချေးတာ ငါပေးလိုက်ရမှာ၊ အခုတော့ ငါ မပေးမိတာကို နောင်တရတယ်ဟဲ့ သိရဲ့လား၊ နင့်ကို ငါ ဘယ်မှာလာပေးရမှာလဲ၊ ပြောပါဦး’

‘မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ မျိုးနိုင်ရယ်’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘မပြောကြပါနဲ့တော့ဟယ်၊ ငါ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့’

နွေဇင်က လက်တကာကာနှင့် ဝင်ပြောပြန်သည်။

‘နင်ပြောတော့ ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ အဆင်ပြေရင် one table ဆို၊ ဘယ်မှာလဲ one table ကြီးရဲ့’

နောက်မှဝင်လာကြသော အံ့ထွဋ်တို့လေးယောက်ပင် ဘုမသီ ဘုမသီ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ပြီး ဖေးမကြသည်။ သီရိက သီဟကိုမြင် တော့ ပြေးဖက်ပြီးငိုပြန်သည်။

‘ကိုကိုရယ်... သီရိ အရမ်းဝမ်းနည်းတာပဲ’

‘အေးပေါ့ သီရိရယ်၊ လောကဓမ္မတာကိုး၊ ကွေးသောလက် မဆန့်ခင်၊ ဆန့်သောလက် မကွေးခင်ကိုး’

‘အဟင့်... ဟင့်...’

‘ကိတ်တော့နော်... တစ်နေ့ ကိုယ်တို့လည်း ကြုံတွေ့ရမှာ ပဲ’

‘ဟင်... ဘာကိုတွေ့ရမှာလဲ’

သီရိမှာ ငိုနေရင်းက ပျူးကြောင်ကြောင်နှင့် သီဟကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

‘မသိဘူးလေ၊ သီရိပြောနေတာ’

‘မျိုးခိုင် နင်ပြောတော့ ငါတို့နဲ့အတူ ကျွန်တို့ထီးရိုးဘုရား တက်ဦးမယ်ဆို’

သီရိ၏ အူကြောင်ကြောင်ဇယားကို မေဦးက မှင်မပျက် ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။ မေဦး၏ အာပြလှသောအသံကြောင့် အာရုံတွေ က မေဦးဆီ ရောက်လာကြသည်။

‘ဒီလောက်လည်း ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ မေဦးရာ’

အံ့ထွဋ်က မေဦးကို ဝင်၍ဖျောင်းဖျသည်။

‘နင်မသိဘူးလား အံ့ထွဋ်ရဲ့၊ သူ အဲဒီကောင်မလေးကို သိပ်

ချစ်ရှာတာတဲ့’

‘ဟုတ်လား’

‘အဲဒီကောင်မလေး ငြင်းလို့ ငါ့ဆီမှာ လာငိုတာ ကြည့်ရက်စရာမရှိဘူး၊ နင့်ရှေ့မှာ ငတ်ပြတ်နေတဲ့ ခွေးတစ်ကောင် အသနားခံပြီး လာအစာတောင်းနေရင် နင် မသနားဘူးလား’

‘သနားမိမှာပေါ့’

‘အေး... သူ မသနားဘူး’

‘လူနဲ့ ခွေးနဲ့ မှားကုန်ပြီလေ’

‘ဪ... အင်း... သူ့အချစ်ကိုမရလို့ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ပစ်မတတ်ပဲ’

‘အေးပေါ့လေ... သူ တကယ်ချစ်တာကိုး’

‘တွေ့လား... နင်လို သူစိမ်းကတောင် ခံစားနိုင်တယ်နော်၊

အဲဒီကောင်မလေး မခံစားတတ်ဘူး၊ ငါ ရင်နာတာ အဲဒါ’

မေဦးက မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပြီး နှပ်တွေကို အတင်းပတင်း ညှစ်ချလိုက်သည်။ အံ့ထွဋ် နည်းနည်းတွန့်သွားသည်။ အခြေအနေက သိပ်မဟန်။ နှပ်တွေက ပါလာပြီကိုး။

‘အဲလို တင်းမထားနဲ့လေ’

ကျော်စွာက ကြယ်စင်ကိုကြည့်ပြီး မချင့်မရဲဖြစ်နေသည်။

‘ငိုချလိုက်၊ သိလား’

ကြယ်စင်က ကျော်စွာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကျော်စွာက လည်း လုံးဝ အလိုက်မသိ။

‘ပင်ပန်းပါတယ် ကြယ်စင်ရယ်၊ နင်ငိုလိုက်ရမှာ၊ ဒါမှပေါ့သွားမှာ၊ ဘာလဲ ရှက်လို့လား၊ ငါကွယ်ထားပေးမယ်လေ၊ ငိုလိုက်နော်’

‘ကျော်စွာ’

ကြယ်စင်အသံက နည်းနည်းတော့ မာနေသည်။

‘ပြော ကြယ်စင်၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ’

“ငါ ဒေါသထွက်နေတယ်နော်၊ လူသတ်ချင်လာပြီ”

“တွေ့လား၊ နင် စိတ်ကိုတင်းထားတော့ အဲလိုတွေဖြစ်ကုန်

ရော”

စောသဉ္ဇာမှာတော့ ကြယ်စင်နှင့် မေဦးကိုကြည့်ပြီး ကြောက်
လာကာ ကျောများပင် ချမ်းလာသည်။ မေဦး ပြောသည့် ‘အဲဒါ
ကောင်မလေး’ဆိုတာ သူ့ကိုရည်ရွယ်ပြောတာမှန်း နားလည်သည်။
အခုအချိန်မှာ မျိုးနိုင်ကြောင့် သူတို့က စောသဉ္ဇာကို တင်းနေသည်ဟု
ထင်သည်။

“ငါတို့မျိုးနိုင်လေးက ဒီလောက်ရပ်မဆိုးပါဘူးဟယ်၊ အသား
လေး မဆိုစလောက် မည်းတာရယ်၊ နှုတ်ခမ်းလေးနည်းနည်းထော်
တာရယ်၊ မျက်လုံးလေး မသိမသာစွေတာရယ် ဒါပဲရှိတာပါ”

မေဦးက မျိုးနိုင်၏ အလှဋီကာကို ဖွင့်လိုက်သေးသည်။ သူ့ရ
မှာတော့ သီဟနှင့် သီရိ ယုယနေတာကြည့်လိုက်၊ အံ့ထွဋ်က မေဦး
ကို ဖေးမနေတာကို ကြည့်လိုက်၊ ကျော်စွာက ကြယ်စင်ကို ဖျောင်းဖျ
နေတာကိုကြည့်လိုက်နှင့် ယောင်ချာချာဖြစ်လာသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်း
လဲမသိဘဲ တဖြည်းဖြည်း နွေဇင်နား ကပ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံး အရဲစွန့်ပြီး နွေဇင်လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။
နွေဇင်မှာ ငြိမ်ထိုင်နေရာကနေ သူ့ရ လက်ကိုဆွဲလိုက်တာကြောင့်
တုန်တောင်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်မှာစိုးတာနှင့်
ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်ရတာပဲ၊ ကြားဖူးတယ်မလား နွေဇင်ရယ်၊
သဗ္ဗေသတ္တာ ကာမ္မသက္ကာတုံ၊ သိတယ်မလား”

“အင်း... မင်းသိခံဝတ္ထုနောက်မှာတော့ တွေ့ဖူးသားပဲ”

သူ့ရ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“အင်း... အဲဒါ”

“မင်းသိခံဝတ္ထုကို သိပ်မဖတ်ဖြစ်ဘူး၊ ဖတ်တာက ကြယ်စင်

လ၊ အဓိပ္ပာယ်သိချင်လို့လား၊ သူ့ကို သွားမေးကြည့်လိုက်”

“ဪ... အင်း...”

မတ်တတ်ရပ်စောင့်နေသော ပူတင်းမှာ စိတ်မရည်တော့။

သူ့မှာ ဟိုဘက်ကြည့်လိုက်ကော့လည်း သူ့အပင့် နေသူ။ ဒီဘက်ကြည့်
လိုက်ပြန်တော့လည်း သူ့အတွဲနှင့်သူ။ တိုးမပေါက်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

“မမလေးတို့ ဘာမှာမလဲ”

“ဒီအချိန် ဘာစားနိုင်မှာလဲ ပူတင်းရဲ့၊ သွား... ငါ့အတွက်
ကြက်ပေါင်းနှစ်ပွဲလုပ်ခဲ့၊ ချိုချိုလေးနော်”

ပူတင်းက ခေါင်းကုတ်ပြီး ပြန်ထွက်ကာမှ ကြယ်စင်တို့က
လည်း အလှအယက်မှာတော့သည်။

“ဟိုလေ အခု မျိုးနိုင်က ဘယ်မှာလဲဟင်”

မရဲတရဲလာမေးသော စောသဉ္ဇာကိုကြည့်ပြီး သုံးယောက်စလုံး
မေဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မေဦးက အရှိန်မသေသေး။ ငိုချင်း
အကြီးကြီး ချပစ်လိုက်သည်။

“မျိုးနိုင်ရေ... နင်ဘယ်မှာလဲတဲ့ မေးနေတယ်ဟဲ့၊ လာဖြေ
လှည့်ပါဦး”

canteen မှ လူတွေအားလုံးကတော့ သိပ်ချစ်တတ်ကြသည့်
မေဦးတို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်ကို တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။
သို့သော် ဒါရိုက်တာ မေဦးနောင်ချို ရိုက်ကူးပြီး ကိုယ်တိုင်ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်ထားသော ဇာတ်ကွက်တစ်ခုပင်။

ထိုမှဆက်၍ နောက်ဆက်တွဲအကျိုးရလဒ်တစ်ခုကတော့
တက္ကသိုလ်ပရဂျက်အတွင်း သိပ်ချစ်ကြသည့် ချစ်သူစုံတွဲတစ်တွဲ
ပေါ်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပျောက်

မခံ ချစ်ကြသည်။ ချစ်သူမိန်းကလေးက ချစ်သူယောက်ျားလေးအပေါ် ခွဲဆိုးဆိုးတတ်သည်။ ချစ်သူယောက်ျားလေးကလည်း ခွင့်လွှတ်သည်။ ပြီး နားလည်ထားသည်။ ထိုသူတို့ကား မျိုးနိုင်နှင့် စောသဉ္ဇာဟူ သတည်း။

‘ငါက အတည်မှတ်နေတာကွ’

‘အေးလေ... မေဦးက ငါ့အင်္ကျီတောင် နပ်ချေးကပ်သုတ် သွားသေးတယ်’

မေဦးက အံ့ထွဋ်စကားကြောင့် တဟီးဟီးနှင့် အရှက်ဖြေ ရယ်လိုက်သည်။

‘ပြန်မပြောပါနဲ့ဟဲ့၊ ရှက်စရာကြီး’

‘ဪ... ရှက်တတ်သေးတယ်’

အံ့ထွဋ်က ခပ်စွဲစွဲလေးပြန်ပြောလိုက်လျှင် မေဦးမှာ ဘာမှန်း မသိ အရှက်သည်းသွားရသည်။ အံ့ထွဋ်မှာလည်း သူ့စကားကြောင့် တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားသော မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး လှုပ်ခတ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

‘အလိုက်မသိတာက ကျော်စွာ၊ ငါက ရယ်ချင်မှာစိုးလို့ မျက်နှာကြီး အတင်းတည်ထားရတာကို ဘေးကနေလာပြီး ငိုချလိုက် ငိုချလိုက် လုပ်နေတယ်’

ကြယ်စင်စကားကြောင့် အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။

‘မသိဘူးလေကွာ၊ အတည်ကြီးလုပ်နေတာကိုး’

‘မျိုးနိုင်ကရော ဘာဖြစ်သေးလဲ’

သီဟနှင့် သီရိ ချစ်သူများဖြစ်သွားကြပြီးနောက်မှာ ဒီရှစ်ယောက် သည် အရင်ကထက် ပိုနွေးထွေးလာကြသည်။ တကယ့်ငယ်ပေါင် ကြီးဖော် သူငယ်ချင်းအရင်းများလို ရင်းနှီးလာကြသည်။

‘မျိုးနိုင်က ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့အဆော ရှေ့လာပြီးတော့ စောသဉ္ဇာက သူ့ကို မချစ်နိုင်ပါဘူးပြောလို့ လာ တယ်၊ ဒါပဲလေ’

‘ဟင်... ဒါဆို စောသဉ္ဇာက ဘယ်လိုယုံသွားတာလဲ’

‘ယုံအောင် လုပ်ရတာပေါ့၊ ကိုကြီးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် က အထူးကုဆေးခန်းဖွင့်ထားတယ်လေ၊ အဲဒါနဲ့ သူ့ကို အကျိုး အကြောင်းပြောပြပြီး ကူညီခိုင်းရတာပေါ့’

‘ကူညီတယ်နော်၊ ငါသာဆို ကူညီမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှုပ်ရှုပ် ယှက်ယှက်’

မေဦးက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဟုပြောသည့် သူရကို မျက်စောင်း လှည့်ထိုးလိုက်သည်။

‘အမလေး... သူကလည်း မကူညီချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အတင်းပြောရတာပေါ့၊ ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး၊ ပတ်တီးနေရာအနံ့ ပတ်ပြီး တစ်ပတ်လောက် အခန်းတစ်ခန်းမှာ နေရုံလေးပါပေါ့၊ အရမ်း ပြောလွန်းတာနဲ့ စိတ်ရှုပ်ပြီး ကဲ... လုပ်... လုပ်လို့ ပြောတာ’

‘စောသဉ္ဇာက လိုက်ချသွားရောလား’

‘အေးပေါ့... သူလိုယုံသွားတာက တကယ့်အထူးကုဆေးခန်း မှာဆိုတော့၊ အဲမယ်... ဆန်ပြုတ်တောင် သူကိုယ်တိုင် ခွဲတာ၊ သိလား’

မေဦးက သူ့ဇာတ်ကွက်ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြန်ပြောပြ နေခြင်းဖြစ်သည်။

‘တော်တော်ညဏ်များတဲ့ မိန်းကလေးတွေကွ’

‘အေးလေ... ငါတောင် ကြားညှပ်ပါသွားသေးတယ်’

သီဟက သူရရဲ့စကားကို ထောက်ခံရင်း အဟုတ်ကြီးမှတ် ကာ သူ့ချစ်သူကို ချောရကြောင်း ပြောပြသည်။

‘နင်တို့က ငါ့ထက်စာရင် အများကြီးတော်ပါသေးတယ်၊ သူရက အတော်ကြောင်တာဟ၊ ငါက နင်တို့လို dialogue လည်း မကောင်း၊ action လည်း မကောင်းတော့ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေး နေရပါ တယ်ဆိုမှ ဘာတွေလေးပြောမှန်း မသိဘူး’

နွေဇင်က ဖော်ဆောင်လိုက်၍ သူရ ရှက်သွားသည်။

‘ဟုတ်လား၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ’

‘ဟဲ့... ဘာတဲ့၊ ဪ... သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာတဲ့’

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

သူရက အားလုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဟားကြပြန်သည်။

‘ငါဆိုလိုတာကကွာ၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့၊ သိတယ်
မလား၊ သူတို့လေးယောက် ပြောပုံက မျိုးနိုင်က တမလွန်ပဲ ကူးပြောင်း
သွားသလိုဆိုတော့...’

‘အေးလေ... အဲဒီပုံစံပဲ’

သူရ စကားကို ကျော်စွာလဲ ထောက်ခံပေးလိုက်သည်။

‘ဪ... ဒါနဲ့ ရက် ၂၀ ဘောင် ရှိသွားပြီနော်’

‘ဘာကိုလဲဟ၊ ဪ...’

အစမရှိ အဆုံးမရှိနှင့် ကျော်စွာက အစဖော်ပေးလိုက်သဖြင့်
ပြန်လည်းအမှတ်ရသွားကြသည်။

‘အေးလေ... ဆုမြတ်ကလည်း တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်
ဘူး’

မေဦးက နည်းနည်းတည်းငြိမ်သွားကာ ပြောလိုက်သည်။

‘နင် ရှိုးတော့မယ်ပေါ့’

‘အဲမာ... ငါ့ဘက်မှာ (၁၀)ရက်ကျန်ပါသေးတယ်နော်’

အံ့ထွဋ်ကတော့ အဲဒီ (၁၀)ရက်ကို မကုန်လွန်စေချင်တော့ပါ။

ဘယ်သူမှ မရှုံးမနိုင်ဘဲ ပွဲလေးကို ပြီးသွားစေချင်သည်။ အခုအချိန်
မှာ အနိုင်လိုချင်တဲ့အတ္တများလည်း သူ့မှာ မရှိတော့။ ယခင်က မေဦး
၏ ဆောင့်ကြားကြားနိုင်ပုံများက မြင်ပြင်းကတ်စရာများ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်
အခုချိန်မှာ ချစ်စရာကောင်းနေခဲ့သည်။

□ □ □

စိုးလမြတ်

အခန်း(၁၄)

‘ဟာ... အံ့ထွဋ်၊ သွားပြန်လဲစမ်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ မိန်းကလေး
မွေးနေ့မှာ ဘာကြီးဝတ်လာတာလဲ၊ gentleman ဆန်ဆန် ဝတ်လာစမ်း
ပါ’

‘တော်ပါပြီ အစ်မရယ်၊ အဲဒီ gentleman ဆန်ဆန်ဆိုတာ
ကို ဘောင်းဘီပြသွားပြီးကတည်းက ရှောင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’
အံ့ထွဋ်၏ ခပ်ရွံ့စကားကြောင့် အားလုံး ဝါးခနဲရယ်ချလိုက်
သည်။

‘ကဲပါ... သွားလဲစမ်းပါ’

‘ဘာဖြစ်လဲဟ’

‘လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် ဝတ်နဲ့’

‘နေဦး... ဒါဆို ငါ့အဖေရဲ့ လည်ကတုံးနဲ့’

‘နင် ငါ့ကို ရွံတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါဆို ဘာဝတ်ရမလဲ’

‘အဖြူဝတ်နဲ့၊ အပေါ်က ကုတ်အဖြူနော်’

မေဦးက ကိုကြီး ခဏရန်ကုန်လာတုန်း ကားယူပြီး အံ့ထွဋ်
ကို လာခေါ်တာဖြစ်သည်။ အံ့ထွဋ် ပြန်တက်ပြီး အင်္ကျီလဲနေတုန်းတွင်
မေဦးက အိမ်ကိုလျှောက်ကြည့်လိုက်သည်။

စိုးလမြတ်စာပေ

‘အိမ်က တော်တော်လှတယ်နော်’
 ‘ဟဲ့... ဟိုပုံက အံ့ထွဋ်ငယ်ငယ်ကပုံလား’
 မေဦးက အတွင်းသိ အစင်းသိ ကျော်စွာကို မေးလိုက်သည်။
 ‘မသိဘူးဟေ... အံ့ထွဋ်နဲ့ ကိုလင်းထွဋ်က ရုပ်ချင်းခပ်ဆင်ဆင်
 ရယ်၊ ဒီလသားအရွယ်က ဘယ်သူပုံမှန်း မေးတောင်မကြည့်ဖူးဘူး’
 မေဦးက ဆိုဖာခုံလေးရဲ့ ဘေးခုံလေးမှာ တင်ထားတဲ့ လသား
 အရွယ် ကလေးလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ငယ်ပေါင်း
 ကြီးနော် ကျော်စွာတို့က ဒါ ဘယ်သူပုံမှန်း သေချာမသိပေမယ့်
 မေဦးကတော့ သိသည်။ အဲဒီ လေးဖက်သောကန်နေတဲ့ ကလေးဟာ
 အံ့ထွဋ်မှတစ်ပါး မည်သူမျှမဖြစ်နိုင်ပေ။
 ‘မေဦး ငါတို့ ဝတ်တာရော အဆင်ပြေရဲ့လား’
 ‘နင်တို့က အရေးမကြီးပါဘူး ဘာဝတ်ဝတ်’
 ‘ဟာ... တော်တော်တရားတာပဲ’
 ‘ဟုတ်တယ်၊ အခု နင်တို့သွားမှာက သူငယ်ချင်းလေ၊ ချစ်သူ
 မှမဟုတ်တာ’
 မေဦးက ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်နေရင်း ကျော်စွာကို လှည့်
 မကြည့်ဘဲ ဖြေလိုက်သည်။ အံ့ထွဋ် အဝတ်လဲပြီး ဆင်းလာတော့မှ
 မေဦးမှာ ကျေနပ်သွားရသည်။
 ‘ဒါမှပေါ့ အံ့ထွဋ်ရဲ့’
 ‘နေပါဦး... အခု နင်ဘို့ ဘာနဲ့လာတာလဲ’
 ‘မေဦးကားနဲ့လေ’
 ‘အဲဒါဆို ငါက ကားယူရဦးမှာလား’
 ‘နင့်သဘောပဲ၊ ယူချင်ယူ မယူချင်နေ’
 ‘မယူတော့ဘူး၊ အပြန် ငါ့ကိုဝင်ပို့ပေး’
 ‘ပို့ရမှာပေါ့၊ ကျော်စွာတို့လည်း ရှိသေးတယ်လေ’
 ‘အဲဒါဆို ခဏ ငါ့အမေ ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ တော်ကြာ
 ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူပြန်လာလို့ ငါမရှိရင် ပွမ်နေဦးမလဲ၊ ဖုန်းဆက်ရဦးမယ်’
 အံ့ထွဋ်ကိုကြည့်ပြီး မေဦးမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းထားရ
 သည်။ ကြည့်ပါဦး... အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို
 ချစ်ချယ်ရတယ်လို့၊ မေဦးတို့အိမ်မှာဆိုလျှင် ကိုကြီးက ည အိမ်မှာ
 မအိပ်ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားအိပ်တာတို့ ရှိပြီးသား။ မိဘနှင့်
 သားသမီးကြားမှာ ဘာမှမယုံစရာ မရှိ။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း
 လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားသည်။
 အခု အံ့ထွဋ်က သူ့အမေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ခွင့်တောင်းရတယ်
 လို့။ တကယ့်အထူးအဆန်းပင်။ အံ့ထွဋ် ဖုန်းချလိုက်တော့မှ မေဦးက
 ရွံပြီး မေးလိုက်သေးသည်။
 ‘ခွင့်ပြုလား’
 ‘အင်တင်တင်နဲ့ပဲ၊ အရမ်းတော့ ခိုးမချုပ်စေနဲ့တဲ့၊ ဆုမြတ်
 မွေးနေ့ဆိုလို့ ခွင့်ပြုတာ၊ ဆုမြတ်နဲ့ဆို အိမ်က သဘောတူပြီးသားလေ’
 အံ့ထွဋ်က ဘာရယ်မဟုတ် ပြောလိုက်တာဆိုပေမယ့် မေဦး
 ကတော့ ဝမ်းနည်းသွားသလို ရင်ထဲ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ကြီး ဖြစ်သွား
 သေးသည်။ ဆုမြတ်ဆိုတာ အိမ်နဲ့တောင် ရင်းနှီးပြီးသား။ မိဘတွေ
 ကိုယ်တိုင် သဘောတကျရှိတယ်ဟု မေဦးက ယူဆလိုက်သည်။
 တကယ်တမ်း အံ့ထွဋ် ဆိုလိုတာက ဆုမြတ်ချိုဆိုတာ ဒီအိမ်
 ရဲ့ မိသားစုဝင်ဖြစ်လာမည့်သူ၊ လင်းထွဋ်ညီနှင့် ဆုမြတ်ချိုဟာ မိဘ
 သဘောတူထားပြီးသော တရားဝင်ချစ်သူများ။ ဒါကြောင့် အမေဖြစ်သူ
 က ခွင့်ပြုတာ။ ဒီသဘောကို ဆိုလိုတာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်မှန်
 ကိုမသိတဲ့ မေဦးက တစ်မျိုးယူဆလိုက်သည်။
 တွေးနေရင်း သတိရလာတော့ အားလုံးက ဆင်းသွားကြပြီး
 ကားနားပင် ရောက်လုပြီ။ မေဦးက သတိဝင်လာပြီး ကားဆီအပြေး
 သွားလိုက်သည်။
 အားလုံးထဲမှာ အံ့ထွဋ်နဲ့ မေဦးက သီးခြားဖြစ်နေလေသည်။
 ဖိုးလပြည့်စာပေ

ထို့ကြောင့် အားလုံးက ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်ကြတော့သည်။
ထိုအခါမှ မေဦး လန့်သွားသည်။ အရင် အံ့ထွဋ် ဝတ်ထားတုန်းက
ကိုယ်နဲ့ဘာမှမဆိုင်တဲ့ အရောင်။ အခု သူလဲခိုင်းတော့မှ အဖြူနှင့်
သွားတူနေသည်။

အံ့ထွဋ်ကလည်း အဖြူရောင်ဂါဝန်လက်ပြတ်လေးအပေါ်မှ
အလှပဝါလေးခြုံထားသော မေဦးကို သတိလက်လွှတ် ငေးနေမိသည်။

‘ဟိုလေ ငါက စိတ်လောနေတာ၊ ဟို အဆောင်ခဏပြန်
မလို့၊ ပစ္စည်းတစ်ခုကျန်ခဲ့လို့ စောသေးတယ်မလား’

‘အေး... ပြန်ချင်ပြန်လေ’

မေဦးက ကားကို အဆောင်ဘက်ပြန်ကွေ့လိုက်သည်။ ရှက်
လိုက်တာ။ အများအပြင်မှာ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ငါ့ကိုက
ရည်တာ။ သူဟာသူ ဘာဝတ်ဝတ်ပေါ့။

‘ခဏလေးစောင့်နော်၊ အခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်’

မေဦးက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး တွေ့ကရာသာ ကောက်ဝတ်
လိုက်တော့သည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်က ဒီပွဲမှာ မင်းသမီးမှ
မဟုတ်တာ။ ဘာအတွက် လှဖို့လိုမှာလဲ။

မေဦး ပြန်ဆင်းလာတော့ အားလုံးက ဝိုင်းအပြစ်တင်ကြ
သည်။

‘ဟယ်... ဘာလို့လဲလိုက်တာလဲ’

‘...အေးလေ... ဂါဝန်လေးက လှတဲ့ဟာကို’

‘ဟိုလေ ပခုံးမှာ ပြနေလို့ဟ၊ အဲဒါနဲ့ လဲလိုက်တာ’

အံ့ထွဋ်မှာတော့ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ ပခုံးပြတယ်ဆို
တာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်ပါ။

‘နင်... လုပ်ဖို့မကောင်းဘူး မေဦး’

‘ဟဲ... ငါဘာလုပ်လို့လဲ’

‘နင်... လုပ်သက်ပြန်လဲလိုက်တာမလား’

‘ဟယ်... နောက်တောင်ကျနေပြီလား မသိဘူး’

မေဦးက အံ့ထွဋ်အမေးကို ပြန်မဖြေဘဲ စကားလွဲလိုက်သည်။

‘မထွက်သေးနဲ့ဦး မေဦး၊ နင် ခုနကဂါဝန် ပြန်လဲ၊ မလဲရင်

ငါ အဲဒီပွဲ မသွားဘူး’

‘အံ့ထွဋ်ကလည်း ကပ်လိုက်တာဟယ်၊ အင်္ကျီက ပြနေပြီ၊

ဘယ်လိုလုပ်ဝတ်လို့ရတော့မှာလဲ’

‘အဲဒါဆို ငါမသွားဘူး၊ ဆင်းတော့မယ်’

‘နေ... နေပါဦးဟယ်၊ ငါက သူများတွေ တစ်မျိုးမြင်ကုန်

မှာစိုးလို့ပါ၊ နင် နားလည်ပါတယ်ဟယ်’

‘ဘာမှမဖြစ်ဘူး’

‘ကူညီပါဟယ်၊ နောက်တစ်ခါ နင်ဘာခိုင်းခိုင်း ငါလုပ်မယ်

လေဟယ် နော်၊ ဟဲ့... နော်’

အံ့ထွဋ် မတတ်သာ။ အတင်းတိုးလျှိုးတောင်းပန်နေတဲ့ သူ့ကို

လည်း မကြည့်ရက်တော့။ သူနဲ့ဆိုလျှင် တင်းမာတဲ့နှလုံးသားဟာ

ဘာကြောင့် အရည်ပျော်သွားတတ်မှန်း မသိပေ။

Rainbow restaurant သည် ကားလမ်းဖျားမှာသာ ဆိုင်ခန်း

ရယ်လို့ ရှိတာမဟုတ်ပေ။ ခြံဝင်းကြီးနဲ့တည်ရှိတာ ဖြစ်သည်။ ခန်းမ

အတွင်းတွင် မဟုတ်။ အပြင်မြက်ခင်းပြင်၌လည်း ဧည့်ခံပွဲလုပ်၍

ရသည်။ အခု မေဦး စီစဉ်ထားတာက ပထမဦးဆုံး ခြံဝင်းထဲမှာ

ခေတ္တဧည့်ခံပြီး လူစုံမှ ဖဲကြိုးဖြတ်၍ ခန်းမဖွင့်မှာဖြစ်သည်။

‘ဟော... ရောက်လာပြီလား’

ဆုမြတ်က ကြိုရောက်နှင့်နေသည်။

ဒီ restaurant ဟာ မေဦးရဲ့အဒေါ်၊ မေမေရဲ့ညီမဖြစ်သော

အန်တီနီယောကျား ပိုင်ဆိုင်သောဆိုင်၊ မေဦးတို့က ဦးပေါက်ကြီး ဟုခေါ်သော အန်တီနီယောကျားသည် အရမ်းသဘောကောင်းပြီး မေဦးတို့မောင်နှမကိုလည်း ချစ်သည်။ ကလေးမရကြတာမို့ သားသမီး မရှိတဲ့ ဦးပေါက်ကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် မေဦးတို့ကို တကယ့်သား သမီးအရင်းလိုကို ချစ်တာဖြစ်သည်။

ညနေ ၆:၀၀ ဖြစ်၍ မီးကို ခပ်မှိန်မှိန်လုပ်ထားသည်။ သိပ် မကြာခင် ဖိတ်ထားသည့်ဧည့်သည်များ ရောက်ရှိလာလျှင် စတင် ကြေငြာလိုက်သည်။

‘ဒီပွဲလေးဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့သူငယ်ချင်း ဆုမြတ်ချီရဲ့ မွေးနေ့ ပွဲလေး ဖြစ်ပါတယ်။ လူစုံပြီဆိုရင်ဖြင့် မွေးနေ့ခန်းမကို ဖွင့်တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်’

လက်ခုပ်သံများ ထွက်လာသည်။ ဆိုင်ပတ်လည်က မှန်များ ဖြစ်သဖြင့် ကန့်လန့်ကာ ဖဲသားနှင့်ဖုံးထားသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်... မွေးနေ့ခန်းမကို ဖွင့်လှစ်ပေးမှာကတော့ ကိုအံ့ထွဋ်ညိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်’

အမှန်မှာ အလှပိတ်ထားတာ ဖြစ်သည်။ သော့တွေ ဘာတွေ နှင့် ခတ်ထားခြင်းလည်း မဟုတ်။ တံခါးနှစ်ဖက်ကို ဖဲပြားနှင့် လှအောင်ချည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အခန်းကို ဖဲလိုက်ကာများနှင့် ပိုးထားသဖြင့် လိုက်ကာများကိုဖယ်မှ အတွင်းကိုမြင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အံ့ထွဋ်က မေဦးကမ်းပေးသော ကတ်ကြေးလေးကို လှမ်းယူ လိုက်သည်။

‘မွေးနေ့ရှင်နဲ့အတူဖွင့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်’

အံ့ထွဋ်က တိခန့်ညှပ်ချလိုက်လျှင် ဘေးမှ အလှဆင်ထား သော အဖြူရောင်ဖဲလိုက်ကာများကလည်း တဖြည်းဖြည်းဘေးရောက် သွားပြီး မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မွေးနေ့ရှင်ကို မြင်ရသည်။

အပြင်အဆင်များက ဧည့်သည်ကို မှင်တက်အံ့သြစေသည်။

မိုးပျံအသည်းပုံပူဖောင်းများက လေထဲမှာလွင့်နေပြီး မျက်နှာကြက်မှ ယန်ကာ၏ လေအားကြောင့် လေထဲမှာ လွင့်ကစားနေကြသည်။

အံ့ထွဋ်ရော ဆုမြတ်ပါ ဒီလောက်ပြင်ဆင်ထားမည် မတွေးမိ ခဲ့။ သာမန်မွေးနေ့ပွဲလောက်ဟုသာ ခန့်မှန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခန်းမ ရှေ့ဆုံးတွင် ရွှေရောင်စာလုံးနှင့် ကြွရွှေဖောင်းအိမ်အောင် ဖောက်ထား သည့် မွေးနေ့ရှင်အမည်။ ထို့နောက် ဧရာမမွေးနေ့ကိတ်ကြီး။

‘ဒီမွေးနေ့ပွဲကို စီစဉ်ပေးသူကတော့ ကိုအံ့ထွဋ်ညိုပဲ ဖြစ်ပါ တယ်ရှင်’

‘ဟေး... ဝေး... ရှိ... ဖြောင်း... ဖြောင်း...’

မေဦး စကားအဆုံး၌ လက်ခုပ်သံများ ဆူညံစွာပေါ်ထွက်လာ သည်။ အံ့ထွဋ်ကတော့ ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူပြောတာ ဟုတ်မှ မဟုတ် တာ။ ဒီမွေးနေ့ပွဲကိုလုပ်ဖို့ သူငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်တောင် မစိုက်ထုတ် ခဲ့ရ။

‘မွေးနေ့ကိတ်ကို မွေးနေ့ရှင်နဲ့ ကိုအံ့ထွဋ်တို့ အတူတကွလှီး ကြမှာဖြစ်ပါတယ်ရှင်’

အံ့ထွဋ်နှင့် ဆုမြတ်တို့ မွေးနေ့ကိတ်ဆီသို့ ရောက်လာသဖြင့် စင်ပေါ်မှ announcer မေဦးနှင့် ဝေးသွားသည်။

‘အံ့ထွဋ် မေဦး ဒီလောက်လုပ်ထားတာ ငါအံ့သြတယ်’

‘အေးလေ... အကုန်အကျလည်း နည်းမှာမဟုတ်ဘူး’

‘တကယ်သာ ယောက်ျားတစ်ယောက်က အဲလိုလုပ်ပေးရင် ငါပြန်ကြိုက်လိုက်ပြီ’

‘ငါ့ကို ကြိုက်နေပြီလား၊ ငါ့အစ်ကိုတော့ ငုတ်တုတ်မေ့ပြီ’

‘လန်ကြိုက်ဆိုကတည်းက ဖီလင်မလာတော့တာ’

‘ဟား... ဟား... ဖီလင်လာလို့လည်း မရပါဘူး၊ ကိုကြီး ကို လှမ်းတိုင်လိုက်မှာ’

မွေးနေ့ကိတ်ကို ကွယ်၍ အံ့ထွဋ်နှင့် ဆုမြတ် စကားပြောနေ ကြသည်။

‘မွေးနေ့ကိတ် စတင်လှီးတော့မှာပါ’

‘ဖြောင်း... ဖြောင်း...’

မေဦး သတိပေးလိုက်တော့မှ အံ့ထွဋ်နှင့် ဆုမြတ် သတိရသွားသည်။ ဆုမြတ်က မွေးနေ့ကိတ်ကို ပရိသတ်များအား လိုက်ခွဲနေသည်။

အံ့ထွဋ်အနီးသို့ မေဦး ရောက်လာသည်။ အံ့ထွဋ်က မေဦးကို ဖြစ်နိုင်သမျှ ရှောင်သည်။ မဟုတ်ရင် အနီးလာပြီး နင့်မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာ၊ ဆုမြတ်ကို မျက်လုံးရွန်းရွန်းစားစားနှင့်ကြည့်ဆိုတာက ပါသေး။ ထိုအခါမျိုးတွင် အံ့ထွဋ်က အော်ရယ်ပေးလိုက်သည်။

‘ဟဲ့... ပြီးရင် နင် သီချင်းဆိုရမယ်နော်’

‘ငါ သီချင်းမဆိုတတ်ဘူးဟ’

‘ဘာ မဆိုတတ်ရမှာလဲ’

‘အေးဟာ... အေး၊ အဲဒါဆို ပြီးရော’

‘ဆိုမယ်ပေါ့’

‘အေးပါဆို’

မေဦး အားတက်သွားပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် စင်ပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ ဆုမြတ် မွေးနေ့ကိတ်ခွံပြီးလျှင် မေဦးက နောက်ထပ် အစီအစဉ်ကို ကြေညာလိုက်သည်။

‘ဒုတိယအစီအစဉ်အနေနဲ့ မွေးနေ့ရှင်ကို တေးသီချင်းနဲ့ ဂုဏ်ပြုမယ့်အစီအစဉ် ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဖြောင်း...ဖြောင်း... ဖြောင်း...’

‘ဂုဏ်ပြုချင်သူအားလုံး လာရောက်သီဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ပထမဦးဆုံး ဂုဏ်ပြုသီဆိုမယ့်သူကတော့ အံ့ထွဋ်ညှို့ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်’

လက်ခုပ်သံများနှင့်အတူ အံ့ထွဋ် စင်ပေါ်ရောက်လာသည်။

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်သူငယ်ချင်း ဆုမြတ်အတွက် သူ့ဘဝ အမှတ်ရစေမယ့် သီချင်းတစ်ပုဒ် သီဆိုပါမယ်’

စိုးလပြည့်စာပေ

အံ့ထွဋ် စကားပြောအပြီး မေဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါ ကျေနပ်ပီတိပြုံးများနှင့် ကြည့်နေသည်။ နင့်ရင်ထဲမှာ အရမ်း ကျေနပ်နေလား မေဦးရယ်။

အံ့ထွဋ်က key boardသမားဆီသွားပြီး တီးတီးလေး ကပ်ပြောသည်။ keyboardသမားက ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်းကုတ်သည်။ အံ့ထွဋ်က ဘာကပ်ပြောလိုက်သည် မသိ။ သဘောတူလက်ခံသွားသည်။

တီးလုံးသံ စတင်ထွက်လာသည်။ မေဦး အနည်းငယ်အံ့သြသွားသည်။ တီးလုံးသံက အနည်းငယ်ထူးခြားနေသည်။

‘ဟိုဘက်ခြံထဲက ကြက်ဖနဲ ကျုပ်ကြက်မနဲညား သူတို့ ချစ်ခြင်းရဲ့အချစ်သက်သေ အိမ်မှာ ဥတစ်လုံးကျ၊ ဟိုဘက်ခြံကကောင် ပုကွကွ စကားပြော ဘုကျကျ ကျုပ်ခြံထဲက ဥကို လာပြီးမ’

အံ့ထွဋ် အားလုံးကို ဆုကြည့်လိုက်တော့ မေဦးမှလွဲ၍ အားလုံးက လက်ခုပ်တွေ တဖြောင်းဖြောင်းတီးကြသည်။ တချို့ဆို လိုက်၍ပင် ဆိုကြသည်။ မေဦးက ရစရာမရှိအောင် မျက်နှာပျက်ယွင်းနေသည်။ အံ့ထွဋ်ကတော့ မသိ။ သီချင်းဆုံးအောင် စွတ်တင်ပြီး ဆက်ဆိုနေသည်။

သီချင်းဆုံးသွားသောအခါ သဘောတကျ ရယ်သူများရှိသလို ပြုံးကြသူများလည်း ရှိသည်။ မေဦးကို လှမ်းကြည့်တော့ နေရာ၌ မရှိတော့။ ကြယ်စင်တို့ကိုသာ တွေ့ရသည်။

စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်။

စိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း(၁၅)

‘ငါလည်း ငါရတဲ့သီချင်း ငါဆိုတာပဲဟ’
‘.....’

‘အခု မေဦးက အဆောင်ပြန်သွားတာလား’
‘.....’

‘စိတ်ဆိုးသွားတာလား’
‘.....’

‘ဘာနဲ့ပြန်သွားတာလဲ၊ ကားကိုတော့ ထားခဲ့တယ်’
‘.....’

‘ငါ့ကို စကားပြောဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူးလား’
အားလုံးက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကြယ်စင် မပြောနှင့်။

သူ့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပင် ပါးစပ်မဟာကြ။

‘ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ ချေးငုံထားတာလား’
ဘာသံမှထွက်မလာ။

‘တိ... တိ... တိ...’

ကြယ်စင်က ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် ဖုန်းဖွင့်လိုက်သည်။

‘ဟယ်လို... ကိုကြီးလား’
‘.....’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး၊ တအားမူးနေလို့လား’
‘.....’

စိုးလှည့်စာပေ

‘ဟုတ်ကဲ့... အဲဒါဆို အဆောင်ရှင်ကို ပြောလိုက်ပါ့မယ်’
‘.....’

‘ကားရော ကိုကြီး၊ ကားက ဒီမှာ’
‘.....’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး၊ ငါ့ပဲနော်’

ကြယ်စင် ဖုန်းပိတ်လိုက်လျှင် နွေဇင်က မေးလိုက်သည်။

‘ကိုနေဦးဆီကလား’

‘အေး... မေဦး မူးနေလို့ ပြန်မပို့တော့ဘူးတဲ့’

‘မေဦးက ဘာလို့မူးတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား’

အံ့ထွဋ်က ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

‘သတင်းသွားမေးကြမယ်လေ၊ သူက ခေါင်းခဏခဏ

မူးတတ်လို့လား’

‘အံ့ထွဋ် နင့်ဟာနင် နေလို့မရဘူးလား’

‘သူ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားလို့’

‘သိရင်ပြီးရော’

နွေဇင်က သီဟကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘သီဟ... နင့်ကို ဘယ်ပို့ရမှာလဲ’

အလာတုန်းက အံ့ထွဋ်အိမ်မှာ လေးယောက်စုကြတာမို့ သီဟ

ကြီးတော်အိမ်ကို မသိ။

‘မပို့နဲ့... ငါ့အိမ်သာ မောင်း၊ လမ်းလည်း မသင့်ဘူး၊ သီဟ

မင်း ဒီည ငါ့အိမ်မှာပဲ အိပ်လိုက်တော့၊ သူရနဲ့ ကျော်စွာက ငါနဲ့

တစ်လမ်းတည်းပဲ၊ ငါ့အိမ်သာမောင်း’

‘နင့်အိမ်သာက ဘယ်မှာလဲ’

သီဟမေးတာကို အံ့ထွဋ်က ဝင်ဖြေတာကြောင့် နွေဇင်က

မြင်ပြင်းကတ်ကတ်နှင့် မေးလိုက်သည်။

‘ဟာကွာ... ငါ့အိမ်၊ ငါ့နန်းတော်၊ အဲဒါပြောတာ’

စိုးလှည့်စာပေ

နေ့စဉ်က အံ့ထွဋ်တို့အိမ်ရှေ့၌ ချပေးခဲ့ပြီး ဆက်မောင်းသွားသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ကရော ငါ့ကို စကားမပြောတော့ဘူးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သီရိတို့သုံးယောက်က တင်းနေတော့ ငါတို့လည်း မပြောရဲလို့ပါ’

‘မင်းကတော့ သီရိနဲ့ယူပြီးရင် မယားကြောက်ကြီးဖြစ်တော့မယ်’

ဝင်ရင်းပြသော သီဟကို အံ့ထွဋ်က နိမိတ်ဖတ်လိုက်သည်။

‘စိတ်တော့ အတော်ဆိုးသွားတာကွ၊ မင်း ဒီဇာတ်လမ်းကို မြန်မြန်သိမ်းလိုက်ပါတော့ အံ့ထွဋ်ရာ’

‘အေးကွာ... စိတ်မောလွန်းလို့’

‘သွားပြီ... အံ့ထွဋ်၊ သီဟ သွားပြီ’

သူရနှင့် ကျော်စွာက အံ့ထွဋ်နှင့်သီဟကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။

‘အံ့ထွဋ်... ငါ့ကြီးတော်ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ဦးမှ’

‘အေး... ဆက်လော၊ မင်းလက်ထဲက ဘာလဲ’

ခြံထဲမှာ မှောင်နေတာမို့ ကောင်းကောင်းမမြင်ရပေ။

‘ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာလေ၊ သီရိတို့ကို ရိုက်ပေးတာ’

‘မေဦး မပါဘူးလား၊ ရိုက်တဲ့အထဲမှာ’

‘ဘယ်လိုလုပ်ပါမှာလဲ၊ မေဦး ပြန်သွားပြီးမှ ရိုက်ကြတာ’

‘သူ announce လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ မရိုက်ဘူးလား’

‘မရိုက်ပါဘူး၊ ဓာတ်ပုံဆရာ ရှိတာပဲ၊ သူ ရိုက်မှာပေါ့’

အိမ်ထဲလည်း ဝင်ရင်း သီဟလက်ထဲမှ Digital Camera ကိုယူပြီး ကလိလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုတော့ မရှိ။ လွှင့်ပစ်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်နေမိတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်နော်။

အံ့ထွဋ်က lecture ကို စိတ်မဝင်စား။ ဘောပင်ကို လှည့်ကစားရင်းက စိတ်က အဝေးကို လွှင့်နေသည်။

‘ဟေ့ကောင်... အံ့ထွဋ်၊ မင်းကို ဆရာကြည့်နေပြီ၊ ပါမောက္ခအချိန်ကွ၊ စိတ်ကို လန်းထားစမ်းပါ’

‘အေးကွာ... စိတ်တွေ လွင့်နေတယ်ကွာ၊ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိဘူး၊ ဆရာကိုတော့ အားနာပါတယ်’

lecture ပြီးလို့ အပြင်ထွက်လိုက်မှ စိတ်က လန်းဆန်းသွားသည်။

‘အံ့ထွဋ် ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ပြီးရင် paper ချိန်ရှိသေးတယ်ကွ’

‘ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ငါ အောက်ခဏဆင်းဦးမယ်’

သူ အောက်ဆင်းမည်အပြု အပေါ်တက်လာသော ကြယ်စင်ကို တွေ့လိုက်လျှင် ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော် မေဦးက ပါမလော။

‘ကြယ်စင် ညီမလေး’

‘ဘယ်က ညီမလေးလဲ၊ နင့်အဒေါ်နဲ့ ငါ့ဦးလေးနဲ့ ညားတာနဲ့၊ နင့်နဲ့ ငါနဲ့က အမျိုးတော်ရောလား’

‘ညီမလေးကလည်း ‘နဲ့’တွေများလိုက်တာ မေဦးရော’

ကြယ်စင်က အံ့ထွဋ်အမေးကို မဖြေဘဲ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

‘ကိုကိုအတွက် ထမင်းချိုင့်လာဖို့တာ၊ အတန်းချိန်ပြီးရင် လာခဲ့နော်၊ အတူတူစားမယ်’

‘အင်းပါ သီရိရဲ့’

အံ့ထွဋ်က ကြင်နာနေကြသော သီရိနဲ့ သီဟကို အမြင်ကတ်လာသည်။

‘သီရိ ငါ့အတွက်ရော မပါဘူးလား’

ကျော်စွာက ပြိတီတီရှုပ်နဲ့ သီရိကို လှမ်းစသည်။

‘ကြယ်စင်ကို မေးလေ’

‘ဟာ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကြယ်စင်က ငါ့အတွက် ထည့်လာတာလား၊ ဒါဆို နေ့လယ်စာ ပိုက်ဆံမကုန်တော့ဘူးပေါ့’

‘ငါ့မှာ နင့်ကို ချေးကျွေးလို့ပဲ ၊မယ်’

‘ဝေါ...’

‘ဪ... ဒါလေးပြောတာနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သိရိတို့ ပိုတာလေးကို ချေးငှားပြီးကျွေးမယ်လို့ ပြောတာပါ’

‘တော်ပါပြီ၊ မစားတော့ပါဘူး’

ကျော်စွာက ဆလံပြပြီး ပြန်ဝင်သွားသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘဲ ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုထုတ်ပြီး ဖတ်နေသော နွေဇင်နားကို သူရက ကပ်သွားသည်။

‘တော်တော်ကြိုးစားတယ်နော်၊ ရတဲ့အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အပတ်တကုတ်ကြိုးစားနေတာပဲ’

နွေဇင်က သူရကို မျက်လုံးပင့်ကြည့်ပြီး ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်နေသည်။ သူရ အသည်းယားသွားသည်။

‘ဘာစာအုပ်လဲ’

‘ဝတ္ထုစာအုပ်’

‘ဝတ္ထုစာအုပ်တော့ သိတာပေါ့၊ ဘယ်သူရေးတာလဲ’

‘မင်းသိခံတော့ မဟုတ်ဘူး’

အံ့ထွဋ်က ဘေးရောက်နေသလိုကြီးဖြစ်နေရာ ကြယ်စင်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ကြယ်စင်... မေဦး ကျောင်းမလာဘူးလား’

‘လာမှာပေါ့’

‘နင်တို့နဲ့အတူ မလာဘူးလား’

‘လာရအောင် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း’

‘ဝင်ရော မခေါ်ခဲ့ဘူးလား’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ဟာ... စကားတွေများလိုက်တာ၊ ငါတို့ အတန်းတက်တော့မယ်’

‘ဒါဆို မေဦး ကျောင်းချိန်ပျက်ကုန်ပြီပေါ့’

‘နင် စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး၊ မေဦး ကျောင်းပျက်တာ နင် ဝမ်းချုပ်တာလောက်တောင် မဆန်းဘူး’

ဘာမှလည်း မဆိုဘူး။ အံ့ထွဋ် ကျောင်းပေါက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အတန်းလည်း မတက်ချင်၍ မေဦးကို စောင့်ရင်း လာထိုင်နေမိသည်။ ထိုစဉ် အရှေ့ လာရပ်သောကားကို အမှတ်မထင်လိုက်ကြည့်မိသည်။ မေဦး ကားပေါ်က ဆင်းလာမှ တအံ့တသြဖြစ်သွားမိသည်။

‘ဟာ... မေဦး’

မေဦးကို လိုက်ပို့တာက မေဦးအစ်ကိုတော့ ဟုတ်ပုံမရ။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းရင်းနှီးလွန်းနေသည်။ မေဦး ကားပေါ်မှဆင်းတာတောင် ဖြစ်နိုင်လျှင် သူကိုယ်တိုင် ချီချတော့မည့်အတိုင်းပင်။

‘မေဦး’

‘မေဦး လှမ်းကြည့်တော့မှ အံ့ထွဋ်သတိထားမိသည်။ မျက်လုံးတွေကလည်း နီပြီး မျက်နှာက ဖောင်းအစ်နေသည်။ မေဦးက သူမြင်တော့ မျက်နှာတင်းသွားသည်။

‘ဘယ်သူလိုက်ပို့တာလဲ’

‘ဘယ်သူပို့ပို့ပေါ့’

‘နင့်အစ်ကို မဟုတ်ဘူး’

‘ငါ့ရည်းစား’

‘တကယ်လား’

‘နောက်စရာမဟုတ်ဘူး’

အံ့ထွဋ် မေဦးနောက်သို့ ဆက်မလိုက်ဖြစ်တော့။

ရပ်နေသည့်နေရာမှာတွင် ပြိုလဲသွားမတတ် ယိုင်နဲ့နေသည့် နှလုံးသားနှင့် ငုတ်တုတ်မေ့နေမိဆဲ။

□ □ □

စိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း(၁၆)

‘ဪ... ဒေါက်တာမင်းလွင်ခေါင်ကို ပြောတာဖြစ်မယ်’
‘ရည်းစားတင် ဘယ်ကမလဲ၊ မိဘချင်း စကားပြောပြီးသား’
‘စေ့စပ်ပြီးသား ဆိုပါတော့ဟယ်’

အံ့ထွဋ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ စိတ်ထဲကနေ ဖျောက်ဖျက်
ပစ်လိုက်လျှင် ဒီလောက်ခံစားရမည် မဟုတ်။ အခုတော့ သီရိ၊ နွေဇင်
နဲ့ ကြယ်စင်စကားကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

‘အဲဒီလူက လိုက်ပို့တာဟာ၊ မေဦး ဝတ်တဲ့ အဝတ်တွေက
လည်း တစ်ခါမှ သူဝတ်တာ မတွေ့ဖူးဘူး’

‘ဪ... နင်ကလည်း အဲဒီလူမှာ ညီမရှိတယ်လေ၊
အဆောင်မပြန်ဖြစ်တော့ သူညီမအဝတ်ကို ဝတ်ရင်လည်း ဝတ်မယ်၊
ဒါမှမဟုတ် ဘော့စပ် အသစ်ပြေးဝယ်လိုက်မှာပေါ့’

‘အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူကလည်း ယုံယုံကြည်ကြည် အဲဒီလူလက်
ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာပဲလား’

‘ဟဲ့... ကိုနေဦးတည်းတဲ့အိမ်က ဒေါက်တာမြတ်ဇင်အိမ်
လေ၊ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ အဲဒီတော့ မိဘနဲ့ ညီမနဲ့ရှိတဲ့
မင်းလွင်ခေါင်ကို အကူအညီတောင်းရတာပေါ့’

‘အေးလေ... အဲဒီလောက်တောင် နင် မစဉ်းစားတတ်ဘူး
လား၊ နောက်ပြီး မေဦးက မူးလည်းနေသေးတယ်’

စိုးလမြည့်စာပေ

သီရိ ပြောလိုက်တော့မှ အံ့ထွဋ် တစ်စုံတစ်ခုပြောဖို့ သတိရ
သွားသည်။

‘အေး... အဲဒီမူးတဲ့ကိစ္စကို ငါပြောပါဦးမယ်၊ သူက
မိန်းကလေးတန်မဲ့ အရက်သောက်စရာလား’

‘အဲဒါ နင့်သမီး နင့်သွားပြောပါလား’

နွေဇင်က ရွဲ့ပြီး အံ့ထွဋ်ကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘အရက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘီယာပါ’

‘ဘီယာလည်း အရက်၊ ပိုင်လည်း အရက်၊ လူကို ရီဝေမူးစေ
တဲ့ ရာချည်းပဲ၊ အဲဒီ မေဦးကို ငါ ကျေကိုမကျေနပ်ဘူး’

‘သူကပဲ မကျေနပ်ဖြစ်ရသေးတယ်’

တကယ်စိတ်တိုတာ ကိုယ်တောင်မှ အိမ်ကလီအဆင့်က
တိုးပြီး ချစ်သူရည်းစားအဆင့်ရယ်လို့ မရှိသေး။ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့
မိန်းကလေး။ အင်း... အခုမှ ကိုယ့်နှလုံးသားက ဝန်ခံလိုက်ပြီဖြစ်
သည်။ သူ့မှာတော့ ချစ်သူရည်းစား၊ ဒီထက်တောင် ပိုသေး။ စေ့စပ်
ထားပြီးသားတဲ့။

‘ငါသွားတော့မယ်ဟာ’

‘နေဦးဟဲ့... ဒီမှာ မေဦး ပေးလိုက်တာ’

အံ့ထွဋ်က ကြယ်စင် လှမ်းပေးသော စာအိတ်ကို လှမ်းယူ
လိုက်သည်။ ထုတ်လိုက်တော့ ဆုမြတ်မွေးနေ့က ဓာတ်ပုံများဖြစ်သည်။
သူငယ်ချင်းဧည့်သည်တွေနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ပုံ၊ အံ့ထွဋ် သီချင်းဆိုနေတဲ့ပုံ၊
ကီတ်မုန့်နဲ့နေတဲ့ပုံ၊ နောက် မေဦး အစီအစဉ်ကြေညာနေသည့်ပုံ။
ရှားရှားပါးပါး မေဦးဓာတ်ပုံက တစ်ပုံတည်း။

အံ့ထွဋ်က မေဦးဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုသာ အိတ်ထဲကောက်ထည့်
လိုက်ပြီး တခြားဓာတ်ပုံတွေကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

‘ဘာပဲလဲ၊ နင့်ပုံလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုနေမပုံ၊ အိမ်မှာ ကြွက်ခြောက်ဖို့ ယူသွား’

မလို့

စိုးလမြည့်စာပေ

အံ့ထွဋ်စကားကြောင့် သူတို့ နည်းနည်းကြောင်သွားသည်။

‘ဘာလဲ... မေဦးကို ပြောတာလား’

‘အမေဦးလား၊ အဖေဦးလား ငါ မသိဘူး’

‘ဒီဓာတ်ပုံတွေ ယူသွားလေ၊ ဆုမြတ်ကို ပေးရမှာ၊ နင်ပဲ ပေးလိုက်တော့လေ၊ ပိုကူးထားပြီးသားပဲ’

အံ့ထွဋ် ဓာတ်ပုံတွေကို ပြန်လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ မေဦးဆီသို့ သွားမည်ပြင်လိုက်သည်။ အခုတလော မေဦးက သူနဲ့မတွေ့အောင် ရှောင်နေသည်။ အတန်းထဲက မထွက်၊ အရင်အတန်းမတက်ဘဲ အမြဲလွင့်နေသည့် မေဦးက အခုမှ ဇော်ဂျီဖိုင်သလို အတန်းထဲက မထွက်တော့။

မေဦး အခန်းရှေ့ရောက်တော့ မေဦးက စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့်။ အခန်းထဲမှာ မည်သူမျှမရှိ။ ထို့ကြောင့် မေဦး ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘မနက်ဖြန် ၃၀ ရက် လကုန်ပြီ’

‘.....’

‘ငါ မနက်ဖြန် ဆုမြတ်ကို အပြီးပြောမယ်’

‘.....’

‘မနက်ဖြန်ဟာ နောက်ဆုံးပဲ၊ ငါ့ကို သူ ငြင်းခဲ့ရင်လည်း နောက်ဆုံးပဲ၊ မငြင်းခဲ့ရင်တော့ နင့်ရဲ့ အောင်မြင်မှုပေါ့’

‘.....’

အခုအချိန်ထိ စကားပြန်ပြောဘဲ စိတ်ဝင်စားဖို့မကောင်းသော ဝတ္ထုကြိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေသည်။

အနီးကပ်မြင်ရသော မေဦး မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ရင်တွေ အဆမတန်ခုန်လာသည်။ ပါးပေါ်မှာ မွေးညင်းလေးတွေက စိမ်းမြဲနေသည်။ ဖြူသောအသားပေါ်မှ သွေးကြောများက ဖြာနေသည်။ တံတွေးကို မျိုချလိုက်သောအခါ ဂလုဆိုသည့် အသံကြီးက

နှစ်ယောက်တည်းရှိသည့် အခန်းထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အသံကြီးကြောင့် မေဦးက အံ့ထွဋ်ဘက်သို့ ဆတ်ဆန်လှည့်လာသည်။ စဝင်စတန်းက မကျေနပ်မှုများနှင့် စကားသံမှာ တင်းမာနေသော်လည်း ယခုအခါ အယောင်ယောင်အမှားမှ နှင့် စကားများက အစီအစဉ်မကျစွာ ထွက်လာသည်။

‘ဟိုနေ့က မူးလို့ အရက်သောက်တာလား’

အံ့ထွဋ် ကိုယ့်အမှားကိုယ် သိသည်။ ‘အရက်သောက်လို့ မူးတာလား’ ဟု ပြောရမည့်အစား ကပြောင်းကပြန်တွေ ဖြစ်ကုန်သည်။

‘အရက်သောက်ပြီး မိန်းကလေးဖြစ်တယ်နော်’

ဒုတိယအကြိမ် ထွက်လာတာကလည်း တလွဲကြီး။ သို့သော် အံ့ထွဋ် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ မေဦး မျက်နှာလေးတွင် ပြုံးရိပ်ထင်လာသည်။

‘လွဲနေတယ်နော်’

‘အင်း...’

မေဦးဆီမှ ‘အင်း’ဟူသော စကားလေးတစ်ခွန်းကို ရလျှင်ဖြင့် ဒီကမ္ဘာမှာ အံ့ထွဋ်လောက် ပျော်တဲ့သူ ရှိမည်မထင်။

‘ဘာအရက်၊ ဘာဘီယာမှ မသောက်ဘူး။ အားနည်းလို့ မူးတာ။’

‘ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးမယ်မလား’

‘ဟင့်အင်း...’

မေဦးက ‘ဟင့်အင်း’ဟု တုံ့ပြန်သော်လည်း တိုးလျှောင်သံများက အပြုံးလေးဆင်ထား၍ အံ့ထွဋ်က ‘အင်း’ဟူ၍သာ ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

‘အဲဒါနဲ့ ကောင်မက ပျော့သွားတယ်ပေါ့’

‘အဟိ...’

‘ရုပ်ကိုက ဟိုနေ့တွေတုန်းကတော့ သေမလိုရုပ်နဲ့’

‘အေးလေ... ငါတို့ကတော့ သူ့အတွက်နဲ့ မျက်နှာရှစ်ခေါက်

ချိုးလုပ်ပြီး တင်းထားလိုက်ရတာ’

ကြယ်စင်တို့အားလုံး မေဦးကိုကြည့်၍ မျက်စောင်းတထိုးထိုး

ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

‘ကိုမင်းလွင်ကိုတောင် သူမေးသေးတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ နင်တို့ ဘာပြောလိုက်လဲ’

‘နင်က ရည်းစားလို့ ပြောထားတယ်ဆို’

‘အေး...’

‘ငါတို့လည်း ပိုပိုသာသာထည့်ရတော့တာပေါ့၊ မိဘချစ်၊

စကားပြောပြီးသား ဘာညာပေါ့ဟယ်’

‘သူ ဘာပြောလဲ’

‘မျက်နှာက ဗုံးမှန်တဲ့မျက်နှာ ဖြစ်သွားရော’

‘ဟား... ဟား...’

တကယ်တော့ မေဦးနဲ့ မင်းလွင်ခေါင်ဆိုတာ သာမန်မိတ်ချေ

အဆင့်သာ။ မင်းလွင်ခေါင်က ဆန်းပြားချင်သော်လည်း မေဦးက

ရူးသလိုလို ပေါသလိုလိုလုပ်ပစ်တတ်တာပင်။

‘နင့်ဘက်ကို သူ စိတ်လည်နေပြီ’

နွေဇင်စကားကြောင့် မေဦး ပျော်သလိုခဲစားရသည်။ အ

အချိန်မှာ လောင်းကစားကိစ္စကြီး မနိုင်ရင် နေပါစေတော့။ ဆုမြတ်

က အံ့ထွဋ်ကို ‘ချစ်တယ်’ ဟု အဖြေပေးလိုက်မှာကိုပင် စိုးရွံ့နေမိသည်။

Reynold ဘောပင်လေးကိုကိုင်ရင်း ပြုံးစိစိဖြစ်နေသော မေဦး

ကိုကြည့်ရင်း နွေဇင်က ကြယ်စင်နှင့် သီရိကို မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟိတ်...’

‘အမလေး...’

သုံးယောက်စလုံး မေဦးနားနားကပ်အော်လိုက်သဖြင့် မေဦး

လန့်ပြီးထအော်လိုက်သည်။

‘လန့်လိုက်တာဟယ်’

‘လန့်မနေနဲ့၊ ငါတို့ ဘောပင်နုတ်မေးရင်၊ စကားတွေ တောင်

ချောက်မြောက်ရောက်ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ပြန်လည်းမပို့ရသေးဘူးဟ’

‘အေးလေ... ဘောပင်နုတ် စိတ်ညစ်နေလောက်ပြီ၊ ပြန်

ထက်မယ်’

‘ဟိတ်... အဲဒါ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ’

ကျော်စွာက ပြောလည်းပြော၊ လွတ်နေသည့် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်

မည်ပြင်လျှင်...

‘ရှု... တိုးတိုး၊ အဲဒီခုံမှာ မထိုင်နဲ့၊ အိန်ဂျဲလ် အဲဒီမှာ

ထိုင်နေတာ’

ကျော်စွာ ကုန်းကုန်းကွကွကြီးဖြစ်သွားသည်။

‘ဘာလဲ ဘောပင်နုတ်လား’

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ အိန်ဂျဲလ် ရှိသေးရဲ့လား မသိဘူး၊

အိန်ဂျဲလ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ အိန်ဂျဲလ်ကို ပစ်ပြီး စကားပြောမိတာ

ရှုပ်လွတ်ပါ၊ အိန်ဂျဲလ်ကို အလိုရှိပါတယ်၊ အိန်ဂျဲလ်ရှိသေးရင် ဝလုံး

ကြီးကြီးဝိုင်းပြပါ၊ အိန်ဂျဲလ် ရှိသေးရင် ဝလုံးကြီးကြီးဝိုင်းပြပါ’

မေဦးက အထပ်ထပ်အခါခါ ရွတ်ဖတ်နေသည်။ ဟုတ်လေ

လား၊ မဟုတ်လေလား မသိ။ မေဦးနှင့် ကြယ်စင် ကိုင်ထားသည့်

ယက်က ဝိုင်းလုံးအကြီးကြီးကို ဆွဲနေသည်။

‘မေဦး... အဲဒါဆို မေးပေးစမ်းဟာ၊ ဒီထိုင်နေတဲ့လူတွေထဲမှာ

မျိုးစာရှင်များ ပါလားလို့၊ ပါရင် အဲဒီလူရှိတဲ့နေရာဆီ ညှန်ပြပါလို့’

ကြယ်စင်က ထပြေးမည်ကြံသည်။

‘ဟိတ်... ကောင်မလေး၊ ထိုင်နေစမ်း၊ ဘာကြောက်နေတာလဲ’

ကျော်စွာက ကြယ်စင်ကို လှမ်းဟောကံသည်။ ကြယ်စင်က
ကျော်စွာကို လှမ်းမျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

‘လုပ်... မေး မေဦး’

‘ဒီထိုင်နေတဲ့သူတွေထဲမှာ ကျော်စွာဖူးစာရင် ပါရင် ညွှန်ပြ
ပါ။ မပါရင် ရပ်နေပေးပါ’

ဘောပင်လေးက တွန့်လိမ်တွန့်လိမ်နှင့် လျှောက်သွားသည်။
လျှောက်သွားသည့် အရပ်မျက်နှာက ကြယ်စင်ဘက်ကို ဦးတည်နေတာ
မို့ ကြယ်စင်က ရုတ်တရက်သည်။ ဘောပင်လေးက ကြယ်စင်ရှေ့
ရပ်သွားလျှင် ကျော်စွာက...

‘ဟေး... ဒါမှ အိန်ဂျယ်လေးကွ၊ မေဦး တစ်လက်စတည်း
မေးလိုက်စမ်း၊ ကြယ်စင်နဲ့ညားရင် ကလေးဘယ်နှယောက်ရမလဲလို့၊
ငါးယောက်နဲ့အထက်ဆိုရင် အိန်ဂျယ်ကို ပြုစုပစ်လိုက်မယ်၊ စည်းစိမ်
ကုန်ရင် ကုန်ပါစေ’

ကြယ်စင်က ရှက်လွန်း၍ ကျော်စွာကို ရိုက်ဖို့ပြင်သည်။
ကျော်စွာက ကြယ်စင် ထလိုက်တာနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကို ပတ်ဖြေ
လေတော့သည်။

အခန်း(၁၇)

ဆူညံသံများကြောင့် အကြည့်များက အံ့ထွဋ်တို့ဆီ ရောက်
သွားသည်။ ဆုမြတ်၏ ရိုက်ချက်ကြောင့် အံ့ထွဋ် ခေါင်းမှာ လည်ထွက်
သွားသည်။ အံ့ထွဋ်က ဆုမြတ်၏လက်ကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

‘နင်နဲ့တန်တာ အဲဒါပဲ အံ့ထွဋ်ညှိ’

‘နင် ရက်စက်လွန်းအားကြီးတယ်’

‘ငါ့လက်ကို လွှတ်’

‘မလွှတ်ဘူး’

အသံထပ်ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ မေဦးမှာ အံ့ထွဋ်ကို သနား
လာရင်း ဆုမြတ်ကို တဖြည်းဖြည်း မုန်းတီးလာမိသည်။

‘နင်နဲ့ မေဦးကြားမှာ ငါက စားစာနဲ့လာ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ငါရှင်းပြ...’

ဆုမြတ်အသံက ကျယ်လွန်းသဖြင့် မေဦး၏အသံကြား
လိုက်ကြရင်း အကြည့်များက မေဦးဆီ စိုက်ဝင်လာပြန်သည်။

‘အလောင်းအစားသာသာ အဆင့်လာ’

‘နင် အထင်မှားနေပြီ’

‘နင် ကစားချင်တိုင်း ကစားရအောင် ငါ အရပ်မဟုတ်ဘူး’

နီမြန်းလာသော အံ့ထွဋ်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မေဦး သနား
လာသည်။ မပြေးဆွဲမည့်သူ မရှိ။ အားလုံး ကြည့်နေစဉ်ကောင်းနှုန်းသာ
ကြည့်နေကြသည်။

‘နင့်ကိုယ်နင် သိပ်အထင်ကြီးနေတယ်မလား’
 ‘ငါ့ရှင်းပြတာလေးကို တစ်ဆိတ်လောက်’
 ‘တော်ပါတော့... နင့်ကို မယုံစားမိတာ ငါ အရမ်းကံကောင်း
 တယ် သိလား’
 ‘နားထောင်ပါဦး ဆုမြတ်ရယ်၊ တကယ်တော့ နင်နဲ့ငါနဲ့
 ဆိုတာ...’
 ‘ဘာလဲ သူငယ်ချင်းကို ခုတုံးလုပ်ပြီး လှည့်စားဖို့ကြိုးစား
 တာတွေ ငါသိသွားလို့လား၊ နင့်ကို ငါ ရွံတယ် အံ့ထွဋ်ညီ’
 အံ့ထွဋ်က ဆုမြတ်၏လက်ကို မလွှတ်။ တင်းကျပ်နေအောင်
 ဖိဆုပ်ထားသည်။ လွှတ်ပေးလိုက်ပါတော့လား အံ့ထွဋ်ညီရယ်။ နင်
 ဘာလို့ ဆက်အညံ့ခံနေရတာလဲ။
 ‘လက်ကိုလွှတ်လို့ပြောနေတယ်နော်’
 ‘မလွှတ်ဘူးဟာ၊ နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်’
 မေဦး ဆွေးသွားသည်။ ဒါဆိုရင် ရီဝေတဲ့အကြည့်မျိုးလေး
 တွေက ဘာတွေလဲ၊ အဲဒီအကြည့်တွေကြားမှာ စိတ်ယိုင်စပြုနေတဲ့
 အသည်းနှလုံးကတောင် ပြက်ရယ်ပြုချင်နေပြီ။ နင့်နှလုံးသားက သူ့၏
 မှာ ဆက်လက်ကျန်နေဆဲပေါ့။
 မြင်ကွင်းလေးကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်ကျနေသူတစ်ယောက်
 ၏ ရင်သည် ပူလောင်လွန်းလှသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် အံ့ထွဋ်တို့ရဲ့ရာသို့ ပါမောက္ခတွေပါ ရောက်ချ
 လာသည်။ အင်္ဂလိပ်စာပါမောက္ခက အံ့ထွဋ်တို့နှစ်ယောက်ကို ချောမော
 ပြီး ဌာနကိုခေါ်သွားရသည်။ ဌာနသို့ရောက်လျှင် ပါမောက္ခက...
 ‘ကာယကံရှင်မကျေနပ်ရင် အပြစ်ကြီးတယ် သား’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’
 ‘ကဲ... သမီးသဘောကရော၊ ဆရာတို့မေ့ကုန်မိ၊ ဆရာက
 လည်း အနုအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ရပါတယ် ဆရာ၊ သမီး ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ကျေးအေးပါ
 တယ် ဆရာ’
 ပါမောက္ခ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ခုနကတော့ အခုချက်ချင်း
 ပဲ တရားထစွဲတော့မလိုနှင့် လူလယ်ခေါင်မှာ ကျုံးအော်နေတဲ့
 မိန်းကလေးဟာ အခုအချိန်မတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပါပဲလား။
 အလွယ်တကူ ကျေးအေးတတ်သည့် လူငယ်သဘာဝကို ပါမောက္ခ
 နားလည်သွားသည်။
 ‘အေးလေ... သမီးက ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတော့လည်း...’
 ပါမောက္ခက ရှေ့မှလူငယ်နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း သဘော
 တကျ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 ‘ဟုတ်ပါပြီ... ကဲ... သားက သမီးကို တောင်းပန်လိုက်
 ပါ’
 ‘ဖြစ်ခဲ့တာတွေအားလုံးအတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ဆုမြတ်’
 ‘ရပါတယ် အံ့ထွဋ်ညီ၊ နောက် လမ်းမှာတွေ့ရင် သူငယ်ချင်း
 နော်’
 အံ့ထွဋ်နှင့် ဆုမြတ် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
 ၍ ပြုံးလိုက်သည်။
 ‘ကဲ... သား၊ မင်းက ကိုယ့်အလွန်မဖြစ်အောင် သမီးရဲ့
 မေ့ကုန်ဆရာတွေဆီ သွားပြီးတောင်းပန်လိုက်ပါ၊ ဆရာပါ လိုက်ခဲ့ပေး
 မယ်’
 ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ’
 အခုအချိန်တွင် အံ့ထွဋ် စိတ်ထဲ၌ ပြုံးလို့လည်းနေချင်သည်။
 လုပ်ကြံဇာတ်ထဲတွင် ဘုမသီ ဘမသီ ဆရာတွေပါ ပါကုန်ပြီး ဖြေရှင်း
 ရသည်။
 ပျော်လည်းနေသည်။ စခဲ့ပြီးမှ မြန်မြန်အဆုံးသတ်ချင်တဲ့
 ကိစ္စမို့ အခုလို ပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါ ရင်ထဲမှာ အင်မတန်ပေါ့သွားသည်။

သို့သော် စိတ်ထဲ၌ လေးလည်း လေးနေသည်။ တစ်ချိန်ချိန်
မေဦး ပြန်လည်သိရှိသွားခဲ့လျှင်...

ဒေါ်ညိုမမခမျာ ဆိုင်မဖွင့်ခင် ကျော်စွာတို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့်
သူသားဖြစ်ပုံကိုကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်လက်ညစ် ပြောဆိုနေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံးက မနေ့က သူနဲ့အတူမရှိဘူး
အန်တီ’

‘ကျွန်တော်သာရှိရင် အံ့ထွဋ် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး အန်တီ၊
ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မပြောဘူး’

‘ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဂိုဏ်းတစ်ခုခုက ဖြစ်လိမ့်မယ်၊
လက်ဝါးသိုင်းကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းလောကထဲက
လူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘ဟာ... ဒီကောင်တော့ လူကြီးကို နောက်နေတယ်၊ စိတ်ချ
လက်ချသာသွားပါ အန်တီ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ဒီကောင့်ကို မှဲ့တစ်ပေါက်
မစွန်းအောင် ကာကွယ်ပေးပါ့မယ်’

‘မင်းကြီးတော် ငါက မှဲ့တစ်ပေါက်စွန်းစရာလား’

‘အေးပါ... ကဲ... ဒါဆို အန်တီသွားတော့မယ်နော်’

ဒေါ်ညိုမမကြီး ထသွားတော့မှ ကျော်စွာက အံ့ထွဋ်ကိုကြည့်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

‘သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်တူလိုက်တာကွာ၊ ဆင့်ရိုက်ပုံများ ဘယ်
တုန်းကတည်းက အပြီးတွေနဲ့ အပီတွယ်ပစ်လဲ မသိဘူး’

‘ပြီးသွားတော့လည်း အေးသွားတာပေါ့ကွာ’

‘မေဦးကတော့ မင်းကို တော်တော်သနားနေတယ်’

‘ကဲ... မင်းဖြစ်ချင်တာဖြစ်သွားပြီ အံ့ထွဋ်၊ ပျော်လား’

အံ့ထွဋ် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းလိုက်သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

ပျော်စရာမပြောခင် ဒီလူညံ့စားမှုကြီးကို တစ်နေ့ မေဦး သိသွားမည်ကိုပင်
ကြိုတင်ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

‘တီးတောင်’

‘ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ အံ့ထွဋ် ခြံထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ’

‘ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ သူရ သွားဖွင့်ပေးစမ်းပါကွာ’

‘အေး... အေး...’

သူရ ခြံဝတောင် မရောက်။ ဘဲလံတီးနေသည့် မေဦးကို
တွေ့လိုက်လျှင် ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်ခေါက်
ပြီး အံ့ထွဋ်ကို ပြေးသတင်းပို့သည်။

‘အံ့ထွဋ်... မေဦးတို့ကွ’

‘ဟေ... ဟုတ်လား’

အံ့ထွဋ်ကလည်း မေဦးဆိုသည့်အသံကြားသည်နှင့် ထိုင်နေရာ
မှထပြီး ခုတင်ပေါ်ခုန်တက်လိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း ညည်းသံ
သွဲသွဲနှင့် နာတာရှည်ဝေဒနာသည်ပုံစံ ဖြစ်သွားသည်။

ကျော်စွာက အံ့ထွဋ်ကိုကြည့်ပြီး ‘သေမယ့်ရပ်’ဟု တိုးတိုး
လေးကပ်ပြောသည်။

‘နေမကောင်းဘူးလား၊ အဖျားပါ ကြီးလာပြီလား’

ဘယ်သူဟု နာခံစားမပါသော်လည်း အားလုံးက အံ့ထွဋ်ကို
ရည်ရွယ်မှန်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် ခုတင်ဘေး၌ရှိသော ကျော်စွာက...

‘ငါလား နေကောင်းပါတယ်၊ နာလေးနည်းနည်းစေးနေ...’

‘နင့်မေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အံ့ထွဋ်ကို မေးတာ၊ နင့်နာတာတော့
ဒီတစ်သက် မပျောက်ဘူး၊ နာတာရှည်ရောဂါဖြစ်နေတာ’

မေဦးက စကားကို ပိတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ကျော်စွာ ပါးစပ်
ပိတ်သွားသည်။

‘အေး... မောလိုက်တာဟာ၊ တက္ကစီနဲ့ လာတာ၊ လမ်းထိပ်မှာ
တင် ကားရပ်သွားလို့ ခြေကျင်လျှောက်လာရတယ်’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ဟုတ်ပါ့ဟယ်... မောလိုက်တာ’

‘ရေပေးစမ်းပါ သီဟ၊ ရေဆာလိုက်တာ’

နွေဇင်က သီဟကို ရေလှမ်းတောင်းသည်။

‘အင့်... သီရိ၊ မောနေပြီလား၊ နေပူထဲက လျှောက်လာရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ချွေးတွေလည်း စို့လို့’

သီဟက Freezer ထဲမှ ရေသန့်ဘူးသွားယူပြီး သူ့ချစ်သူ သီရိကို ပေးလိုက်သည်။

‘ဟဲ့... တောင်းတာ ငါ့ပါ သီဟရဲ့’

‘ဪ... နေပူထဲက လျှောက်လာတာချင်းအတူတူ သီရိလည်း သောက်ချင်မှာပေါ့၊ သီရိပိုရင် သောက်လေ’

‘ဪ... နင်က ဒီလိုလား’

နွေဇင်က သီဟကို လှမ်းပြီး မျက်စောင်းတချိတ်ချိတ်ပြောနေသော်လည်း သီဟက ခပ်အေးအေးသာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီလိုပဲ’

‘သေပေတော့’

ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ဒူးနှုတ်ထိုင်နေသော သီဟကို နွေဇင်က စတင်ပြီး ထုရိုက်လေသည်။ နောက် ကြယ်စင်၊ သူရ၊ ကျော်စွာတို့ကပါ ပိုင်းသမကြသည်။

‘ဟ... သေပြီဟ၊ ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ကပါ ပိုင်းသမတယ်ပေါ့၊ ခြေထောက်... ခြေထောက်တက်ဖိထားတယ်၊ မ,ဘက်လိုက်ပြီး မိုက်ဘက်ပါတဲ့ကောင်တွေ’

‘သေပေစေ’

‘အသေဆော်ပစ်’

ဝုန်းဒိုင်းအသံတွေက တော်တော်နှင့်မစဲ။ ထုရိုက်လို့ဝသွားမှ အားလုံးရပ်သွားကြသည်။

‘ကျပ်ကျပ်သတိထား၊ အရိုးတခြား အသားတခြားဖြစ်သွားမယ်’

‘နင်တို့က ငါ့ရည်းစားမို့လား၊ ငါ့ရည်းစားပဲ ငါတိုက်မှာပေါ့၊ နင်တို့ အလိုကရစိုက်စေချင်ရင် ကျော်စွာနဲ့ သူရကို ရည်းစားစကားပြောလိုက်၊ သူတို့ ချက်ချင်းပြန်အဖြေပေးလိမ့်မယ်’

‘ဟေး... ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ သီဟ ငါ့ပြာတာ မှန်တယ်’

‘ဒီတစ်ခါ နင်တို့ပါ အသေ’

နွေဇင်နှင့် ကြယ်စင်က ထုရိုက်မည်အပြု ကျော်စွာက...

‘ဟာ... နေကြဦး၊ ငါတို့ စာတ်လိုက်နှစ်ယောက် မတွေ့တော့ဘူး’

‘ဟာ... ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ’

အရိုက်ခံရမည်စိုးသောကြောင့် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သော ကျော်စွာက ကြယ်စင်၏ စိတ်ဝင်တစား ပြန်ပြောသည်ကိုကြားလျှင် သူရအား မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။

‘မိုးပြေးသွားပြီလား’

‘ဟာ... ပေါက်ကရ၊ သမီးရည်းစားတွေမှ မဟုတ်တာ’

‘ငါတို့ကွယ်ရာမှာ ကြိုက်နေကြရင် ကြိုက်နေမှာပေါ့’

‘အေးနော်... စဉ်းစားစရာပဲ’

‘တို့ အသေအချာ စစ်ဆေးရမယ်၊ ခြေသံလုံပါစေနော်၊ ဖွဖွလျှောက်’

ကျော်စွာက ဦးဆောင်ပြီး မလိုအပ်ပါဘဲ နံ့ထောက်အိုက်တင်နှင့် ဟိုကွယ်ဒီချောင်း လုပ်နေသည်။

‘အပူလောင်ဦးမယ် မေဦးရဲ့’

‘ရပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

‘နင် ဒါတွေ မလုပ်ဖူးဘူးမလား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘နင့်လက်တွေက သက်သေခံပါတယ်၊ နုအိနေတာပဲ’
မီးဖိုချောင်နားရောက်လာသော ကျော်စွာတို့က သေချာချောင်း
နားထောင်နေကြသည်။
‘သူတို့ ဘာလုပ်နေကြလဲ ကျော်စွာ’
‘နင်က မျက်စိမှိတ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ’
‘ဟိုလေ ငါ မကြည့်ရဲလို့’
‘အဲဒါဆို ပြောပြမယ်နော်၊ အံ့ထွဋ်ကလေး မေဦးလက်ကလေး
ကို လှမ်းယူလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ပွတ်လိုက်တယ်’
‘ဘာ... ဘာကိုပွတ်တာလဲ’
‘ဘာကိုပွတ်ရမှာလဲ၊ လက်ကိုင်ပါတယ်ဆိုမှ လက်ကိုပွတ်
မှာပေါ့’
‘ဪ... အေး... နောက်ပြီး ဘာလုပ်သေးလဲ’
‘နောက်ပြီး ကိုင်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ စုပ်လိုက်တယ်၊ အားရ
ပါးရပဲ’
‘ဘာတွေလဲ ကျော်စွာ’
‘မသိဘူး၊ ကြယ်စင်ရ၊ ငါတို့ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီ’
‘ဟင်... ဒါဆို မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့ တားဆီးသင့်ရင် တားဆီး
ရမှာပေါ့’
ကြယ်စင်က မှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး မီးဖို
ချောင်ထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားသည်။
‘နာတယ် အံ့ထွဋ်ရဲ့’
‘ဟိတ်... ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်’
ဘလိုင်ကြီးထအော်သော ကြယ်စင်ကို မေဦးနှင့် အံ့ထွဋ်က
လှည့်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။
ကျော်စွာတို့က နောက်မှပြေးပြီးဝင်လာသည်။
‘ဒီမှာ မေဦး ကြက်သွန်နီခွာရင်း လက်ထိသွားလို့ကွ’

စိုးလမြည့်စာပေ

‘အဲဒီတော့ နင်က ဘာလုပ်လိုက်လဲ အံ့ထွဋ်’
‘ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ လက်က သွေးတွေတအားထွက်နေတာ
သွေးစုပ်ထုတ်လိုက်တာပေါ့’
‘ကြယ်စင် နင် လာနောက်နေတာလား’
‘မဟုတ်... ဟို...’
မေဦး၏ အမေးကြောင့် ကြယ်စင်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့
နှင့် ကျော်စွာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
‘ကဲ... ရော့ ဒီမှာ ကြက်သွန်ဆက်ခွာ၊ ငါ မေဦးအတွက်
ပလာစတာ ပြေးယူဦးမယ်’
‘နေ... နေ... အံ့ထွဋ်၊ ငါ သွားယူမယ်၊ ဘယ်မှာထားလဲ
သာပြော’
ဒီအိမ်ထဲမှာ ပြေးဆော့လာခဲ့တဲ့ သူရက ဘယ်နေရာဟု ပြော
လိုက်တာနှင့် သိနေသည်။
‘ဧည့်ခန်းထဲက ဆေးဗီရိယံမှာ’
‘အံ့ထွဋ် နင်တို့ အိမ်ဖော်မထားဘူးလား’
‘ရှိတယ်... ဒီနေ့ ခွင့်ယူထားလို့ အိမ်မှာ ဘာမှမချက်ဘူး၊
အပြင်ထွက်စားကြမှာ’
အံ့ထွဋ်က သူရယူလာပေးသော hansaplast နှင့် မေဦး
လက်မှ အနာကို ကပ်ပေးသောအခါ အားလုံးမဲ့ရွံ့ကုန်ကြသည်။
‘နာသေးလား မေဦး’
‘ငါ့အနာက မဖြစ်လောက်လေးပါဟယ်၊ နင်သာ...’
‘ငါက ယောက်ျားပဲ မေဦးရဲ့၊ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်’
အကြင်နာတွေ ယိုဖိတ်နေကြသော အံ့ထွဋ်နှင့် မေဦးကို
ကြည့်ပြီး ကျော်စွာက...
‘အားကျလားဗျို’
‘အားကျပါတယ်၊ အားကျရင် ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

စိုးလမြည့်စာပေ

‘အားကျရင် ဓားရှလိုက်ပါ’

‘ဟဲ့... ဘာပြောတာလဲ’

‘နင် ဓားရှရင် ငါလည်း ပလာစတာကပ်ပေးမယ်’

ကျော်စွာက ကြယ်စင်အား လှမ်းနောက်သည်။

‘ဖွဟဲ့... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ နင့်ရှပါလား’

‘ငါရှရင် နင်က ကပ်ပေးမှာလား’

‘ကပ်ပေးမယ် ပါးစပ်ကို’

‘အောင်မယ်လေး... ချစ်စရာကြီး’

ကြယ်စင်က ကျော်စွာကို လှမ်းမျက်စောင်းထိုးပြီး မေဦးဘက် လှည့်မေးလိုက်သည်။

‘မေဦး နင် ဘာချက်နေတာလဲ’

‘ကြက်သားဆန်ပြုတ်လုပ်နေတာ၊ ဒီမှာ ချက်မယ့်သူလည်း မရှိတော့ တစ်ခါတည်း ဟင်းချက်ပေးမယ်လေ’

‘အေး... ကောင်းတယ်၊ အစမ်းချက်ပေါ့ဟယ်၊ freezer ထဲမှာ ဘာရှိလဲ’

မေဦးက freezer ကို ဖွင့်လိုက်ရင်း ကြယ်စင်ကို လှမ်းပြော လိုက်သည်။

‘ကြက်သားရှိတယ်၊ ပဲသီး၊ ခရမ်းသီး၊ ဖရုံသီးစိတ်ကလေး ရယ်၊ နောက် ဘာရှိသေးလဲဆိုတော့ ပုစွန် ဒါပဲရှိတယ်၊ အံ့ထွဋ် ဒီငှက်ပျောသီးတွေက အစိမ်းတွေပါလား’

‘အေး... ဖေဖေတပည့်တစ်ယောက် ပေးတာ၊ အခိုင်လိုက် ပေးတာဟ၊ ကျန်တာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ ငါလည်း မသိဘူး’

မေဦးက အသီးအနှံတွေကို ထုတ်လိုက်ပြီး ငှက်ပျောသီး အစိမ်းတွေကိုပါ ထုတ်လိုက်သည်။

‘ငှက်ပျောသီးအစိမ်းတွေကို ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... နင်တို့ကို ငှက်ပျောသီးဟင်းချို့၊ ငှက်ပျောသီး’

စိုးလပြည့်စာပေ

ဓားထောင်းနဲ့ ငှက်ပျောသီးပဲကုလားဟင်း ချက်ကျွေးမယ်၊ အဲဒါ မိအကျွမ်းကျင်ဆုံးဟင်းချက်နည်းတွေပဲ’

‘ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါဟယ်’

‘ဪ... စောင့်ကြည့်နေလိုက်’

ငရုတ်သီးထောင်းသူက ထောင်း၊ ပဲသီးလှီးသူက လှီးနှင့်

သူရက ငွေစင်နားကပ်သွားသည်။

‘ဆွေစင် နင် ပဲသီးလှီးတာ ရှည်ရှည်လေးတွေနော်’

‘ဪ... ပဲသီးဆိုမှ ဘယ်သူက ဝိုင်းဝိုင်းလှီးမှာလဲ’

‘ဒါပေမဲ့ ငါတွေ့သမျှထဲတော့ နင်လှီးတဲ့ ပဲသီးလေးတွေက ချစ်ဖို့အကောင်းဆုံးပဲ’

‘ဟာ... သူရ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိ၊ ကြယ်စင် စရ... ဒီမှာ သူရလေ...’

‘ဟေ့... ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်’

ထိုနေ့က သူရလည်း နွေစင်နှင့် အဆင်ပြေသွားသည်။

ကျော်စွာလည်း ကြယ်စင်နှင့် ဖိတ်စာတစ်ခြမ်း ရိုက်ပြီးသွားသည်။

အံ့ထွဋ်သာ မေဦး လက်နှင့်ထုဆစ်ထားသည့် ငှက်ပျောသီးဟင်းချိုးစုံ ကို အရသာခံပြီး ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ခဲ့။

□ □ □

စိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း(၁၈)

‘လုပ်ကွာ... မင်းတို့ကလည်း၊ မင်းတို့က အဆင်ပြေနေကြပြီ၊ ငါသာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာ၊ ကူညီပါကွာ’
ကျော်စွာ၊ သူရနှင့် သီဟက အထာကိုင်ပြီး အံ့ထွဋ်ကို လှည့်မကြည့်။ canteen ရှေ့မှဖြတ်သွားသော ကောင်မလေးတွေကို လိုက်ငမ်းနေကြသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ... ငါပြောတာလည်း ခေါင်းထဲထည့်ကြပါဦး’

အံ့ထွဋ် နောက်တစ်ကြိမ်ပြောတော့မှ သူရက အင်တင်တင် မျက်နှာပေးနှင့်...

‘အေးလေ... ရှောင်ပေးရသေးတာပေါ့၊ အပီနော်’

‘အေးပါကွာ... ငါ မင်းတို့ကို အပ်ပြုစုမယ်’

‘ဟာ... အကြီးမှာတော့ မကောင်းဘူး၊ အထဲဝင်မယ်’

‘အပြည့်အဝ ရှယ်ပြုစုမယ်လို့ ပြောတာ’

‘အိုကေ... အိုကေ... ဟိုမှာ လာတောင်လာနေပြီ’

ကျော်စွာက ကန်တင်းဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာသော မေဦး

တို့လေးယောက် မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။

‘ပူလိုက်တာဟာ၊ အအေးမှာမယ်ဟေ့’

‘အေး... ဟုတ်တယ် မေဦး၊ နာနတ်မစ်ရှိတ်ဟေ့’

ရိုးထဲပြည့်စာပေ

‘သီရိကလည်း အအေးက နောက်မှသောက်လည်း ရတာပဲ၊ ကိုကို သီရိကို ပြစရာရှိလို့’

‘ဟင်... ဘာလဲ’

‘လာ... လူမမြင်အောင် တိတ်တိတ်သေးပြမယ်’

‘ဘာလဲ ပေါင်ကပွေးကွက်လား၊ ပွေးရွက်နဲ့ နာနာတိုက်ပါ

ဆို’

‘ဟာ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ လာစမ်းပါဆို’

သီရိက သီဟဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့်

ပါသွားသည်။

‘ကြယ်စင် ဟိုဟာ နင်မြင်ဖူးလား’

‘ဘယ်ဟာလဲ’

‘ဟိုဟာပါဆို’

‘ဟိုဟာဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲလို့’

‘အဲဒီ ဘယ်ဟာက ဟိုဟာပါဆို’

‘အို... တော်တော့၊ မကြည့်တော့ဘူး’

ကြယ်စင်က စိတ်မဝင်စားစွာ အအေးမှာဖို့ လှမ်းပြင်လိုက်

သည်။

‘ဟာ... ကြယ်စင်ကလည်း၊ အဲဒီ ကျော်စွာရဲ့ ဟိုဟာက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်ဟ၊ ငါတို့တောင် အတင်းတောင်းကြည့်ထားတာ၊ သူက လူတိုင်းမပြဘူးနော်၊ ချစ်တဲ့သူပဲ ပြတာ၊ လိုက်ကြည့်လိုက်’

အံ့ထွဋ် စကားကြောင့် ကြယ်စင် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ကျော်စွာ ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ အံ့ထွဋ်က သူရကို မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။

‘နွေစင်’

‘ဘာလဲ... နင်ကရော ဘာပြဦးမလဲ’

ရိုးထဲပြည့်စာပေ

‘ငါ့မှာ ပြစရာမရှိပါဘူးဟာ၊ ဟို ငါ သွေးသွားစစ်မလို၊
လိုက်ခဲ့ပါလား’

‘ဘာလဲ... ကူးစက်ရောဂါလား၊ ကာလသားရောဂါလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ B ပိုး ရှိ မရှိ စစ်မယ်၊ နင်လည်း
စစ်ကြည့်ပေါ့၊ မရှိရင် ကာကွယ်ဆေးထိုးထားရတာပေါ့၊ ဒါမှ တို့ဆီက
ပေါက်တဲ့ဥက ဘီပိုးကင်းစင် ပြုံးပျော်ရွှင်နေမှာလေ’

‘နင်သာဥ၊ ငါ မဥဘူး’

‘အတူတူဥရမှာပဲဟာကို’

‘ကဲ... တော်ပါတော့၊ လိုက်ခဲ့ဆို လိုက်ခဲ့ပါမယ်’

‘ဒါမှ တို့မောင်ကြီးတော့’

မိန်းမလျာပုံစံနှင့် ထွက်သွားသော သူရကို နွေဇင်က ဗိုက်
ခေါက်လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။

‘ကဲ... အလျှိုလျှိုတော့ ထွက်သွားကြပြီ အံ့ထွင်ရေ၊ ကဲ...
နင်ပြောချင်တာ ပြောတော့’

‘အစ်... နင်သိတယ်’

‘အဲဒီပုံစံက ရာစုနှစ်အလယ်ပိုင်းတုန်းကပါ’

‘အဟဲ... ဒါဆိုလည်း ပြောတော့မယ်’

‘မမလေး ဘာသောက်မလဲ၊ အစ်ကိုလေးရော’

အားယူပြီး ပြောမယ်ကြံကာမှ သာသနာဖျက်က ရောက်လာ
သည်။

‘ဒီမှာ ဟေ့ကောင်၊ သေချာမှတ်သွား’

အံ့ထွင် စကားကြောင့် ပူတင်းက စာရွက်နှင့် ဘောပင်ကို
ထုတ်လိုက်သည်။

‘သံပရာသီး အလုံး ၅၀ ကိုညှစ်ပြီး ကြံ ၅ ချောင်းနဲ့ရော၊
ပြီးရင် ဟလူဒါနဲ့ပေါင်း၊ နောက် အုန်းသီး (၂)လုံးကို ခြစ်ထည့်ပြီး
လာဖို့၊ နှစ်ခွက်စာနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျသလောက်ရှင်းမှာလား’

‘ရှင်းမယ်၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်’

ပူတင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

‘ဘာတွေမှာလိုက်တာလဲ အံ့ထွင်ရယ်’

‘မြန်မြန်မလာအောင်လေ၊ လုပ်ပလေ၊ ၁၊ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး’

မေဦးက အံ့ထွင်ကို မျက်စောင်းလှလှလေး ပေးလိုက်သည်။

‘ငါ နင့်ကို လေးလေးနက်နက် ပြောစရာရှိတယ်’

‘လေးလည်း လေးမယ်၊ နက်လည်း နက်မယ်ဆိုတော့

အင်း...’

‘မနောက်နဲ့ဟာ’

အံ့ထွင်က ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ပြောနေ၍ မေဦး ဆက်
မနောက်ဖြစ်တော့။

‘ငါ နင့်ကို ချစ်မိနေပြီ မေဦး၊ စဉ်းစားပေးဟာနော်’

‘ငါ့မှာ ချစ်သူရှိပြီးသားဆိုရင်ရော’

‘လွင်မင်းခေါင်လား’

‘ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပေါ့’

‘ရည်းစားလောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ယောက်ျားမှ မဟုတ်
တာ၊ သူ့ကိုဖြတ်ပြီး ငါ့ကိုချစ်ပေါ့’

‘တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ’

‘ဟာ... အဖြေပေးလိုက်ပြီနော်’

‘ရွဲ့ပြောတာဟဲ့’

‘မသိဘူး၊ အတည်ပဲ’

‘ခင်လက်စတောင် ပြတ်သွားမယ်နော်’

မေဦး ခြောက်လိုက်တော့မှ အံ့ထွင် ပြန်လျှော့လိုက်သည်။

‘အင်းပါ... အဲဒါဆို ဘယ်နေ့လဲ ပြောဟာ၊ အကြာကြီး

မစောင့်နိုင်ဘူး’

‘သေလိုက်ပါလား’

‘ပြောပါဟာ နင်ကလည်း၊ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး မေတ္တာထားတယ်ဆိုတာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပါ’

‘ကဲပါဟယ်... လျှာရှည်တော်မူလိုက်တာ၊ လာမယ့် စနေနေ့ဟယ်’

‘အိုကေ...’

အံ့ထွဋ် ကျေနပ်သွားသည်။ စနေနေ့ရောက်ဖို့က သိပ်မလိုတော့။ ဒီနေ့ပဲ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်နေပြီ။

မေဦးအတွက် အဖြေက အသင့်ရှိနေပြီးသား။

သူမနဲ့လုံးသားကို ဆက်ပြီးလိမ်ညာရန် မသင့်တော့။ ပုတ်သင်ညှိသာ လုပ်လိုက်တော့မည်ဟု။

ဒီနေ့ စနေနေ့မို့ အံ့ထွဋ်နှင့်တွေ့ရန် မေဦးက ထွက်လာခဲ့သည်။ ချိန်းဆိုထားသောနေရာရောက်လျှင် အံ့ထွဋ်ကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ ကြယ်စင်၊ နွေဇင်နဲ့ သီရိက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ မေဦးက အံ့ထွဋ်ကိုကြည့်ပြီး နာနာကျင်ကျင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါ ပထမဦးဆုံး ချစ်ခဲ့ရသူမို့ ပို၍ဖြေမဆည်နိုင်။ လုပ်ရက်လိုက်လေခြင်းလို့ တွေး၍ ပိုဝမ်းနည်းမိသည်။

‘မေဦး ထိုင်လေ’

‘အင်း... ထိုင်ရမှာပေါ့’

မေဦးက အံ့ထွဋ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ပျော်နေလား’

‘နင်မှ အဖြေမပေးသေးတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ပျော်နိုင်မှာလဲဟာ’

မေဦး နင့်မျက်နှာက ဖောင်းအစ်နေတာပဲ’

အံ့ထွဋ်၏ မျက်နှာကိုပင် လာထိမတတ် အစိုးရိမ်ကြီးစွာ ပြောဆိုနေသည့်ပုံစံကို မြင်လိုက်တော့ မေဦးက အကျယ်ကြီး အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် ရယ်သံက အသက်မပါ၊ ခြောက်ကပ်လွန်းလှသည်။

‘မေဦး နင် ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ငါလား၊ နင်ကရော ဘာဖြစ်တယ်လို့ထင်လဲ’

‘ဘယ်လိုလုပ် ပြောတတ်မှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ’

မေဦးက အံ့ထွဋ်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလာသည်။

‘နင်ပျော်မယ်ဆိုတာ ယုံပါတယ်’

‘နင်က ချစ်တယ်ဖြေမှ တကယ်ပျော်မှာ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်ပျော်တာ ငါ့ကို အနိုင်ရလိုက်လို့၊ နင် သိပ်မှန်းတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမက အလောင်းအစားပွဲမှာ ကျရှုံးသွားတဲ့အပြင် နင့်အပေါ်မှာတောင် အကြင်နာတွေယိုဖိတ်ခဲ့သေးတာကိုး’

အံ့ထွဋ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

‘မဟုတ်ဘူးလို့ မငြင်းနဲ့နော်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟုတ်နေတာကိုး’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါရှင်းပြဦးမယ်’

‘ဘာတွေနဲ့ လှည့်စားချင်သေးတာလဲ အံ့ထွဋ်’

‘ငါရှင်းပြတာ နားထောင်ပါဦး မေဦးရယ်’

‘တော်ပါတော့ အံ့ထွဋ်’

မေဦး ငုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ အံ့ထွဋ် မျက်နှာ၌လည်း မျက်ရည်များနှင့် စိုစွတ်၍၊ မလှမ်းမကမ်း၌ထိုင်နေသော ကြယ်စင်၊ နွေဇင်နှင့် သီရိတို့ကလည်း ထရပ်လိုက်ကြသည်။

‘နင်ဟာ ကြောက်ဖို့သိပ်ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ အံ့ထွဋ်၊ အပြီးသိပ်ကြီးပြီး အဆိပ်ပြင်းလွန်းတယ်၊ ကြယ်စင်နဲ့’

နောက်တွဲကိစ္စမှာ ဒီလောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်မထားဘူး

‘အဲဒါတွေ ပြီးသွားပါပြီဟာ’

‘ပြီးခဲ့တာတွေကို နင် မမေ့နိုင်ခဲ့တာလေ’

‘အခု နင့်ကို ငါ တကယ်...’

‘ချစ်တယ်လို့ ပြောမလို့လား’

အံ့ထွဋ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ လေညှင်းတွေ ခုတ်နေပြီးမှ

မုန်တိုင်းက ဘာကြောင့်ရောက်လာတာလဲ။

‘ငါ့မုန်းနေတယ် အံ့ထွဋ်၊ အဲဒါ ငါ့အဖြေပဲ’

မေဦးက ပြောပြီးသည်နှင့် ထပြန်ဖို့ ပြင်သည်။ အံ့ထွဋ်က

လက်ကိုဆွဲထားလိုက်သည်။

‘နင့်ပါးကို ငါ့လက်နဲ့ရိုက်ဖို့ ရွံ့နေတယ်၊ ငါ့လက်ကို လွှတ်

လိုက်’

အံ့ထွဋ် လက်ကို ဖြေပေးလိုက်သည်။

ငိုနေတဲ့ ချစ်တတ်တဲ့နလုံးသားကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပြီလား။

‘ငါ့ကို သိရီ စကားမပြောတော့ဘူးကွ’

‘အေးကွာ... ငါ့လည်း ကြံရာပါဆိုပြီး...’

‘ငါ့လည်း ဘာထူးမှာလဲကွာ၊ အလိုတူအလိုပါတဲ့’

ကျော်စွာ၊ သူရနဲ့ သီဟက အံ့ထွဋ်ကို အပြစ်မတင်သော်

လည်း တဖျစ်တောက်တောက်ဖြစ်နေကြသည်။ လုံးဝအတွေ့မခံတော့

တာနို့ လက်မှိုင့်ချနေကြရသည်။

‘ဘာဆိုလဲကွာ’

‘မေဦး နယ်ပြန်သွားပြီ’

‘ဟာ... စာမေးပွဲ နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာလေ’

‘မဖြေတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်ကွ’

‘တစ်နှစ်အောက်သွားမှာပေါ့’

‘ဘယ်ကသိတာလဲ’

‘မျိုးနိုင်လေကွာ၊ စောသညာနဲ့ ကြည်သွားတဲ့ ကောင်လေ၊

မေဦး ကျောင်းမလာတော့လို့ ငါ့ကို လာမေးတာ’

‘ငါတို့က မျိုးနိုင်လောက်တောင် မသိဘူးပေါ့’

အံ့ထွဋ်ကတော့ လူနှင့်စိတ် မကပ်သလို ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်နေသည်။

‘ဟာ... ဟိုမှာ သိရီတို့ လာနေတယ်’

သိရီတို့သုံးယောက်က အံ့ထွဋ်တို့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။

ကျော်စွာက ကြယ်စင်ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကြယ်စင် ရှေ့ဆက် သွားလို့မရ။

‘ပြတ်ပြီလို့ ပြောထားပြီးသား ကျော်စွာ’

‘နင့်ဘက်က တစ်ဖက်သတ်ဖြတ်လို့ရမလား’

‘အားလုံးကို ငါ တောင်းယန်ပါတယ်၊ ဒီပြဿနာမှာ ဒီကောင် တွေ မပါဘူး၊ ငါနဲ့ ပေါင်းသင်းတာ မကြိုက်ဘူးဆိုရင်လည်း ငါ ဒီကောင်တွေနဲ့ မတွေ့တော့ဘူး’

သူတို့လည်း သူတို့ သူငယ်ချင်းအတွက် မုန်းနေလိမ့်မည်ဆို တာကို ခံစားလို့ရပါသည်။ အံ့ထွဋ် သူတို့ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီအရွယ်ဟာ အချစ်ကို ရူးရူးမိုက်မိုက် ကိုးကွယ်တဲ့အရွယ်လို့ ပြောချင် ပြောကြပါစေ။ သူကတော့ အချစ်မရှိသည့်အရပ်၌ မနေချင်။ စချစ် နဲ့ကတည်းက အဆုံးထိဆက်ချစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

‘ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် စကားပြောရအောင်၊ နင့်နားမှာ ငါ့ကို မရှိစေချင်လည်း ငါ ရှောင်ပေးမယ်၊ စာမေးပွဲဖြေဖို့ ၃ ရက်ပဲလိုတော့ တယ်’

အံ့ထွဋ်ညှိ

အခန်း(၁၉)

အံ့ထွဋ် မေဦးရှိရာမြို့သို့ လိုက်သွားပြီး နေ့စဉ် မေဦးအိမ်သို့ ရောက်သွားတတ်မြဲ။ ထိုမြို့၌ ဦးလေးလူပျိုကြီးရှိသဖြင့် သူ့အိမ်၌ ခေတ္တနေသည်။ မေဦးနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံတိုင်း မေဦးက လှည့်သွား တတ်သည်။ အံ့ထွဋ်ကလည်း အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ အိမ်ရှေ့၌ သွားစောင့်ကြည့်နေဆဲ။

နောက်တော့ အိမ်သားများပင်မက ပတ်ဝန်းကျင်ပါ သိလာ သည်။ မြို့က ကျဉ်းသဖြင့် မေဦး၏အကြောင်းများက ပျံ့နှံ့နေလေ သည်။ ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘဲ ပြန်လာကြောင်း၊ မိဘများက ဘယ်လိုမေးမေး မဖြေကြောင်း ပြန်ကြားရသည်။

အချစ်ပေးလို့ အချစ်မရတာ ဘယ်ဝဋ်ကြွေးတွေလဲ မေဦးရယ်။

‘ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ စာမေးပွဲပြန်ဖြေကြရအောင်။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ ၅ ရက်ပဲလိုတော့တယ်’

အံ့ထွဋ်ညှိ

‘နင့် ကျောင်းပြန်တက်မှ ငါလည်း ကျောင်းပြန်တက်မယ်။ နင့်ကို စောင့်နေမယ်၊ သေတဲ့အထိ၊ စာမေးပွဲဖြေဖို့ ၄ ရက်ပဲလိုတော့ တယ်’

အံ့ထွဋ်ညှိ

စိုးလည်တံဆိပ်

‘နင့်ဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်၊ မချစ်ရင် တောင် မုန်းတော့ မမုန်းပါနဲ့၊ စာမေးပွဲဖြေဖို့ ၂ ရက်ပဲ လိုတော့တယ်’

အံ့ထွဋ်ညှိ

စာရွက်ခေါက်လေးတွေနဲ့ ပန်းတွေက စားပွဲပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေ သည်။ အကြည့်များအားလုံးက ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးဆီ ရောက်သွားကြသည်။ ပြိုင်ဘီးလေးနှင့် စောင့်နေ သော ကောင်လေး။ တော်တော်ကြာကြာ အိမ်ထဲမျှော်ကြည့်နေပြီး နောက်ဆုံး စာတစ်စောင်နှင့် ပန်းတစ်ပွင့်ကို သံတံခါးမှာ ညှပ်ခဲ့၍ ထွက်သွားသည်။ ထွက်သွားတော့မှ အကြည့်များအားလုံးက နေရာ ပြောင်းပြီး မေဦးဆီ ရောက်သွားသည်။ မေဦးက သူ့ကြည့်နေမှန်းသိ တော့ အကြည့်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်စိုက်ချလိုက်သည်။

‘မောင်တူး’

‘ခင်ဗျာ’

‘အိမ်ရှေ့က စာနဲ့ ပန်းကို သွားသိမ်းခဲ့ဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဦးနောင်ချိုက ခြံစောင့် မောင်တူးကို အိမ်နံရံပေးပြီး သမီးဖြစ်သူ ကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ... သမီး၊ ညည်းလုပ်နေတာတွေ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးနော်’

‘ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ စာမေးပွဲပြန်ဖြေ၊ ရသလောက်သာ ဖြေ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါလိုက်ပို့မယ်’

မိခင်ဖြစ်သူကတော့ ဘာမှဝင်မစွက်ဖက်လိုတော့။ ခင်ပွန်းနှင့် သားဖြစ်သူ ပြောလိမ့်မည်။

စိုးလည်တံဆိပ်

‘မပြန်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ’

မောင်တူးက သိမ်းလာသော စာနှင့် ပန်းကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

‘ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ နေ့တိုင်းလာရစ်နေတာ ဖေဖေ ကြည့်ကောင်းလို့ ထိုင်ကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်’

‘ရဲတိုင်လိုက်ပေါ့ ဖေဖေ’

‘မေဦး... နင်က ငါ့ကို ရဲစခန်းတောင် ရောက်စေချင်နေပြီပေါ့’

‘ဖေဖေ့ကို မရောက်စေချင်ပါဘူး၊ ဟိုကောင်ကို ရောက်စေချင်တာ’

နေဦးကတော့ ဟိုနေ့က သူ ရန်ကုန်သွားစဉ် ငိုသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်မည်ထင်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှ ကောင်လေးနှင့် ဒီကောင်လေးဟာ တစ်ရပ်တည်းပဲ။ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ဖို့များသည်။

‘တိ... တိ... တိ...’

‘ဖေဖေ ဖုန်းလာနေတယ်’

‘မင်းဖုန်းက မြည်နေတာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်မကြည့်ဘူး’

နေဦးလည်း ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိ။ သူ့ဖုန်းက ဖြစ်သည်။ အဖေ့ကို တစ်အိမ်သားလုံးက ကြောက်ရ၍ နေဦးလည်း ဖုန်းကို ခြံထဲဆင်းပြောရသည်။ တော်ကြာ မြားဦး သူ့ဘက်လှည့်လာနိုင်သည်။

‘ဖေဖေ မေဦး အပေါ်ပြန်တက်တော့မယ်’

‘မသွားရဘူး၊ ဒီမှာပဲ ဆက်ထိုင်နေ’

‘ဖေဖေ ကားသော့ခဏ’

နေဦးက ခြံပေါ်မှ ပြန်တက်လာပြီး ဦးနောင်ချိုဆီက ကားသော့ကို လှမ်းတောင်းသည်။

‘မင်းကားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘အင်ဂျင်ကျနေလို့ ဖေဖေ၊ ဝပ်ရှော့ပို့ထားတယ်’

စိုးလဲပြည့်စာပေ

‘ကဲ... ရော... ရော...’

ဦးနောင်ချိုက သော့ကိုလှမ်းပေးပြီး မေဦးကို ပြန်စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

မေဦးလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ မျက်လုံးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန်ပို့လိုက်သည်။

ခွင့်လွှတ်ချင်သလိုလို ခွင့်မလွှတ်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည့် နှလုံးသားကို မုန်းမုန်းနှင့် မျက်စောင်းသာ လှိမ့်ထိုးပစ်လိုက်ချင်ရဲ့။

□ □ □

‘ကျွီ...’

‘ဝုန်း...’

‘ဒုန်း...’

လမ်းချိုးကလေးထဲမှ ထွက်လာသော ပြိုင်ဘီးစက်ဘီးလေးအား အရှိန်နှင့်ကွေ့ဝင်လာသည့် ဆလွန်းကားအဖြူလေးက ဝင်တိုက်လိုက်သည်။ ဝင်တိုက်လိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် ပြိုင်ဘီးစက်ဘီးလေး ရွှင့်ထွက်သွားသည်။ စီးလာသူ စက်ဘီးလေးနှင့် တခြားစီဖြစ်သွားသည်။

အိမ်ခြေမရှိသော နေရာဖြစ်သဖြင့် လူပြတ်သည်။ အဖြစ်အပျက်လေးကို မည်သူမျှ မမြင်လိုက်။ နေပူရှိန်ကြောင့် အတိုက်ခံရသူမှာ သွေးထွက်လွန်ပြီး သတ်မေ့နေလေပြီ။

ကားမောင်းလာသူက နေဦးနောင်ချို၊ အတိုက်ခံရသူက နေဦးလည်း မကြုံစဖူးမို့ လန့်ဖျပ်သွားသည်။ အမှုအခင်းမိုင်ဆိုင်ရမှားစိုးရုံသဖြင့် အံ့ထွင်အား ကားပေါ်တင်လိုက်သည်။ စက်ဘီးကိုပါ တစ်ခါတည်းတင်လိုက်သည်။

ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် အိမ်ကို တန်းမောင်းချလာသည်။

‘ကိုကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဟင်... မေ့နေတယ်’

‘ရှေ့ကဖယ်စမ်းပါဟာ၊ အရေးထဲ’

စိုးလဲပြည့်စာပေ

မေဦးက အရှေ့မှပိတ်ရပ်နေသောကြောင့် မေဦးက တွန့်တိုက်၍ ဧည့်ခန်းထဲခေါ်လာသည်။ ဦးနောင်ချိုမှာလည်း ဆူဆူညံညံ အသံတွေကြောင့် စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

‘သား... မင်း ဝင်တိုက်တာလား’

‘ဟုတ်တယ် ဖေဖေ’

‘ဘာလို့ ဆေးရုံခေါ်မသွားတာလဲ’

‘ကျွန်တော်လည်း လန့်ဖျပ်ပြီး...’

‘မင်း ဆရာဝန်မဟုတ်ဘူးလားကွာ’

ဦးနောင်ချိုက သားဖြစ်သူကို ဘေးဖယ်ခိုင်းပြီး ခေါင်းမှ အနာကိုရှာပြီး ဆေးထည့်သည်။ မေဦးကတော့ အတိုက်ခံရသူကို ကြည့်ပြီး အစိုးရိမ်ကြီးစွာ မျက်ရည်များကျနေသည်။

‘တစ်ခုခုနဲ့ဆောင့်မိတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ဆောင့်မိတာ ခေါင်း၊ အရှေ့ပိုင်းနဲ့ တော်သေးတယ်၊ ခေါင်းအောက်ပိုင်းနဲ့သာ ဆောင့်ရင် မလွယ်ဘူး၊ နဖူးကွဲသွားတယ်’

ကွဲသွားသည့်နဖူးကို ပြန်ချုပ်ပေးပြီး သေချာစွာ ပတ်တီးစည်ပေးလိုက်သည်။

‘ခဏတော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်’

‘ဦးခေါင်းခွဲကွဲနိုင်လား ဖေဖေ’

‘အဲဒါကြောင့် စောင့်ကြည့်ရမယ်လို့ ပြောတာလေ၊ ဒီကလေး သာ သေလိုကတော့ မင်း ထောင်ကျပြီ’

‘ဖေဖေကလည်း အဲလိုမပြောပါနဲ့’

ဦးနောင်ချိုက သားဖြစ်သူကို နောက်ပြီး ခြောက်လှန့်ပြောလိုက်ပေမယ့် မေဦးက ငိုသံကြီးနှင့် ဝင်ပြောလျှင် အံ့သြတကြိမ်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒါဆို ဒီကောင်လေးက အိမ်ရှေ့ကိုလာလာနေတဲ့...’

‘ဟာ... ဒါကြောင့် ငါတွေဖူးပါတယ်လို့ အထင်သား ဓာတ်ပုံထဲက ကောင်လေးပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သမီး ကြိုက်နေတာ’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ဟောဗျာ...’

ဦးနောင်ချို သူနဖူးသူ ပြန်ရိုက်မိသည်။ နည်းနည်းပါးပါး ဣန္ဒြေလေးဘာလေး ဆယ်ပါဦးလား။ အစ်ကိုနဲ့ အဖေရှေ့မှာ ပြောချလိုက်တာများ မျက်နှာဘယ်နားသွားဝှက်ထားရမှန်းတောင် မသိတော့။

‘နေဦးရေ... မင်းတော့ ဒီကောင်လေးကို လျော်ရတော့မယ်’

‘ငွေမညစ်လောက်ပါဘူး ဖေဖေရာ၊ သူကြည့်ရတာ ချမ်းသာပုံရပါတယ်’

နေဦးမှာလည်း စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

‘မင်းညီမကို လျော်ရမှာကွာ’

မေဦးက အခုမှ တကယ်ရှက်သွားပြီး ဟိုကုတ် ဒီကုတ်လုပ်နေသည်။

‘ဖေဖေ ဓာတ်မှန်ရိုက်ဦးမှာလား’

‘ရိုက်ရမှာပေါ့၊ ခြေထောက်၊ လက်တွေ အကုန်ရိုက်ကြရမယ်’

‘ကဲ... ညီမလေး၊ အခုလောက်ဆိုရင်တော့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုကြီးကို ပြောလို့ရပြီထင်တယ်’

‘ဘာလဲ... ကိုကြီးကလည်း တစ်မျိုး၊ ဘာကိုပြောရမှာလဲ၊ ဒီမှာ လူနာက သတိမရသေးဘူး’

‘အေး... အဲဒီလူနာအကြောင်းပဲ ပြောရမှာ၊ ခုနပြောတော့ သမီးကြိုက်နေတာပါဆို’

‘အဟင်း... အဲဒါကလေး ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဟိုဟာလေ... ကိုကြီးက... ဟိုဟာ...’

‘ကဲပါ... ရှက်မနေပါနဲ့၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောစမ်းပါ’

‘အင်းပါ... ညီမလေးအဆောင်ကို ကိုကြီး နောက်ဆုံး အခေါက်ရောက်တုန်းက မှတ်မိလား’

‘ပြောပါဦး... အဲဒီတော့...’

စိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း(၂၀)

‘မေဦးရေ... သမီးအစ်ကို ရောက်နေတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ လာပြီ’

မေဦးက ကျက်လက်စ စာအုပ်ကို ပစ်ချပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ကားသံကြားကတည်းက ထင်တော့ ထင်သား။

‘ကိုကြီး ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ’

‘ဒီမနက်ပဲ၊ ကားနှစ်ဆင်းလာတာ၊ ဖေဖေ ညည်းကို ဆူနေတယ်၊ ဖုန်းဆက်ရင် တစ်ခါမှမရှိဘူးတဲ့’

‘ဖေဖေဆက်တဲ့အချိန်က ညနေဘက်ချည်း၊ ဘယ်လိုလုပ်ရိမှာလဲ’

‘ကျောင်းက မဆင်းသေးဘူးလား’

‘ကျောင်းက ဆင်းတော့ ဆင်းပြီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ညနေစာစားပြီးချိန်ဆို ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက်ကြတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် မတွေ့တာ’

‘ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေဆင်လက် ဆင်နားရွက်ချည်းပဲ၊ စာမေးပွဲက နီးနေပြီမဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့... နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ’

‘စာရော ရနေပြီလား’

‘ရပါတယ်’

‘ဘာရတာလဲ၊ ကောင်လေးတွေ ပေးတဲ့စာလား’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ဟာ... ကိုကြီးနော်၊ ဘာတွေလာရစ်တာလဲ’

‘ဪ... ဒီကောင်မလေးတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မလုံမလဲ ဖြစ်နေပြန်ပြီ၊ ကောင်လေးတွေက စပေါ့ရိုက်ကျက်လို့၊ အဲဒီစာတွေ ညည်းကို မကျက်မိဖို့ သတိပေးမလို့’

ကိုကြီးက စကားကို ပြန်လျှော့ချလိုက်သည်။ ဒါ သူ့လုပ်နေကျပင်။ စကားကို အမြဲနှစ်ခြွှပ်အောင်ပြောပြီး နောက်ဆုံးစကားကို ပြန်လျှော့ချတတ်တာ သူ့ရဲ့ မွေးရာပါဗီဇပင်။

‘မေဦးရေ... ဒီမှာ ဓာတ်ပုံတွေ’

‘အေး... အေး... ကြည့်ပြီးပြီလား’

‘အေး...’

မေဦးက အောက်ထပ်မှာနေသော ဆုမွန်ကျော် လှမ်းပေးသည့် ဓာတ်ပုံကို ယူလိုက်သည်။

‘ဘာပုံတွေလဲ၊ ကျောင်းမှာစုရိုက်ထားကြတာလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မွေးနေ့ပါ’

မေဦးနောင်ချိုက မေးလည်းမေး၊ ဓာတ်ပုံတွေကိုလည်း မေဦးလက်ထဲမှ လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ဒါ rainbow မှာပဲလား၊ ဦးပေါက်ကြီး ဆိုင်နဲ့ တူလိုက်တာ’

‘တူဆို ဦးပေါက်ကြီး ဆိုင်ပဲလေ’

မေဦးက အဆောက်အအုံပုံစံကို ကြည့်လိုက်ကတည်းက ဦးပေါက်ကြီး ဆိုင်မှန်း တန်းသိလိုက်သည်။

‘မွေးနေ့ပွဲလည်း လုပ်လို့ရသလား’

‘ဦးပေါက်ကို အမူကပ်ရတာပေါ့’

မေဦးက ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး ရင်းနှီးလာသလို ခံစားရသည်။

‘မြင်ဖူးသလိုပဲကွ၊ ဒီကောင်လေးတွေကို ဘယ်မှာမြင်ဖူးသလဲ မသိဘူး၊ ဒီကောင်မလေးက မွေးနေ့ရှင်လား၊ သူ့လည်း မြင်ဖူးတာပဲ’

စိုးလပြည့်စာပေ

နေဦးက ဉာဏ်ကောင်းသူပီပီ မြင်ဖူးသလို ခံစားရတာကြောင့် အလေးအနက်ထားပြီး စဉ်းစားနေသည်။

‘ကဲ... မသိလည်း ထားလိုက်ပါတော့ ကိုကြီးရာ၊ ဒီလိုပဲ သွားရင်းလာရင်း မြင်ဖူးမှာပေါ့’

‘ဟာ... သိပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ rainbow မှာပဲ၊ သူတို့လေးယောက် က အရင်ရောက်နေတာ၊ ကိုကြီးလည်း ဘယ်သူမှမရောက်ခင် အရင် ကြိုရောက်နေတာ၊ အရင် မြတ်ဇင်နဲ့အတူလာပေမယ့် မြင်ဇင်က operation မပြီးသေးလို့ ထွက်မလာဖြစ်တဲ့နေ့ပဲ’

မေဦးက ကိုကြီးစကားကို သိပ်စိတ်မဝင်စား။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးက အလေးအနက်ပြောနေသောကြောင့် နားထောင်နေလိုက်ရ သည်။

‘သူတို့ပြောတဲ့ စကားတွေက အရမ်းထူးဆန်းနေတော့ အာရုံ မရှိသေးတဲ့ ကိုကြီးက သူတို့ဆီ အာရုံကျသွားတာပဲ’

မေဦး နည်းနည်းငိုငိုပြောနေသည်။ ဆုမြတ်ချို ပါသည်ဟု ပြောလာတော့ စိတ်ဝင်စားချင်လာသည်။

‘ခပ်ရှုပ်ရှုပ်တွေပဲကွ၊ ဒီကောင်လေးပြောတာ အတော်ဆန်း တယ်၊ ဒီကောင်လေးကို လိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ပြန်မကြိုက် ရဘူးတဲ့၊ သူတို့ပြောတဲ့အထဲမှာ ကြယ်စင်ဆိုတဲ့နာမည်တောင် ပါလို့ ကိုကြီးတောင် စဉ်းစားမိသေးတယ်၊ ညီမလေး သူငယ်ချင်းကလည်း ကြယ်စင်ပဲလို့’

‘ဟင်...’

‘အဓိကတစ်ယောက်တစ်ယောက် ပါတယ်ကွ၊ ကောင်မလေး ပဲ၊ ဒီကောင်လေး ချစ်နေတဲ့သူတဲ့၊ လူငယ်ခေါင်မှာ သူ့ကို အရှက်ခွဲ ဖူးတယ်တဲ့’

ကိုကြီး ပြောပြနေတုန်းမှာပင် သူ့ဟန်းဖုန်းက call ဝင်လာ သဖြင့်...

‘ညီမလေး ခဏနော်၊ ဟဲလို... ဪ... မြတ်ဇင်လား၊ အေး... ငါ ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်၊ လာခဲ့မှာပါ’

ဓာတ်ပုံထဲမှ လူများကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရှင်းပြနေစဉ် ဖုန်း မြည်လာတော့ ကိုကြီး ထသွားသည်။

ဒါဆို အံ့ထွဋ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးဟာ ဆည်းခတ်ဆိုတဲ့ကောင်မ လေးကို ကိုယ့်အပေးအယူနဲ့ကိုယ် လိုက်ခဲ့တာပေါ့။ အကြောင်းအရင်း ခံကတော့ မေဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်မရလို့၊ ပြန်ကလွဲစား ချေချင်လို့၊ ချီးချင်လို့။

အဲဒါကို ဘုမသိ ဘမသိ မေဦးဆိုတဲ့ သူမက စွတ်သနား ပြီး ချစ်အဖြေတောင် ပြန်ပေးတော့မည်။ သိပ်ပီရိတဲ့ဇာတ်လမ်း။

ဧည့်ခန်းကခုံမှာ ထိုင်နေရင်း မေဦး မျက်ရည်တွေ တလိမ့် လိမ့်ကျဆင်းလာသည်။ ဖုန်းပြောပြီး ညီမဖြစ်သူဘက် လှည့်ကြည့် လိုက်သည့် နေဦးမှာ မျက်ရည်လည်ရွှံနှင့် ဖြစ်နေသည်။ မေဦးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။

ခန်းဆီးနောက်ကွယ်တွင် ရှိနေကြသော ကြယ်စင်၊ နွေဇင်နှင့် သီရိတို့မှာလည်း စိတ်မကောင်းကြ။

သနားလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်။

အံ့ထွဋ် သတိရလာသည်။ သို့သော် ခေါင်းက ကိုက်ခဲနေ သည်။

‘အံ့ထွဋ် သတိရလာပြီလား၊ နာနေလားဟင်’

‘မေဦး ငါ ဘယ်လိုလုပ်...’

‘နေပါဦး ညီလေး၊ ခဏလေးနားလိုက်ဦး၊ ခေါင်းကိုက် လာမှာစိုးလို့’

အံ့ထွဋ် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် စကားက ဆက်ပြောနေတုန်း။

‘ကျွန်တော်နဲ့ ကားတစ်စင်း ဝင်တိုက်မိတယ်၊ အဲဒါ ကိုနေဦး ကားလား’

‘ဟုတ်တယ် ညီလေး၊ ကိုယ်ဝင်တိုက်မိတာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို၊ အဲဒီလို လူပြတ်နေရာမှာ တိုက်မိရင် တချို့ဆို ခေါင်းရှောင်သွားကြမှာ’

နေဦး ရှက်သွားသည်။ သူလည်း တိုက်မှုကို တရားမဝင် အိမ်ခေါ်လာမိတာကိုး။ တကယ်လို့ အံ့ထွဋ်သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သူ့အတွက်က မတွေးဝံ့စရာပင်။

‘ကျွန်တော် ဒီနေ့ ပြန်တော့မလို့ပါ၊ အဲဒါ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မေဦးကိုလည်း နှုတ်ဆက်ရင်း လာခဲ့တာပါ၊ မေဦးက ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးတော့ ဒီလိုနေမယ့်အစား အဖေကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ် ပြီး သူ့ကို စောင့်နေမယ်လို့’

အံ့ထွဋ်ကတော့ ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း သိပ်နားမလည်။ မတရားစွတ်တင်နေသည်။ ဦးနောင်ချိုမှာတော့ အနေရခက်နေလေ သည်။

‘ညီလေး နားပါကွာ၊ ပြီးရင် မင်းပြောချင်တာတွေ ပြောဖို့ ငါတို့ ခဏရှောင်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်အကြာကြီးတော့ မရဘူး နော်’

‘ကဲ... သား၊ သွားစို့၊ သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေ’

ဦးနောင်ချိုက သမီးကို တွန့်တိုးသော်လည်း ဒီအချိန်မှာ လူနာ လည်း လူနာ၊ ကိုယ့်ဘက်က တိုက်လည်း တိုက်ထားသူမို့ အလျှော့ ပေးလိုက်ရသည်။

□ □ □

စိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း (၂၁)

‘ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား’

‘အင်း...’

‘ခွင့်လွှတ်ပါဟာ’

‘ဟင့်အင်း’

‘အား... ခေါင်းတွေအရမ်းကိုက်တယ်’

‘ဟင်... ဖေဖေခေါ်ပေးရမလား’

မေဦး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

‘မလိုပါဘူး၊ နင်ကုရင် ပျောက်ပါတယ်’

‘မရပါဘူး၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ရဦးမယ်’

‘ကျိုးသွားလည်း ကောင်းပါတယ်’

‘ဟယ်... ဖွဟဲ့၊ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ’

‘မလွဲရပါဘူး၊ ဒါမှ အကျပ်ကိုင်ပြီး တစ်သက်လုံးသိမ်းပိုက် မှာ’

‘နင် သက်သာရဲ့လား’

‘နည်းနည်းပါ၊ တကယ် အပြင်းအထန်နာနေတာက နှလုံး သားပါဟာ’

အံ့ထွဋ်က ဆိုဖာပေါ်မှာလှဲနေရင်း မေဦးလက်ကို လှမ်းဆွဲ သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ် မေဦး၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ’

‘စဉ်းစားဦးမယ်’

‘အင်း... စဉ်းစားပါ၊ နင် ငါ့ကို သိမ်းပိုက်လည်း ရတယ်၊
နင့်ရဲ့ ဘဝအဖော်အဖြစ် ငါ ပြန်ပေးဆပ်မယ်လေ’

‘နစ်နာနေဦးမယ်’

‘အနစ်နာကိုခံဦးမှာ၊ အခုတော့ တစ်ခါလောက်နမ်းချင်တယ်’

‘အောင်မာ... ရမလား’

‘အား... ခေါင်းတွေအရမ်းကိုက်လာပြီ’

‘ဟဲ့... ခြေထောက်... ဒုက္ခပါပဲ’

မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး ညည်းညူနေတာကြောင့် မေဦးမှာ ခြေမကိုင်
မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။ အံ့ထွဋ်က အခွင့်ကောင်းယူပြီး
ငုံလာသော မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ဆန့်နမ်းလိုက်သည်။

ရှက်သွေးဖြာနေသော မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ရသဖြင့်
အံ့ထွဋ်မှာ အဆမတန် ပျော်သွားသည်။

ကဲ...

မေဦးက အံ့ထွဋ်ကို မချစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်လဲ။

လျှို့ဝှက်စွာရင်ခုန်နေသော နှလုံးသားတစ်စုံက အဆမတန်
ခုန်လျက်။

မေဦးကတော့ ချစ်သူရင်ခွင်မှာ ခိုဝင်ကာနားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး
လေပြီ။

တစ်သက်လုံးစာအတွက်လေ။

ချစ်များရှင်

